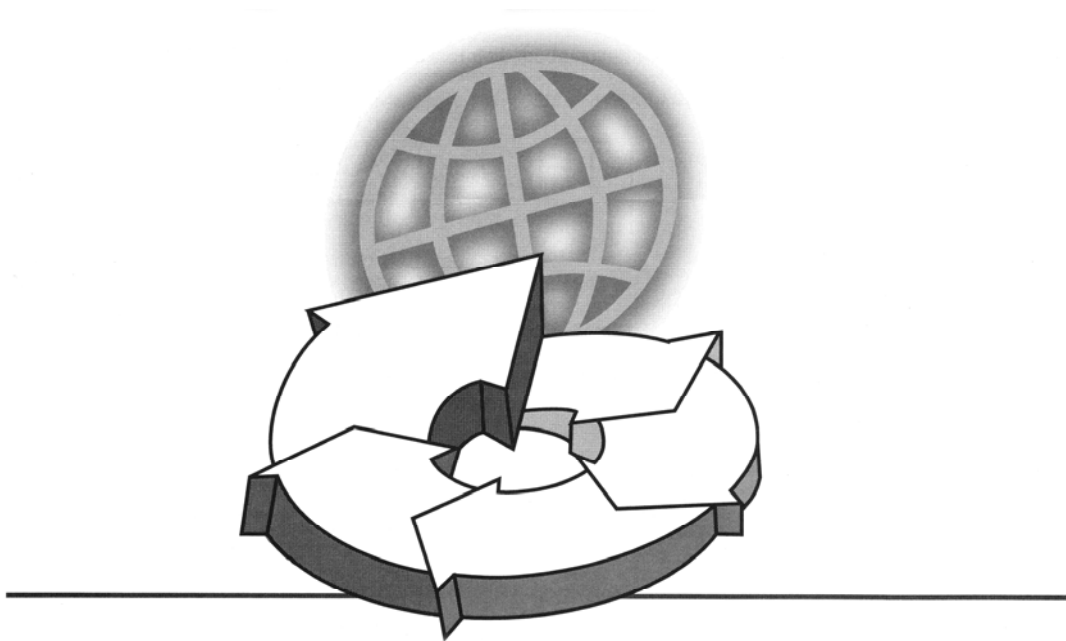

PLANTAREA DE BISERICI PÂNĂ LA SATURAȚIE

Modulul 1

ISBN 973-9212-38-7

© 2001 Misiunea Mondială Unită

Toate drepturile rezervate.

ALIANȚA PENTRU PLANTAREA DE BISERICI PÂNĂ LA SATURAȚIE

str. Iuliu Maniu nr. 12 Cluj Napoca 3400

tel. & fax: 064-198229

e-mail: ro_alliance@mail.dntcj.ro

Toate citatele din Biblie, cu excepția locurilor precizate,
sunt din versiunea Cornilescu 1923-24.

Coperta executată la S.C International Technoprint SRL Cluj

Interiorul tipărit la Imprimeria Ardealul Cluj

CUPRINS

Secțiunea VIZIUNEA PBS

LECTȚIA 1 — GÂNDIREA „Z”	11
I. INTRODUCERE ÎN GÂNDIREA „Z”	11
II. PLANTARE DE BISERICI PÂNĂ LA SATURARE	11
III. ESENȚA FAZEI DE LA „A” LA „Y”	12
IV. PUNCTUL FOCAL AL GÂNDIRII „Z”	14
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	14
PLAN DE ACȚIUNE	14
LECTȚIA 2 — MAREA TRIMITERE ȘI PLANTAREA DE BISERICI	17
I. INTRODUCERE	17
II. AUTORITATEA DIN SPATELE MARI TRIMITERI	17
III. MAREA TRIMITERE: MERGEȚI ȘI FACEȚI UCENICI	17
IV. MAREA TRIMITERE ȘI PLANTAREA DE BISERICI PÂNĂ LA SATURARE	18
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	19
PLAN DE ACȚIUNE	20
ANEXA 2A MAREA TRIMITERE - PASAJE PARALELE	21
LECTȚIA 3 — CICLUL PLANTĂRII DE BISERICI	23
I. INTRODUCERE	23
II. MODELELE CA MIJLOC DE FACILITARE A ÎNȚELEGERII	23
III. CICLUL PLANTĂRII DE BISERICI	25
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	26
LECTȚIA 4 — PRINCIPII DE CERCETARE	29
I. CE ESTE CERCETAREA?	29
II. CINE TREBUIE SĂ FACĂ CERCETAREA?	30
III. UNDE TREBUIE FĂCUTĂ CERCETAREA?	31
IV. CÂND TREBUIE FĂCUTĂ CERCETAREA?	31
V. DE CE TREBUIE CA PLANTATORII DE BISERICI SĂ FACĂ CERCETARE?	32
VI. CUM TREBUIE FĂCUTĂ CERCETAREA?	33
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	34
PLAN DE ACȚIUNE	34
BIBLIOGRAFIE	34
ANEXA 4A INFORMAȚIILE PE CARE TREBUIE SĂ LE CUPRINDĂ CERCETAREA	35
I. INFORMAȚII DESPRE CÂMPUL DE LUCRU	35
II. INFORMAȚII DESPRE FORȚA DE LUCRU	35
ANEXA 4B EXEMPLE DE CHESTIONARE	37
I. CHESTIONARUL Nr. 1	37
II. AL DOILEA EXEMPLU DE CHESTIONAR	39
ANEXA 4C EXPUNEREA CERCETĂRII	43
I. „CUVÂNT PROFETIC” PENTRU PLANTAREA DE BISERICI ÎN REGIUNE	43
II. MOBILIZARE CREȘTINIILOR	43
III. DEZVOLTAREA STRATEGIILOR DE EVANGHELIZARE	44
IV. ÎNTREBĂRI SPECIFICE DESPRE ZONA ȚINTĂ	45
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	45
PLAN DE ACȚIUNE	45

Secțiunea BISERICA

LECȚIILE 1,2 — BAZELE BIBLICE ALE CONCEPTULUI DE BISERICĂ	49
I. PLANUL LUI DUMNEZEU PENTRU OMENIRE	49
II. Biserica în planul lui Dumnezeu	50
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	53
PLAN DE ACȚIUNE	53
BIBLIOGRAFIE	54
ANEXA 1A STUDIU PE MATEI 16:18	55
I. BISERICA ESTE ZIDITĂ PE HRISTOS: „PE ACEASTĂ PIATRĂ VOI ZIDI BISERICA MEA.”	55
II. BISERICA VA FI ZIDITĂ DE HRISTOS: „VOI ZIDI BISERICA MEA”	55
III. BISERICA VA FI ZIDITĂ DE CĂTRE HRISTOS: „VOI ZIDI BISERICA MEA”	56
IV. BISERICA APARTINE LUI HRISTOS: „VOI ZIDI BISERICA MEA”	56
V. BISERICA ESTE EKKLESIA LUI DUMNEZEU: „VOI ZIDI BISERICA MEA”	56
VI. BISERICA VA ÎNVINGE: „PORȚILE LOCUINȚEI MORȚILOR NU O VOR BIRUI.”	57
LECȚIA 3 — SCOPUL BISERICII	59
I. BISERICA FOCALIZATĂ PE UN SCOP	60
II. PARADIGME PENTRU ÎNȚELEGEREA SCOPULUI BISERICII	61
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	64
PLAN DE ACȚIUNE	64
BIBLIOGRAFIE	66
ANEXA 3A SCOPUL BISERICII PE PLAN EXTERN	67
I. MATEI 28:18-20 (FIGURA 3A.1)	67
II. EFESENI 2 și 3	68
III. REZUMAT	68
ANEXA 3B MAREA TRIMITERE	69
I. CITIȚI CELE CINCI PASAJE CARE CONȚIN MAREA TRIMITERE	69
II. MEDITAȚI ASUPRA ACESTOR TEXTE, CĂUTÂND CUVINTE ȘI GÂNDURI CHEIE:	69
III. APLICAȚII	69
LECȚIA 4 — SCOPUL BISERICII	73
I. BISERICA FOCALIZATĂ PE UN SCOP - DE CE EXISTĂ BISERICA NOASTRĂ?	73
II. FORMULAREA DECLARAȚIEI DE SCOP A BISERICII	74
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	75
PLAN DE ACȚIUNE	75
LECȚIA 5 — FORMA ȘI FUNCȚIA	79
I. INTRODUCERE: VIAȚA ÎN PEȘTERĂ	79
II. FORMA ȘI FUNCȚIA ÎN CONTEXTUL CULTURAL	79
III. FORMA ȘI FUNCȚIA ÎN CONTEXTUL BISERICII	81
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	85
PLANUL DE ACȚIUNE	86
BIBLIOGRAFIE	88
ANEXA 5A APLICAȚIE LA FORMĂ ȘI FUNCȚIE	89
I. TEXT: FAPȚE 2:42-47; 2 PETRU 1:2-11	89
II. ACTIVITAE:	89
III. MEDITAȚIE:	89
IV. APLICAȚIE:	89

Secțiunea CARACTERUL DUHOVNICESC

LECȚIA 1 — ÎNDREPTĂȚIREA PRIN CREDINȚĂ	91
I. INTRODUCERE	91
II. ÎNȚELEGEREA ÎNDREPTĂȚIRII PRIN CREDINȚĂ	92
III. IMPORTANȚA CRUCIALĂ A ÎNDREPTĂȚIRII PRIN CREDINȚĂ.....	93
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	95
PLAN DE ACȚIUNE.....	96
ANEXA 1A SCHIMBUL DE CĂRȚI.....	97
LECȚIA 2 — TEMELIA TRĂIRII PRIN HAR	99
I. INTRODUCERE	99
II. HARUL LUI DUMNEZEU ȘI PRACTICAREA PĂCATULUI	99
III. DESCRIEREA TRANSFORMĂRII OMULUI NOSTRU LĂUNTRIC	100
IV. AFIRMAREA, PRIN CREDINȚĂ, A NOII VIEȚI PE CARE O AVEM ÎN HRISTOS	101
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	102
LECȚIA 3 — ÎNȚELEGEREA CREDINȚEI I	105
I. INTRODUCERE	105
II. CE NE DISTRAGE ATENȚIA ȘI NE ÎNDEPĂRTEAZĂ DE HRISTOS	105
III. PERICOLELE ÎNCREDERII ÎN SINE.....	106
IV. IMPORTANȚA CREDINȚEI	106
V. CUM ÎNVĂȚĂM SĂ NE FUNDAMENTĂM CREDINȚA PE HRISTOS.....	107
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	108
PLAN DE ACȚIUNE.....	108
LECȚIA 4 — ÎNȚELEGEREA CREDINȚEI II	111
I. INTRODUCERE	111
II. UN EXEMPLU BIBLIC DE CREDINȚĂ CARE SE MANIFESTĂ PRIN DRAGOSTE.....	111
III. APLICAȚIE PENTRU CREDINȚA CARE SE MANIFESTĂ PRIN DRAGOSTE	111
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	113
PLAN DE ACȚIUNE.....	113
LECȚIA 5 — SFINȚIREA.....	115
I. INTRODUCERE	115
II. CE ESTE SFINȚIREA?.....	115
III. CUM POATE FI ÎNȚELEASĂ SFINȚIREA ÎN VIAȚA CREDINCIOSULUI?	115
IV. CONCLUZIE.....	118
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	119
PLAN DE ACȚIUNE.....	119
LECȚIA 6 — UN JURNAL SPIRITUAL	121
I. INTRODUCERE	121
II. CUM SE FOLOSEȘTE JURNALUL SPIRITUAL?.....	122
PLAN DE ACȚIUNE.....	123
BIBLIOGRAFIE.....	123
ANEXA 6A PAGINI DE JURNAL – MODEL	124

Secțiunea **STUDIU BIBLIC**

LECȚIA 1 — BIBLIOLOGIE.....	129
I. BIBLIA ESTE UNICĂ.....	129
II. BIBLIA ESTE O REVELAȚIE.....	129
III. BIBLIA ESTE INTELIGIBILĂ.....	130
IV. BIBLIA ESTE PRACTICĂ.....	131
V. BIBLIA ESTE DEMNĂ DE ÎNCREDERE.....	132
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	133
PLAN DE ACȚIUNE.....	134
BIBLIOGRAFIE.....	134
ANEXA 1A STUDIU BIBLIC INDUCTIV.....	135
LECȚIA 2 — ÎNȚELEGEREA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU.....	137
I. ÎNȚELEGEREA BIBLIEI.....	137
II. ÎNȚELEGEREA DIFERITELOR TIPURI DE LITERATURĂ DIN BIBLIE.....	137
BIBLIOGRAFIE.....	138
LECȚIILE 3,4 — STUDIU BIBLIC INDUCTIV I.....	142
I. INTRODUCERE.....	142
II. OBSERVAREA.....	142
III. INTERPRETAREA.....	145
IV. APLICAȚIA.....	146
PLAN DE ACȚIUNE.....	146
BIBLIOGRAFIE.....	147
LECȚIA 5 — STUDIU BIBLIC INDUCTIV II.....	149
I. PRINCIPIILE STUDIULUI DE PARAGRAF.....	149
II. STUDIU DIRECȚIONAT ÎN GRUPURI MICI.....	149
PLAN DE ACȚIUNE.....	150
LECȚIA 6 — STUDIU BIBLIC INDUCTIV III.....	153
I. PRINCIPII ALE STUDIULUI TEMATIC (5 MINUTE).....	153
II. EXERCİȚIU DE STUDIU TEMATIC.....	153
III. SINTETIZAREA CONSTATĂRILOR STUDIULUI TEMATIC.....	154
IV. APLICAȚIE PENTRU STUDIU TEMATIC.....	154
PLAN DE ACȚIUNE.....	154
BIBLIOGRAFIE.....	154

Secțiunea EVANGHELIZARE

LECȚIA 1 — EVANGHELIZARE - INTRODUCERE	157
I. INTRODUCERE	157
II. NATURA EVANGHELIZĂRII	157
III. NEVOIA DE EVANGHELIZARE	158
IV. MOTIVAȚIA EVANGHELIZĂRII.....	160
V. LOCUL EVANGHELIZĂRII ÎN STRATEGIA P.B.S.	160
ÎNTEBĂRI PENTRU REFLECȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICAȚII.....	161
PLAN DE ACȚIUNE.....	161
ANEXA 1A TRIPLETE DE RUGĂCIUNE.....	162
I. CE ESTE UN TRIPLET DE RUGĂCIUNE?	162
II. CUM FUNCȚIONEAZĂ UN TRIPLET DE RUGĂCIUNE.....	162
III. FOAIE DE LUCRU PENTRU UN TRIPLET DE RUGĂCIUNE	162
LECȚIA 2 — ÎNȚELEGEREA EVANGHELIEI.....	165
I. INTRODUCERE	165
II. PERSOANA ȘI LUCRAREA LUI ISUS HRISTOS	165
III. CUM ÎL PUTEM CUNOAȘTE PE DUMNEZEU PRIN ISUS HRISTOS.....	166
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	167
PLAN DE ACȚIUNE.....	167
BIBLIOGRAFIE.....	167
ANEXA 2A — ILUSTRAȚIA CU PODUL	168
LECȚIA 3 — CUM SĂ-ȚI FACI MĂRTURIA PERSONALĂ.....	171
I. NATURA UNEI MĂRTURII	171
II. IMPORTANȚA UNEI MĂRTURII	171
III. EXEMPLE DE MĂRTURII Din Scriptură	172
IV. PREGĂTIREA UNEI MĂRTURII.....	172
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	172
PLAN DE ACȚIUNE.....	172

Secțiunea RUGĂCIUNEA

LECȚIILE 1,2 — RUGĂCIUNE CONJUGATĂ.....	173
I. INTRODUCERE	175
II. PREAMBUL.....	175
III. MODEL.....	175

VIZIUNEA PBS

LECȚIA 1: GÂNDIREA „Z“

- I. Introducere - gândirea „Z“
- II. Plantare de biserici până la saturație
- III. Elementele esențiale ale fazei de la „A“ la „Y“
- IV. Punctul focal al gândirii „Z“

LECȚIA 2: MAREA TRIMITERE ȘI PLANTAREA DE BISERICI

- I. Introducere
- II. Autoritatea care stă în spatele Marii Trimiteri
- III. Marea Trimitere: Mergeți și faceți ucenici
- IV. Marea Trimitere și plantarea de biserici

2A MAREA TRIMITERE - PASAJE PARALELE

LECȚIA 3: CICLUL PLANTĂRII DE BISERICI

- I. Introducere
- II. Modelele ca mijloc de facilitare a înțelegerii
- III. Ciclul plantării de biserici

LECȚIA 4: PRINCIPII DE CERCETARE

- I. Ce este cercetarea?
- II. Cine trebuie să facă cercetarea?
- III. Unde trebuie făcută cercetarea?
- IV. Când trebuie făcută cercetarea?
- V. De ce trebuie ca plantatorii de biserici să facă cercetare?
- VI. Cum trebuie făcută cercetarea?

4A INFORMAȚIILE PE CARE TREBUIE SĂ LE CUPRINDĂ CERCETAREA

4B EXEMPLE DE CHESTIONARE

4C EXPUNEREA CERCETĂRII

Gândirea „Z”

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Bazele

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a accentua rolul pe care-l joacă viziunea în ciclul plantării de biserici.

☞ Rezultatele dorite

După ce și-a însușit cunoștințele cuprinse în această lecție, fiecare participant . . .

- ◆ Va avea o viziune despre propovăduirea Evangheliei în toată lumea, în propria națiune, regiune, oraș, sat și comunitate.
- ◆ Va ști că este voia lui Dumnezeu ca fiecare bărbat, femeie și copil să audă și să înțeleagă Evanghelia, și să aibă ocazia să-L accepte pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor personal.
- ◆ Va face plantare de biserici cu o gândire „Z”, adică o viziune cu rezultat final.

☞ Schița lecției

- I. Introducere în gândirea „Z”
- II. Plantare de biserici până la saturație
- III. Esența fazei de la „A” la „Y”
- IV. Punctul focal al gândirii „Z”

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Gândirea „Z” transmite ideea de viziune despre ceea ce dorește Dumnezeu pentru o națiune, regiune, oraș, sat sau comunitate. Aceasta înseamnă că fiecare bărbat, femeie sau copil aude și înțelege Evanghelia și are ocazia să-L accepte pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor personal. Gândiți-vă la modalitatea cea mai eficientă de a transmite clar ideea de viziune cu rezultat final în contextul vostru cultural.

Gândirea „Z”

I. INTRODUCERE ÎN GÂNDIREA „Z”

Dacă liderii creștini s-ar întreba, „Ce vrea Dumnezeu pentru oamenii din locul în care-L slujesc?”, în ce fel ar influența aceasta modul lor de slujire? Răspunsul la această întrebare ar trebui să descrie viziunea și să definească aspectele slujirii lor.

Biblia afirmă clar că Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mântuiți. Acest lucru poate fi numit „Z” - rezultatul final pe care-l dorește Dumnezeu pentru fiecare națiune, regiune, oraș, sat sau comunitate. Pentru a ne putea îndrepta către sfârșit, trebuie să înțelegem clar ce înseamnă „Z”. Pavel îi scrie lui Timotei, „Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2:3-4). Pavel scrie, „Domnul . . . are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9).

Dacă Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mântuiți, n-ar trebui ca aceasta să fie și dorința noastră? Ce s-ar întâmpla dacă toți creștinii dintr-o națiune, regiune, oraș, sat sau chiar comunitate ar fi pe deplin convinși că Dumnezeu vrea ca toți oamenii să-L cunoască și să-i vadă pe creștini trăind ca și cum Isus ar fi în mijlocul lor?

Înainte de a merge mai departe, puneți-vă următoarele întrebări:

- ◆ Ce vrea Dumnezeu pentru _____? (propria națiune, regiune, oraș, sat sau comunitate) Scrieți răspunsurile într-un paragraf.
- ◆ În ce fel influențează răspunsul dat mai sus slujirea mea? Reflectă ceea ce fac în prezent ceea ce cred că vrea Dumnezeu?

Este ușor de observat modul în care gândirea „Z” poate descrie eficient viziunea și definește aspectele oricărei slujiri.

II. PLANTARE DE BISERICI PÂNĂ LA SATURARE

Pentru a se ajunge la „Z”, trebuie să aibă loc o saturare. Saturarea poate fi definită ca lucrarea prin care biserica merge la „fiecare persoană,” „la oricine” după cum ni se spune în 1 Timotei și 2 Petru. Aceste pasaje afirmă clar că Dumnezeu vrea ca fiecare bărbat, femeie și copil să audă și să înțeleagă Evanghelia și să aibă ocazia de a-L accepta pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor personal. Un aspect important al vieții creștine este apartenența la o biserică locală care crede și predică Cuvântul lui Dumnezeu.

Plantarea de biserici până la saturare este calea biblică de a ajunge la acest final. Simplu spus, înseamnă viziunea, strategia și lucrarea de umplere a națiunilor, a regiunilor, orașelor, satelor și comunităților cu biserici care vor duce Evanghelia fiecărei persoane, în limba maternă, în contextul culturii respective.

A. Este realist să așteptăm de la Dumnezeu rezultatul „Z”?

Pe lângă faptul că Dumnezeu vrea rezultatul „Z” mai mult decât noi înșine vrem, este încurajator că Scriptura afirmă clar că rezultatul final va fi „Z.” Promisiunea că Dumnezeu va satura lumea cu cunoștința Domnului și a slavei Lui este făcută în Isaia 11:9, „Căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care îl acoperă.”

B. Ce zice Dumnezeu despre rezultatul „Z”?

În unul dintre cele mai intime momente cu Tatăl, Isus s-a rugat pentru rezultatul „Z”, când l-a cerut ca toți cei care credeau în El să fie una, „. . . ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum m-ai iubit pe Mine” (Ioan 17:23b). A formulat această cerere de

două ori (Ioan 17:21-23). Imaginați-vă! În conversația cu Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul discută despre gândirea „Z”! Evident, rezultatul final „Z” este important pentru Dumnezeu.

C. Isus i-a învățat pe ucenici gândirea „Z”

Isus le-a vorbit ucenicilor despre saturarea pe care o implică rezultatul final „Z”, promițându-le că, „Mai întâi trebuie ca Evanghelia să fie propovăduită tuturor neamurilor” înainte de a doua Lui venire (Marcu 13:10). Atât în Matei 24:14 cât și în Luca 24:45-47, El a promis că Evanghelia va satura toate neamurile.

III. ESENȚA FAZEI DE LA „A” LA „Y”

Faza de la „A” la „Y” cuprinde lucrurile pe care le facem în slujire pentru a ajunge la rezultatul final „Z.” Scriptura ne descrie faza de la „A” la „Y”, care este necesară și precede ajungerea eficientă la rezultatul final „Z.” Observați că toate acestea au de-a face cu elementele din care se compune „Z.” Dacă gândul nostru țintește mereu către rezultatul final „Z”, acest lucru ne va permite să facem alegeri strategice în timp ce parcurgem faza de la „A” la „Y.”

A. Rugăciunea

- ◆ Dacă oamenii lui Dumnezeu s-ar ruga așa cum ar trebui, se va ajunge la rezultatul final „Z” (2 Cronici 7:14).
- ◆ Oamenii lui Dumnezeu sunt chemați să se roage pentru ca lucrătorii să se îndrepte spre rezultatul final „Z” (Matei 9:38).
- ◆ Oamenii lui Dumnezeu trebuie să se roage ca să existe condițiile pentru „Z.” Pavel i-a spus lui Timotei că bisericile ar trebui să se roage ca liderii din societate să creeze condiții favorabile propovăduirii Evangheliei (1 Timotei 2:1-4).
- ◆ „Z” este rezultatul „rugăciunii sfinților” (Apocalipsa 5:8-10).

B. Unitatea

„Ca lumea să știe” cere ca credincioșii să fie una, așa cum Isus și Tatăl sunt una. Când Isus vorbește despre unitatea dintre El și Tatăl, totdeauna face referire la o relație de dragoste și la o legătură inseparabilă. El se roagă ca, prin unitatea dintre noi, să reflectăm unitatea dintre Isus și Tatăl, și să menținem o legătură inseparabilă cu El (Ioan 17:21, 23).

C. Dragostea

Când Isus a zis, „Prin aceasta vor cunoaște toți”, a făcut referire la dragostea dintre creștini (Ioan 13:35). El a arătat clar că „Z” necesită relații de calitate. Numai atunci când creștinii se iubesc unii pe alții, oamenii vor cunoaște că suntem ai lui Hristos. Dacă nu avem dragoste, creșterea în număr nu face altceva decât să dea prilej lumii să creadă că este vorba de o altă mișcare religioasă.

D. Viziunea

După cum arată versetele de mai jos, „Z” este o lucrare pentru toată lumea și include toți oamenii de toate națiile, din toate locurile. Gândirea „Z” implică, pentru fiecare aspect al ei în parte, a vedea lumea așa cum o vede Dumnezeu.

- ◆ Pentru că Dumnezeu iubește pe toți oamenii, L-a trimis pe Fiul Lui pentru ca „... oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).
- ◆ Isus este jertfa de ispășire „... pentru păcatele întregii lumi” (1 Ioan 2:2).
- ◆ Duhul Sfânt „dovedește lumea vinovată” (Ioan 16:7-11).
- ◆ Duhul Sfânt dă credincioșilor putere să mărturisească „până la marginile pământului” (Fapte 1:8).

E. Predicarea

- ◆ Biserica trebuie să trimită predicatori acolo unde creștinii sunt puțini la număr sau lipsesc cu desăvârșire. Pentru ca toți oamenii să aibă o șansă să creadă în Isus ca rezultat al predicării Evangheliei, cineva trebuie trimis să le predice. „Z” necesită ca oamenii să meargă la cei care n-au auzit Evanghelia și să le spună mesajul mântuirii. Altfel, după cum scrie Pavel, „... cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor?” (Romani 10:14-15)
- ◆ Creștinii trebuie să descopere continuu locurile în care Evanghelia nu a fost propovăduită și pe cei care n-au auzit încă mesajul ei, din fiecare sat, oraș, regiune sau țară. Apoi, pe măsură ce ei propovăduiesc Evanghelia și plantează biserici în acele locuri și în mijlocul acelor oameni, „Aceia cărora nu li se propovăduise despre El, Îl vor vedea, și cei ce n-auziseră de El, Îl vor cunoaște.” (Romani 15:21)
- ◆ Referindu-se la propovăduirea Evangheliei, Domnul i-a vorbit apostolului Pavel printr-o vedenie, și i-a spus: „Nu te teme, ci vorbește și nu tăcea, căci Eu sunt cu tine...” (Fapte 18:9)
- ◆ Susținerea
- ◆ Gândirea „Z” implică susținerea „Z.” Biblia ne învață că cei care furnizează materialele necesare unei lucrări vor primi aceeași răsplată cu cei care fac lucrarea respectivă. În ceea ce privește răsplata, Isus a plasat pe aceeași poziție pe furnizorul de materiale cu cel care face lucrarea, când a zis, „Cine primește un prooroc în numele unui prooroc, va primi răsplata unui prooroc.” (Matei 10:37-42)
- ◆ Pavel citează cuvintele lui Isus când îi îndeamnă pe prezbiterii efeseni din Milet, spunându-le, „Este mai ferice să dai decât să primești.” (Fapte 20:35)
- ◆ Susținerea este o slujire importantă în biserică. După cum Pavel, care vorbea cu autoritate apostolică, a îndemnat biserica din Corint, tot așa și voi „... căutați să sporiți și în această binefacere [strângerea de ajutoare].” (Fapte 8:7)
- ◆ Biserica dătătoare nu numai că își adună credit în contul ceresc, dar mai mult, Dumnezeu se va îngriji de nevoile ei prezente „după bogăția Sa, în slavă.” Deoarece Dumnezeu a binecuvântat dărnicia în cer și pe pământ, El va face ca biserica cu gândirea „Z” să susțină financiar lucrarea. (Filipeni 4:15-19)

F. Plantarea de biserici

- ◆ Pentru a se ajunge la „Z”, biserica trebuie să fie pe tot locul, la vederea tuturor. Prin biserică, atât lumea celor nevăzute (domeniul spiritual) cât și cea a celor văzute vor vedea înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu (Efeseni 3:8-11). Ca Trup al lui Hristos, biserica este practic prezența lui Isus Hristos pe pământ. Pe măsură ce Hristos ocupă primul loc în viața Bisericii, lumea va vedea că El este „căpetenie peste toate lucrurile.” (Efeseni 1:22-23)
- ◆ Prin „sângele crucii” oamenii sunt împăcați cu Dumnezeu. În Biserica Lui, Isus Hristos îi apropie pe oamenii care altfel ar fi separați unul de altul prin „zidul de la mijloc.” În mijlocul oamenilor care odinioară se urau unii pe alții, El a făcut „pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace.” (Efeseni 2:13-16)
- ◆ După cum iubirea și credincioșia dintre soț și soție stau ca mărturie pentru ceilalți din comunitatea în care trăiesc, tot așa se manifestă și relația dintre Isus și biserica Sa. (Efeseni 5:22-23)
- ◆ În biserică, ca și într-un trup, mădularele bine închegate, sunt chemate să slujească „prin ceea ce dă fiecare încheietură.” Lucrarea trupului are întotdeauna scopul de a-L face de cunoscut pe Isus. Când se petrece acest lucru, biserica „își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei.” (Efeseni 4:11-16) Trupul ajunge la plinătate atunci când are mădulare din fiecare neam. (Apocalipsa 5:9-10)

IV. PUNCTUL FOCAL AL GÂNDIRII „Z”

Punctul focal al gândirii „Z” este plantarea de biserici până la saturare deoarece numai prin biserică pot fi împlinite, în toată lumea, celelalte sarcini încredințate: rugăciunea, unitatea, dragostea, viziunea, trimiterea predicatorilor și susținerea. Deoarece biserica trebuie să ajungă la toată lumea, plantarea de biserici până la saturare trebuie să adopte o gândire „Z.” Dumnezeu vrea „Z” și, când biserica lucrează după voia lui Dumnezeu, lucrarea de plantare de biserici până la saturare se va intensifica. Saturarea sau umplerea națiunilor cu biserici conduce la atingerea scopului de a duce Evanghelia la toți oamenii.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Vă rugați pentru întreaga națiune? Dar pentru regiuni, orașe, sate și comunități?
- ◆ Vă rugați ca Domnul să scoată mai mulți lucrători la secerișul Lui? Deoarece Isus ne-a îndemnat să ne rugăm pentru aceasta, va răspunde El cu credincioșie credincioșiei noastre? De ce sunt atunci atât de puțini lucrători?
- ◆ Sunteți dispuși să lucrați și să-i iubiți pe frații din diferite denominații, care au păreri diferite despre lucrurile care nu sunt esențiale în gândirea „Z”? Va fi ascultată rugăciunea lui Isus cu privire la unitate, sau S-a rugat degeaba? Veți face voi parte din răspunsul la rugăciunea Lui?
- ◆ Cum văd observatorii externi biserica voastră: ca o altă denominație/religie sau ca o comunitate de oameni plini de dragoste?
- ◆ Viziunea voastră este să plantați o biserică sau să faceți parte dintr-o mișcare ce va umple lumea cu biserici care propovăduiesc Evanghelia?
- ◆ Sunteți darnici din punct de vedere financiar? Dar biserica voastră? Predicați despre dărnicie? Dacă nu, din ce cauză se întâmplă acest lucru, de vreme ce Scriptura încurajează dărnicia?
- ◆ Scopul evanghelizării voastre vizează doar creșterea numerică a bisericii sau include și plantare de biserici noi?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Dezvoltați o strategie pentru plantare de biserici până la saturare care include rugăciune, unitate, dragoste, viziune, dărnicie, propovăduire și plantare de biserici, și împărtășiți-o Domnului și altor doi frați apropiați.
- ◆ Gândiți-vă la comunitatea, satul, orașul, regiunea sau țara voastră. Răspundeți la întrebarea, „Ce vrea Dumnezeu pentru _____? Enumerați trei lucruri pe care le veți face pentru a facilita apariția rezultatului „Z” în contextul vieții voastre.

Marea Trimitere și plantarea de biserici

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Toate fazele

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a comunica viziunea despre mobilizarea mișcărilor de plantare de biserici, ca răspuns la Marea Trimitere.

☞ Rezultatele dorite

După ce și-a însușit cunoștințele cuprinse în această lecție, fiecare participant . . .

- ◆ Va ști de ce este numit pasajul din Matei 28:18-20 „Marea Trimitere.”
- ◆ Va înțelege modul în care biserica va merge și va face ucenici din toate neamurile pe măsură ce are loc multiplicarea.
- ◆ Va dezvolta o viziune despre mișcarea de plantare de biserici până la saturație în țara de baștină.

☞ Schița lecției

- I. Introducere
- II. Autoritatea care stă în spatele Marii Trimiteri
- III. Marea Trimitere: mergeți și faceți ucenici
- IV. Marea Trimitere și plantarea de biserici

☞ Anexă

- ◆ 2A Marea Trimitere - Pasaje paralele

Marea Trimitere și plantarea de biserici

UCENICIZARE PÂNĂ LA SATURAȚIE

I. INTRODUCERE

Matei 28:18-20 ne spune despre sarcina dificilă pe care Isus a dat-o bisericii - Marea Trimitere. „Isus s-a apropiat de ei, a vorbit cu ei, și le-a zis: ‘Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit.’” (Matei 28:18-20) Marea Trimitere este o poruncă care trebuie păzită de fiecare generație de creștini. O dată cu această poruncă, El ne promite că va fi cu noi până la desăvârșirea lucrării. Această poruncă se numește *Marea Trimitere* datorită proporțiilor uriașe ale sarcinii pe care Isus le-a poruncit ucenicilor să o ducă la îndeplinire.

Biserica nu este singură. Isus a promis că, dacă biserica păzește porunca dată prin Marea Trimitere, El va fi cu ea până la desăvârșirea lucrării. Prezența Lui se va manifesta cu putere, doar în măsura în care biserica recunoaște autoritatea lui Isus Hristos și păzește porunca din Marea Trimitere.

Prezența Domnului este cea care ne face să nădăjduim că o sarcină atât de mare poate fi dusă la îndeplinire. Deoarece Isus ne garantează autoritatea și prezența Lui, cei care păzesc porunca dată prin Marea Trimitere, făcându-și partea, vor contribui astfel la desăvârșirea ei.

II. AUTORITATEA DIN SPATELE MARII TRIMITERI

Isus și-a declarat poziția supremă în univers înainte de a-și trimite ucenicii. Când o persoană cu autoritate își declară poziția înainte de a da o poruncă, face aceasta pentru a accentua importanța poruncii. De aceea, porunca din Marea Trimitere trebuie păzită de toți aceia care se supun autorității lui Isus Hristos. Isus Hristos este capul bisericii. Oamenii care recunosc că El este căpetenia lor sunt aceia care alcătuiesc trupului Său, biserica. Lucrarea de evanghelizare a neamurilor nu este numai lucrarea evangheliștilor, ci este lucrarea întregului trup de credincioși, cu alte cuvinte, toți cei care se supun autorității suverane a lui Isus. Marea Trimitere face ca acești oameni să meargă hotărâți înainte, știind scopul pe care vor să-l atingă.

III. MAREA TRIMITERE: MERGEȚI ȘI FACEȚI UCENICI

A. Biserica va merge

Cea mai precisă traducere a cuvântului grecesc *πορευομαι* (*poreuomai*) este „în timp ce mergeți.” De aici deducem că se presupune un mers. Isus își va folosi autoritatea suverană pentru a face ca biserica Lui să meargă la toate neamurile.

De câteva ori, Isus afirmă clar că intenția Lui era ca Vestea Bună să ajungă la toate neamurile. El le-a poruncit ucenicilor să „meargă și să facă ucenici din toate neamurile.” (Matei 28:19) Chiar înainte de înălțarea Lui la cer, le-a spus ucenicilor, „îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria, și până la marginile pământului.” (Fapte 1:8) De asemenea, El a început prin a spune că Evanghelia va fi „propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor” (Matei 24:14) și că se va propovădi „tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim.” (Luca 24:47)

Cu toate acestea, se pare că biserica primară a înțeles numai cuvintele „începând din Ierusalim.” În timp ce ucenicii pe care i-a trimis Isus au rămas în Ierusalim, biserica primară, în Fapte 8, avea o lucrare restrânsă de misionariat.

După perioada de prigoană și moartea lui Ștefan, biserica a început să ducă Evanghelia mai departe. În Fapte 8:1 este consemnat, „În ziua aceea, s-a pornit o mare prigonire împotriva Bisericii din Ierusalim. Și toți, afară de apostoli, s-au împrăștiat prin părțile Iudeii și ale Samariei.“ Unii din acești creștini persecutați au mers în ținuturile învecinate, unde au continuat să propovăduiască Vestea Bună. Fapte 11:19-20 ne spune că, „Cei ce se împrăștiaseră, din pricina prigonirii întâmplare cu prilejul lui Ștefan, au ajuns până în Fenicia, în Cipru și în Antiohia, și propovăduiau Cuvântul numai Iudeilor. Totuși, printre ei au fost câțiva oameni din Cipru și din Cirena, care au venit în Antiohia, au vorbit și Grecilor, și le-au propovăduit Evanghelia Domnului Isus.“ Isus a îngăduit prigoana pentru a-i determina pe creștini să facă, ca răspuns la criza prin care treceau, ceea ce ar fi trebuit să facă la porunca Lui.

În Fapte 13:1-3 biserica din Antiohia siriană a păzit porunca din Marea Trimitere. Prin călăuzirea Duhului Sfânt, ei au trimis pe Pavel și Barnaba la Cipru, unde „au vestit Cuvântul lui Dumnezeu în sinagogile Iudeilor.“ (Fapte 13:4-5) De la Cipru, Pavel și tovarășii lui au călătorit mult înainte de a se reîntoarce în Antiohia siriană. (Fapte 13:6)

Dumnezeu a dat bisericii responsabilitatea de a propovădui Vestea Bună. După cum Pavel scrie bisericii din Corint, „... toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos, și ne-a încredințat slujba împăcării; că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări.“ (2 Corinteni 5:18-19) Asemenea bisericii din Antiohia siriană, biserica ar trebui să asculte și să meargă în toată lumea; când biserica nu a ascultat, Isus a folosit crizele pentru a-și duce la îndeplinire slujba.

B. Bisericii i se poruncește să facă ucenici

Ca o persoană să devină un ucenic al lui Isus Hristos, trebuie să se pocăiască și să creadă (Marcu 1:15; Fapte 20:21). Botezul este un semn și o pecete de înnoire, de iertare a păcatelor și de trăirea unei vieți noi în Hristos (Tit 3:5; Marcu 1:4; Romani 6:3-4).

După convertire, noilor ucenici trebuie să li se spună despre Cel pe care-L vor urma. Convertirea înseamnă o relație personală cu un Dumnezeu personal. Ni se poruncește să pregătim oamenii să devină „ucenici“ sau „învățăcei“ ai lui Isus, învățându-i să păzească poruncile Lui. (Matei 28:20)

În Matei 10, Isus Își trimite ucenicii, dându-le autoritate să scoată afară duhurile necurate și să tămăduiască orice fel de boală și orice fel de neputință. Totuși, Isus a dat ucenicilor Lui instrucțiuni complete înainte de a-i trimite (Matei 10:5). Când sunt pregătiți nu numai teoretic dar și practic, oamenii dobândesc cele necesare pentru lucrare.

După ce sunt pregătiți, ucenicii trebuie trimiși. Aceasta înseamnă a trimite ucenici ai lui Hristos în lucrare, chiar dacă s-ar putea să fie ridiculați sau respinși. Destul de des, tendința noastră este să-i „adăpostim“ pe oameni în loc să-i trimitem. Liderii din biserici deseori devin atât de preocupați de îndeplinirea unei lucrări de unii singuri încât neglijează aspectul pregătirii altora care să preia și să ducă mai departe lucrarea. Înainte de înălțarea Sa, Isus Și-a încredințat mesajul și lucrarea în mâinile ucenicilor Săi și, prin aceasta, a multiplicat impactul lucrării Sale.

Timotei a fost un ucenic de-al lui Pavel. Pavel i-a spus lui Timotei să rămână la Efes pentru a predica și proteja biserica împotriva doctrinelor false. (1 Timotei 1:3; 4:13) De asemenea, Pavel l-a îndemnat pe Timotei să fie o pildă pentru credincioșii din Efes: „în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție“ (1 Timotei 4:12). În 2 Timotei 2:2, Pavel îi dă lui Timotei următoarea sarcină: „...ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții.“ După cum Isus i-a învățat pe ucenici și Pavel pe Timotei, procesul de ucenicizare implică învățarea, echiparea și trimiterea oamenilor să slujească.

IV. MAREA TRIMITERE ȘI PLANTAREA DE BISERICI PÂNĂ LA SATURARE

Plantarea de biserici până la saturare atinge obiectivele și scopul Marii Trimitere. Conform Matei 24:14, Marcu 13:10, Luca 24:45-47 și Fapte 1:8, porunca din Marea Trimitere va fi

împlinită când vor exista ucenici în toate națiunile. Pe măsură ce se plantează biserici în toate națiunile, apar și ucenicii în acele națiuni.

Ce este o națiune? Cuvântul grecesc pentru națiune, folosit în acest text, este $\epsilon\theta\nu\omicron\sigma$ (ethnos). Acesta este cuvântul din care derivă „etnic.“ Un grup etnic este o grupare de oameni uniți prin limba vorbită, cultura și tradiția proprie. O țară poate avea mai multe grupări etnice în contextul teritorial. Pentru ca o mișcare de plantare de biserici până la saturare să-și atingă scopul, trebuie să se ajungă la mai multe grupări etnice din aceeași țară. Ucenicizarea unei națiuni necesită existența unei mișcări în plină dezvoltare care să abordeze fiecare grup etnic, în limba lor maternă, în cultura și tradiția lor. O națiune tinde să fie naționalistă, acționând în baza propriilor interese. Războaiele dovedesc faptul că o națiune folosește forța militară pentru a-și dezvolta interesele proprii - chiar dacă aceasta ar însemna uciderea membrilor unei alte națiuni. Spre deosebire de națiuni, biserica este trimisă să lucreze în afară, să slujească intereselor celorlalți, folosindu-și darurile și resursele astfel încât să le ducă Evanghelia. În timp ce națiunile și, din nefericire, multe biserici deseori tind să-și conserve resursele și să-și apere propriile interese, oamenii lui Dumnezeu sunt chemați să-și canalizeze energia și activitatea înspre lansarea lucrărilor pe „piața externă.“

Conform Matei 16:18, Isus Însuși Își zidește Biserica. Plantatorii de biserici sunt parteneri cu Isus în lucrarea pe care Domnul Însuși o face! Faptul că lucrăm împreună cu Isus ne dă certitudinea și încrederea că nu suntem implicați într-o lucrare mare numai din cauza măreției ei ci și din cauză că Marele Ziditor al Bisericii ne asistă în zidire. Și dacă Isus face lucrarea, aceasta înseamnă că o va duce până la bun sfârșit (Filipeni 1:6). Dacă lucrarea a început cu numai 11 oameni și s-a extins la multe națiuni în care azi se predică Evanghelia, cu siguranță că El va continua să ajute plantatorii de biserici. Totuși, aceasta face necesar ca plantatorii de biserici să înceapă congregații care de la bun început au viziunea ajungerii la toate națiunile lumii. Acesta nu este numai un ideal, ci o poruncă serioasă, pe care trebuie să o păzim. Chiar de la naștere, biserica a început să ducă națiunilor gloria lui Dumnezeu, în limba lor (Fapte 2:4-12). Urmând modelul Duhului Sfânt din Ziua Cincizecimii, toate bisericile noi ar trebui să fie învățate despre porunca dată prin Marea Trimitere.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Ați acceptat autoritatea lui Hristos prin faptul că ați păzit porunca dată prin Marea Trimitere? Înțelege biserica voastră autoritatea poruncii lui Hristos de a merge și face ucenici din toate neamurile? Sunt ele motivate de această poruncă?
- ◆ Vă este greu uneori să credeți că Isus vrea ca voi, împreună cu bisericile voastre, să aveți un impact mare în orașul vostru, în țară și în lume?
- ◆ Este acesta scopul primordial al vostru și al bisericii (bisericilor) voastre?
- ◆ Credeți că puteți ajuta la mobilizarea bisericii voastre, pentru ca acesta să devină scopul ei?
- ◆ Răspunde biserica față de autoritatea Domnului prin ucenicizarea propriei națiuni și a altor națiuni?
- ◆ Va folosi Isus persecuția, crizele economice și/sau ascultarea ca să desăvârșească „Marea Trimitere“?
- ◆ Prin care din cele trei situații ați dori voi, propria biserică și denominație, și creștinii din țara voastră, să împliniți porunca din Marea Trimitere?
- ◆ Ați decis să „mergeți“ din ascultare sau așteptați o criză care să vă facă să mergeți?
- ◆ Vă concentrați lucrarea de plantare de biserici pe ucenicizare sau pe extinderea denominației?
- ◆ Aveți voi înșivă și cei pe care îi pregătiți viziunea ajungerii la toate națiunile?
- ◆ Pregătim noi oamenii pentru ascultare practică sau suntem prea teoretici?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Alcătuiți și ucenicizați un grup de oameni care să se roage pentru națiunea voastră sau pentru alte națiuni, contribuiți cu bani la lucrările/misiunile naționale și internaționale, și faceți primii pași în plantare de biserici care au viziunea ajungerii la toate națiunile.

Marea Trimitere - Pasaje paralele

	Preambul	Porunca	Promisiunea
Matei 28	Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ (18).	Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui, și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit (19, 20).	Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului (20).
Marcu 16	(Mărturia învierii Lui) (9)	Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură (15).	Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit (16).
Luca 24	Așa este scris, și așa trebuia să pătimească Hristos, și să învieze a treia zi dintre cei morți (46).	Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim. Voi sunteți martori ai acestor lucruri (47, 48).	Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus (49).
Ioan 20	Pace vouă! Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat, când au văzut pe Domnul (19, 20).	Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi (21).	Luați Duh Sfânt! (22)
Fapte 1	După patima Lui, li s-a înfățișat viu, prin multe dovezi... Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa (3, 7).	Îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului (8).	Veți fi botezați cu Duhul Sfânt (5)... veți primi o putere, când se va pogori Duhul Sfânt peste voi (8).

Ciclul plantării de biserici

PRIVIRE DE ANSAMBLU

👉 Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Bazele

👉 Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a prezenta conceptul de „Ciclul plantării de biserici“, punând accentul pe fazele inerente plantării unei biserici locale, precum și mișcării de plantare de biserici.

👉 Rezultatele dorite

După ce-și va fi însușit cunoștințele cuprinse în această lecție, fiecare participant .

- ◆ Va înțelege cursul destinat instruirii în plantare de biserici, precum și procesul de plantare de biserici.
- ◆ Va putea identifica cinci faze critice în procesul de multiplicare a bisericilor.
- ◆ Va înțelege că scopul plantării de biserici până la saturare nu înseamnă o denominațiune nouă, ci implică mai multe biserici și o mișcare de plantare de biserici în fiecare țară.

👉 Schița lecției

- I. Introducere
- II. Modelele ca mijloc de facilitare a înțelegerii
- III. Ciclul plantării de biserici

👉 Figuri ilustrative

- ◆ 1.1 Ciclul plantării de biserici

👉 Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Copiați Fig. 1.1 pe o folie de retroproiector și folosiți-o la începutul fiecărei lecții pentru a reaminti plantatorilor de biserici unde vă aflați în prezent cu instruirea, în procesul plantării de biserici, și unde doriți să ajungeți.

Ciclul plantării de biserici

O VIZIUNE DE ANSAMBLU

I. INTRODUCERE

A. Nevoia unei viziuni de ansamblu - povestea cu orbii și elefantul

Cinci orbi au fost aduși să facă investigații tactile pe un elefant, pentru a înțelege ce este de fapt elefantul. Fiecare a fost adus, pe rând, pentru a-l pipăi. Lovindu-se de trupul lui masiv, primul orb l-a perceput ca pe un zid. Punându-i mâna pe trompă, al doilea l-a perceput ca pe un șarpe. Punându-și brațul în jurul piciorului săi, al patrulea orb l-a perceput ca pe un copac. Aproape accidentându-se într-unul din colți, al cincilea a crezut că elefantul seamănă cu o sulită. Apucându-l de coadă, al cincilea a crezut că elefantul seamănă foarte mult cu o frânghie.

În următoarele patru ore, s-au tot certat pe tema esenței naturii elefantului. Fiecare orb credea că ceilalți sunt de-a dreptul nebuni. Chiar dacă fiecare a intrat în contact cu adevărul, înțelegând parțial o fațetă a acestuia, nici unul din ei n-a înțeles natura complexă a unui elefant.

B. Nevoia înțelegerii procesului

Plantarea de biserici până la saturare nu este o serie întâmplătoare de evenimente și activități, ci este un proces îndreptat spre un scop. Scopul acestui proces poate fi enunțat, în mai multe feluri, la mai multe niveluri, în funcție de poziția pe care o avem față de acest proces:

- ◆ Scopul este ca oamenii să fie câștigați la credința în Hristos.
- ◆ Scopul este ca cei câștigați să fie hrăniți spiritual și așezați în comunități de credincioși.
- ◆ Scopul este pregătirea de lideri care să-și asume responsabilitatea conducerii și dezvoltării bisericilor.
- ◆ Scopul este ca bisericile mature să se multiplice, prin plantarea de noi de biserici.
- ◆ Scopul este ca regiunea și națiunea voastră să fie împânzită de biserici entuziaste și roditoare.

Într-adevăr, scopul final este ca Mireasa lui Hristos să fie pregătită pentru a-și petrece veșnicia alături de El. Pentru ca toate aceste lucruri să aibă loc, este nevoie de o coordonare a activității, o îmbinare a abilităților, o filozofie comună și o competență la nivel de conducere. Scopul instruirii plantatorului de biserici este tocmai echiparea lui în aceste domenii.

II. MODELELE CA MIJLOC DE FACILITARE A ÎNȚELEGERII

A. Modelele comunică idei

Deseori, inginerii folosesc modele pentru a comunica o idee. Un plan este un exemplu de model pe care un inginer îl poate folosi. Privind un plan, inginerul poate vedea modul în care se îmbină diferitele părți ale unei clădiri și felul în care se relaționează una la alta, înainte de construirea propriu-zisă a clădirii. Planul este folosit și ca ghid pentru realizarea construcției respective. Acesta îl ajută pe inginer să vizualizeze mai ușor ordinea în care trebuie asamblate părțile componente ale construcției. În cazul plantării de biserici, modelele constituie un mijloc important de vizualizare a unui mod eficient de plantare de biserici care să se multiplice.

B. Definiția modelului numit „Ciclul plantării de biserici“

Modelul numit „Ciclul plantării de biserici“ (Figura 1.1), este o diagramă funcțională a procesului de plantare de biserici care ne ajută să vizualizăm, dintr-un anumit punct de vedere, interrelația dintre principiile și practicile cheie implicate în acest proces.

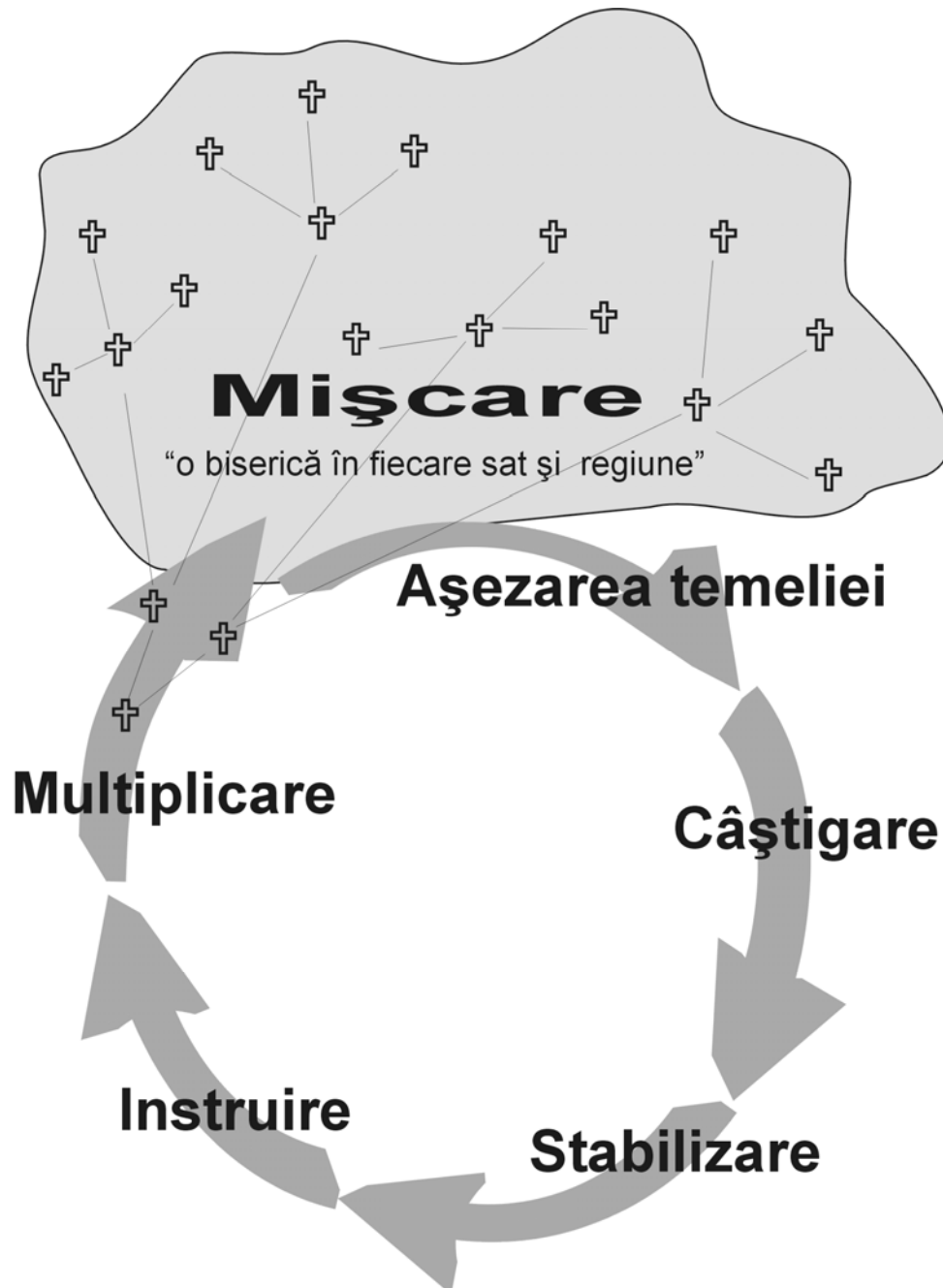

Figura 1.1: Ciclul plantării de biserici

III. CICLUL PLANTĂRII DE BISERICI

A. Faza I – Așezarea temeliei

Scop: Pregătiți-vă pe voi înșivă, viziunea și direcția pentru misiunea de plantare de biserici.

Activități:

- ◆ Stabiliți viziunea prin rugăciune.
- ◆ Studiați populația țintă. „Trasați un cerc” în jurul zonei în care vă desfășurați lucrarea.
- ◆ Creșteți și întăriți-vă în credința voastră personală.
- ◆ Creșteți și familiarizați-vă cu studiul biblic.
- ◆ Începeți să conturați strategia și metodele plantării unei biserici.

B. Faza II – Câștigarea

Scop: Contactarea și evanghelizarea liderilor cheie.

Activități:

- ◆ Contactați liderii cheie și zidiți relații de prietenie cu ei.
- ◆ Evanghelizați și formați grupuri restrânse de studiu biblic.
- ◆ Ucenicizați noii convertiți, învățându-i să umble în ascultare de Hristos.
- ◆ Fiți un exemplu de lider pentru noii convertiți. Implicați convertiții în lucrare, încredințându-le responsabilități restrânse.
- ◆ Botezați convertiții cât mai repede posibil.

C. Faza III – Stabilizarea

Scop: Identificarea liderilor și descoperirea darurilor lor.

Activități:

- ◆ Lucrați cu liderii în devenire și echipați-i, prin instruire.
- ◆ Faceți o întrunire a grupelor restrânse de studiu biblic pentru părtășie și celebrare.
- ◆ Sportiți eforturile de evanghelizare prin „oikos”-ul membrilor*.
- ◆ Definiți și începeți practicarea botezului și a Cinei Domnului.
- ◆ Atribuiți responsabilități liderilor pregătiți pentru diferite domenii ale lucrării.

D. Faza IV - Instruirea

Scop: Instruirea liderilor pentru a-i instrui pe alții.

Activități:

- ◆ Alcătuiți profilul liderilor (numărul lor și calitățile care li se cer), în funcție de nevoile diverselor domenii ale lucrării.
- ◆ Instruiți-i pe tema darurilor spirituale. Confirmați și încurajați darurile fiecărui lider în lucrare.
- ◆ Conduceți grupe restrânse de instruire, cu scopul de a forma lideri.
- ◆ Numiți lideri în lucrare, asistându-i și supraveghind progresul lor.

* *oikos* — totalitatea relațiilor stabilite cu diverse persoane neconvertite

- ◆ Stabiliți structura și forma lucrării pe care o preconizați.

E. Faza V - Multiplicarea

Scop: Stabiliți corpul de lideri care să formeze echipe de plantare de biserici.

Activități:

- ◆ Coordonați liderii instruiți pentru a alcătui echipe de evanghelizare și plantare de biserici.
- ◆ Faceți cercetări demografice în acele zone noi înspre care vă simțiți călăuziți, pentru a începe lucrarea.
- ◆ Planificați și conduceți diferite activități zonale care să includă toate bisericile locale.
- ◆ Inițiați și conduceți activități de pregătire a lucrătorilor pe mai multe niveluri, în vederea dezvoltării abilităților specifice lucrării pe care o fac.
- ◆ Stabiliți și numiți lideri pentru partea organizatorică a lucrării.

F. Faza VI - Mișcarea

Scop: Împânziți (saturați) regiunea, orașul sau națiunea cu biserici și participați la activități transculturale de plantare de biserici (în alte țări sau alte continente).

Activități:

- ◆ Asigurați-vă că mișcarea cuprinde toate grupările etnice ale populației.
- ◆ Stabiliți directive pentru asigurarea unei conduceri, sponsorizări și dezvoltări autonome a mișcării.
- ◆ Stabiliți proiectele de misiune transculturale care vor fi sponsorizate de (diferite) grupuri.
- ◆ Organizați întruniri de rugăciune și închinare pentru toate grupurile, într-un cadru sărbătorec deosebit.
- ◆ Stabiliți niveluri mai înalte de pregătire pentru liderii cheie a mișcării globale.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

Notă: Acestea sunt întrebări cheie relevante pentru fiecare fază a procesului de plantare de biserici. Răspunsurile la multe din aceste întrebări vor fi date pe parcursul ciclului de instruire.

Așezarea temeliei:

- ◆ Care este scopul lucrării lui Dumnezeu/ pe pământ? În ce fel se integrează Biserica în această lucrare?
- ◆ Care este câmpul meu personal de misiune? Ce vrea Dumnezeu să fac în acest loc?
- ◆ Ce este un plantator de biserici? Care este lucrarea lui? Ce calități sunt necesare pentru o asemenea lucrare?
- ◆ Ce fel de biserică poate împlini nevoile populației țintă? Ar trebui ea să posede un potențial de multiplicare?
- ◆ Care sunt piedicile majore în calea plantării de biserici reproductive? Lipsa viziunii – de exemplu?
- ◆ Cine ne va ajuta în acest sens? Cine constituie forța de lucru în via Domnului? Cum facem investigațiile?

Câștigarea:

- ◆ Cum luăm legătura cu liderii cheie? Cine sunt ei? Cum îi găsim?
- ◆ Cum îi învățăm pe noii convertiți să fie o mărturie pentru prietenii și familiile lor?

- ◆ Cum începem să-i ucenicizăm și să-i pregătim pentru lucrare? Ce anume și cum îi învățăm?
- ◆ Cum descoperim pe membrii „oikos”-ului lor și cum începem să-i evanghelizăm?
- ◆ Câte grupuri restrânse începem înainte de a avea o întâlnire cu toți la un loc?

Stabilizarea:

- ◆ Când îi botezăm pe noii convertiți? Când și cine le dă Cina Domnului?
- ◆ Cum îi ajutăm să-și descopere darurile spirituale? Cine îi va instrui?
- ◆ Cum identificați liderii înzestrați de Dumnezeu?
- ◆ Cum să facem ca noii convertiți să nu devină prea dependenți de plantatorul de biserici?
- ◆ Cum îi ajutăm pe noii convertiți să aibă siguranța mântuirii?
- ◆ Când ne adunăm, unde ne întâlnim? Cum invităm oamenii?

Instruirea:

- ◆ Care sunt potențialii lideri cheie? Care sunt darurile și abilitățile lor? Sunt ei credincioși în munca de slujire a oamenilor?
- ◆ Care sunt domeniile în care au nevoie de pregătire? Unde și cum le veți asigura această pregătire?
- ◆ Cum va fi ea finanțată?
- ◆ Unde își vor desfășura lucrarea cei pe care îi pregătiți? Care sunt nevoile și problemele de bază din acea zonă? Când își vor începe lucrarea în zona respectivă? Cui îi vor da socoteală? Care sunt responsabilitățile concrete ale slujbei lor?

Multiplicarea:

- ◆ Ce investigații mai sunt necesare? Cine le va face? Există grupuri etnice în vecinătate, la care încă nu a ajuns Evanghelia? Sunt printre ei potențiali lideri care ar putea fi instruiți?
- ◆ Care sunt scopurile ce trebuie stabilite și comunicate? Cine va lua inițiativa de a sprijini această lucrare în rugăciune?
- ◆ Cine desemnează și supraveghează lucrătorii? Cine se va ocupa de pregătirea lor continuă?
- ◆ Mai sunt și alte misiuni care ar putea fi incluse în această lucrare? Cine ar trebui să le invite pentru a se alătura lucrării, într-un efort comun? Care va fi contribuția lor concretă la lucrarea privită în ansamblu?
- ◆ În cadrul acestei mișcări, este nevoie de instituții care pot oferi o educație mai înaltă liderilor, la diferite niveluri? Cine va face instruirea? Cum va fi ea finanțată?

Mișcarea:

- ◆ Conducerea, sponsorizarea și dezvoltarea acestei mișcări sunt autonome? Dacă nu, ce trebuie să se facă în acest scop?
- ◆ Ce proiecte de misiune ne călăuzește Domnul să inițiem? Cine sunt potențialii lideri pentru aceste proiecte? Au ei nevoie de pregătire? Cum vor fi finanțați?
- ◆ Cine sunt liderii „tip apostolic” ai mișcării? Cum vom lucra împreună cu ei? Cum îi putem încuraja și finanța? Care sunt nevoile lor?

VIZIUNEA PBS
LECȚIA **4**

Principii de cercetare

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ **Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici**

Bazele și instruirea

☞ **Scopul lecției**

Scopul acestei lecții este de a studia rolul hotărâtor pe care-l are culegerea și analizarea informațiilor pentru a motiva la o viziune, abordare și trăire biblică practică.

☞ **Rezultatele dorite**

După ce-și va fi însușit cunoștințele cuprinse în această lecție, fiecare participant . .

- ◆ Va putea să identifice, să pregătească și să delege cercetători pentru a culege și a folosi informații ca să dezvolte viziunea și pasiunea pentru lucrarea de plantare de biserici.
- ◆ Va putea să inițieze un proiect de cercetare într-o zonă țintă pentru plantare de biserici.
- ◆ Va cunoaște nevoia de cercetare, precum și potențialul acesteia în scopul motivării și pregătirii oamenilor pentru plantarea bisericii respective.

☞ **Schița lecției**

- I. Ce este cercetarea?
- II. Cine trebuie să facă cercetarea?
- III. Unde trebuie făcută cercetarea?
- IV. Când trebuie făcută cercetarea?
- V. De ce trebuie ca plantatorii de biserici să facă cercetare?
- VI. Cum trebuie făcută cercetarea?

☞ **Anexe**

- ◆ 4A Ce aspecte trebuie investigate în zona țintă?
- ◆ 4B Exemple de chestionare
- ◆ 4C Expunerea rezultatelor cercetării

☞ **Sugestii pentru coordonatori**

- ◆ Dacă este posibil, procurați-vă un exemplu de sondaj, o hartă și un studiu de caz concret. Aceste materiale didactice vor fi motivatoare în finalizarea cercetării.

Principii de cercetare

INFORMAȚIILE ÎI DETERMINĂ PE OAMENI SĂ FIE GATA SĂ TREACĂ LA ACȚIUNE

I. CE ESTE CERCETAREA?

A. Cercetarea este o modalitate de a culege informații

Cercetarea este o modalitate de a culege informațiile necesare plantării de biserici și extinderii Împărăției lui Dumnezeu într-o zonă geografică specifică. Este necesar să culegem informații concrete despre oameni, despre istoria, geografia și situația lor prezentă. Este important să știm de ce gândesc, cred și se comportă într-un anumit fel. Este necesar să organizăm și să prezentăm informațiile culese în așa fel, încât plantatorii de biserici să poată fi motivați de situația și nevoia reală spre a începe o lucrare de plantare de biserici până la saturare. Pe de altă parte, cercetarea asigură informațiile necesare luării unor decizii înțelepte în scopul plantării de biserici în maniera cea mai eficientă.

Cu toate acestea, cercetarea nu trebuie să submineze niciodată Gândirea „Z.” Cercetarea nu are ca scop să determine dacă trebuie sau nu plantate biserici ci, pur și simplu, să găsească modalitatea cea mai eficientă de a planta biserici, după ce va fi evaluat toate posibilitățile și obstacolele. Isus își plantează bisericile prin cei care se încumetă să facă plantare de biserici. De vreme ce El a poruncit bisericilor Sale să crească și să se înmulțească, ea trebuie să împlinească această poruncă în modul cel mai realist și responsabil, lucrând pe baza unor informații reale și clare.

Cercetarea câmpului de lucru - a zonei în care se va face plantarea unei biserici -, și a forței de lucru, reprezentându-i pe aceia care vor fi implicați în plantarea de biserici, ne va conduce la o concluzie. Această concluzie poate fi numită „cuvântul profetic.” Acesta reprezintă suma tuturor lucrurilor descoperite în urma cercetării, care au fost interpretate din perspectiva lui Dumnezeu. De exemplu, „cuvântul profetic” pentru Iosua a fost, „luați în stăpânire ținutul.” (Iosua 1:1-11)

B. Cercetarea are o bază biblică

Pentru oamenii care se pregătesc să facă o lucrare într-un loc necunoscut, informațiile reprezintă o punte de legătură dintre cunoscut și necunoscut. Informațiile îi ajută să facă primul pas greu prin credință.

- ◆ Numeri 1:1-46 este o prezentare a oamenilor apți de luptă. Dumnezeu i-a poruncit lui Israel să lupte. Cu toate că El a promis poporului Său că le va da izbândă, totuși, le-a poruncit să numere soldații apți de luptă. Acest lucru a dat lui Israel posibilitatea de a-și organiza oamenii pentru a lua în stăpânire ținutul. În cazul plantării de biserici, informațiile obținute în urma cercetării, în legătură cu cei care sunt disponibili să facă lucrarea, reprezintă o unealtă necesară organizării.
- ◆ Dumnezeu a poruncit iscoadelor să meargă și să culegă informații de prima mână despre ținutul pe care Israel urma să-l ia în stăpânire și să-l „populeze,” după cum ni se relatează în Numeri 13:1-14:38. Cu ajutorul observațiilor făcute de iscoade, Israel a putut să „vadă” ținutul pe care urma să-l ia în stăpânire și să determine strategia folosită, precum și obstacolele ce trebuiau depășite în timp ce vor invada ținutul. În cazul plantării de biserici, o cercetare bună a zonei în care se va face plantare de biserici poate indica tipul de oameni care vor alcătui biserica, modalitatea de abordare a acestor oameni, precum și care sunt piedicile care trebuie depășite.

- ◆ Neemia a cercetat situația în care se afla Ierusalimul înainte de a se fi apucat de reconstruirea zidurilor orașului (Neemia 1:3-4; 2:1-6). Astfel, el a putut evalua starea morală a oamenilor care urmau să facă lucrarea, și-a putut da seama de pașii concreți necesari îndeplinirii lucrării respective și a putut să se pregătească el însuși pentru lucrarea grea care-i stătea înaintea. În cazul plantării de biserici, sunt valabile aceleași principii.
- ◆ Isus a umblat printre oameni și a văzut nevoile lor spirituale înainte de a-și trimite ucenicii să facă lucrarea în mijlocul lor (Matei 9:35). După o cercetare la fața locului, El a anunțat secerișul. Umblând printre oameni și văzând nevoile lor copleșitoare, I s-a făcut milă de ei. Această observație L-a motivat, de asemenea, să mobilizeze oameni la rugăciune și lucrare. În cazul plantării de biserici, cercetarea pe teren generează compasiune, rugăciune fierbinte și lucrare.
- ◆ În Ioan 4:35, Domnul Isus le-a poruncit ucenicilor „să se uite” sau „să investigheze” (termenul în limba greacă mai înseamnă și „a investiga”) holda sufletelor oamenilor. Uneori, uităm felul în care Dumnezeu îi privește pe oameni. Cum îi privim noi pe oameni? Îi trecem cu vederea sau îi considerăm a fi piedici? Deseori suntem prinși în propria noastră muncă, rezolvând propriile noastre probleme? Este ușor să uităm că Dumnezeu vrea ca noi să mergem la oameni și să-i aducem la El. Isus folosește analogia secerișului, adică a timpului în care secerătorii merg la holde, secerând spicele coapte și strângând grâul în hambarul proprietarului (Ioan 4:35-38).
- ◆ Înainte de a intra în aventura misionară necunoscută a lucrării de plantare de biserici, Pavel și Barnaba s-au dus în Cipru - locul natal al lui Barnaba - unde el știa și cunoștea situația “de la sursă” (deoarece era din partea locului), (Fapte 13:4-5). Cu cât mai mult vei fi familiarizat cu o zonă geografică oarecare, cu atât mai ușor îți va veni să lucrezi acolo. Cercetarea oferă cunoștințe care pot deveni un pod de legătură dintre cunoscut și necunoscut. Când avem de făcut o cercetare este recomandabil să ne punem în aplicare tehnicile de cercetare într-un loc cunoscut, înainte de a ne muta la studierea unor locuri necunoscute.
- ◆ În timp ce Domnul adăuga noi suflete la numărul lor, Biserica Primară ținea evidența numerică a bisericii și o consemna (Fapte 2:41, 47; 4:4; 5:14; 9:13). Acest tip de informații ne dau indicii despre felul în care lucrează Dumnezeu în viețile oamenilor dintr-o regiune oarecare.

În fiecare din aceste cazuri, cercetarea a fost parte integrantă a planului lui Dumnezeu ce trebuia dus la îndeplinire, în locul și timpul stabilit, prin oamenii aleși de El în acest sens.

II. CINE TREBUIE SĂ FACĂ CERCETAREA?

A. Cercetătorii trebuie să culegă informații

Cercetătorii care culeg datele trebuie să fie oameni cărora le place să adune informații într-o manieră minuțioasă. Un cercetător trebuie să știe cum să obțină informații și apoi, cum să le verifice din mai multe surse. Cercetătorii trebuie să știe cum să pună întrebări pentru a obține informații.

- ◆ Cercetătorii ar trebui să fie oameni dedicați lucrării de plantare de biserici până la saturare, pentru a ști ce fel de informații să culegă.
- ◆ Cercetătorii trebuie să știe ce tipuri de întrebări să pună pentru a primi informațiile de care au nevoie.
- ◆ Cercetătorii trebuie să știe cum să obțină informații demografice și statistice.
- ◆ Cercetătorii trebuie să știe cum să organizeze și să categorisească datele, astfel încât acestea să reflecte scopul lucrării de plantare de biserici până la saturare.

B. Cercetătorii trebuie să comunice informațiile culese

Cercetătorii care expun informațiile trebuie să știe cum să le compileze, să le prescurteze și să le comunice altora astfel încât plantatorii să poată obține o imagine

clară a câmpului de lucru și a forței de lucru cu care vor opera în zona țintă. Totuși, ei trebuie să facă expunerea în așa fel încât să trezească compasiune și să întărească încrederea în ceea ce Dumnezeu vrea să facă în zona încercuită. Cei care comunică rezultatele cercetării trebuie să fie pozitivi și optimiști, evitând capcanele detaliilor. Aceștia trebuie să găsească și să scoată în evidență anumite fapte care vor capta atenția plantatorilor de biserici, încurajând, în același timp, eforturile lor în această direcție.

Faceți referire la textul din Numeri 13. Numai Iosua și Caleb s-au calificat în a prezenta rezultatele cercetării, deși toți cei 12 au cules informații. Toți au vorbit despre cele văzute, dar 10 dintre iscoade au văzut situația dintr-o perspectivă negativă și s-au focalizat pe obstacole, uitând promisiunile lui Dumnezeu. Caleb și Iosua au recunoscut provocările și problemele ce le stăteau în față, dar nu s-au îndoit nici o clipă de faptul că Dumnezeu era credincios în împlinirea promisiunii Lui. De aceea ei au prezentat o imagine pozitivă despre ceea ce Dumnezeu urma să facă în situația respectivă.

- ◆ Cei care expun o cercetare trebuie să găsească întotdeauna faptele semnificative din punctul de vedere al plantatorilor de biserici.
- ◆ Ei trebuie să facă referire și la realitățile negative pentru a trezi compasiune și a organiza eforturile în vederea depășirii barierelor.
- ◆ Aceștia trebuie să găsească ușile pe care Dumnezeu le-a deschis în acea zonă țintă pentru ca oamenii să poată auzi despre Isus.

III. UNDE TREBUIE FĂCUTĂ CERCETAREA?

Cercetarea trebuie făcută acolo unde se va face plantare de biserici. Primul și cel mai important pas în cercetarea unei zone țintă este „cercul.” Procurați sau desenați o hartă a zonei țintă, încercuiți-o și apoi căutați toate informațiile posibile despre cine și ce se găsește în zona încercuită.

- ◆ Decideți care va fi zona țintă pentru plantare de biserici și încercuiți-o.
- ◆ Culegeți toate informațiile posibile referitoare la ceea ce se găsește în acel cerc.
- ◆ Începeți cu o zonă mai restrânsă - un eșantion. Începând cu o zonă mai mică, veți fi încurajați să repetați aceeași lucrare într-o zonă mai întinsă cu o populație mai numeroasă.
- ◆ Faceți o schiță a zonei.
- ◆ Însemnați pe hartă puncte importante cum ar fi: locul în care sunt amplasate bisericile, ce fel de biserici sunt, precum și alte locuri importante pentru lucrare, ca de exemplu: centre religioase, centre politice, piețe, așezări istorice etc.

IV. CÂND TREBUIE FĂCUTĂ CERCETAREA?

A. Înaintea lucrării de plantare de biserici

- ◆ Israel a trimis cele doisprezece iscoade înainte de a intra în țară (Num.13; Ios. 2)
- ◆ Neemia a făcut cercetarea înainte de construirea zidurilor (Neem.1:3-4; 2:1-6).
- ◆ Ghedeon a făcut cercetări ca să descopere oamenii curajoși și starea de spirit a dușmanului (Judecători 7:1-15).
- ◆ Isus a mers prin orașe și sate înainte de a-Și trimite ucenicii (Matei 9:35).
- ◆ Isus ne-a îndemnat să analizăm situația prezentă, înainte de a porni la lucru (Luca 14:25-33). Totuși, în cazul plantării de biserici, bătălia poate fi câștigată, iar resursele ne stau la dispoziție, pentru că El Își va planta Biserica și nimic nu-L poate împiedica (Matei 16:18).

B. Plantarea de biserici în desfășurare

- ◆ Este necesară alcătuirea unei diagrame, marcând creșterea grupurilor mici spre saturare de biserici.

- ◆ Este necesară evaluarea creșterii bisericii, încercând să determinăm cauzele dezvoltării sau stagnării ei.
- ◆ Este necesară alcătuirea unei diagrame a activităților pe care le desfășurăm în grupurile noi.
- ◆ Este necesar să descoperim modul în care oamenii răspund la metodele de abordare folosite.
- ◆ Este necesar să descoperim care este nivelul socio-economic, grupurile etnice, grupele de vârstă și religia strămoșească a celor care au acceptat mesajul Evangheliei și care este numărul acestora raportat la restul populației.
- ◆ Este necesar să descoperim dacă biserica se multiplică.

V. DE CE TREBUIE CA PLANTATORII DE BISERICI SĂ FACĂ CERCETARE?

A. Informația trezește compasiune pentru oamenii din interiorul cercului

Zona încercuită a lui Isus a fost ținutul Galileii. Când umbla prin mulțime, Isus a văzut starea lor fizică și spirituală, și I s-a făcut milă de ei pentru că „erau ca niște oi care n-au păstor” (Matei 9:35-37). Atât informațiile ce provin direct de la sursă cât și relatarea experiențelor avute la fața locului ajută la mobilizarea credincioșilor din bisericile deja existente la plantarea altor biserici noi.

Relatările care conțin întâmplări adevărate despre nevoia oamenilor de a auzi Evanghelia generează unitate bazată pe dragoste pentru oamenii nemântuiți. Această unitate îl va determina pe fiecare să facă ceea ce poate pentru a se implica în plantarea de biserici până la saturare. Acest tip de cercetare are la bază aproape întotdeauna informații culese la fața locului, din experiențele personale, trăite în mijlocul oamenilor. Informațiile demografice sau statistice nu duc întotdeauna la aceleași rezultate.

- ◆ Plantarea de biserici este o lucrare care se face ca răspuns, în ascultare, de porunca dată prin Marea Trimitere, dar Dumnezeu ne-a dat și sentimente. Când oamenii au o dorință puternică să facă plantare de biserici în mijlocul oamenilor din zona țintă, motivația emoțională îi va mobiliza și mai mult.
- ◆ Ce fel de lucruri ați văzut, pe care le puteți relata și care pot trezi compasiune în alții ca să meargă la cei nemântuiți?

B. Informația generează rugăciune

Când Isus a văzut nevoile, El a cerut rugăciune, mai presus de orice. Informația face ca oamenii să strige către Dumnezeu și să se sprijine pe El pentru a face lucrarea Lui în cercul trasat. Isus le-a poruncit urmașilor săi: „Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui” (Matei 9:38).

- ◆ Este aceasta o poruncă dată numai mai marilor Bisericii sau tuturor urmașilor lui Isus?
- ◆ Care este lucrul pentru care se roagă de obicei biserica voastră?
- ◆ Îi cere ea lui Dumnezeu să scoată lucrători la seceriș? Dacă nu, care este cauza?

C. Informația inspiră o viziune focalizată pe plantarea de biserici

Informațiile bune mobilizează oamenii pe care Dumnezeu i-a chemat să fie forța de lucru, ca răspuns la rugăciune. După ce Isus le-a poruncit ucenicilor să se roage, i-a trimis să strângă secerișul care-i aștepta (Matei 9:36-17:1). Într-o altă misiune, El a trimis șaptezeci de ucenici, dându-le aceeași poruncă de a se ruga (Luca 10:1-2).

- ◆ Înțeleg oamenii din biserica voastră nevoile reale ale oamenilor din zona lor?
- ◆ Doresc ei să împlinească această viziune?

D. Informația echipează forța de lucru pentru a fi mai eficientă

O evidență realistă a resurselor, a oamenilor și a condițiilor existente constituie baza începerii unei lucrări înțelepte. Cercetarea îi ajută pe lucrători să descopere ceea ce este disponibil și ceea ce lipsește pe câmpul de lucru (Luca 14:28-33). Ea ajută, de asemenea, să punem la socoteală prețul ce trebuie plătit și să facem planuri realiste, cu credința că Dumnezeu se va îngriji de ceea ce lipsește.

- ◆ În Ioan 6:5-14, ce lucrare trebuia făcută?
- ◆ Care au fost resursele disponibile descoperite în urma cercetării?
- ◆ Care era numărul oamenilor din zona țintă așa cum a reieșit în urma cercetării?
- ◆ Ce a făcut Isus cu resursele pentru a sluji populația țintă?
- ◆ De vreme ce Isus știa deja ce avea să facă, de ce a mai fost necesară cercetarea?

VI. CUM TREBUIE FĂCUTĂ CERCETAREA?

Cercetarea trebuie să folosească toate mijloacele posibile de culegere a informației. Cinci tipuri de informații furnizate ne vor ajuta să vedem lucrarea în diferite perspective, trezind în noi compasiune, îndemn la rugăciune, ne vor însufleți viziunea și vor echipa forța de lucru. Este vorba de informații și observații făcute la fața locului, interviuri, chestionare, sondaje, informații demografice oficiale și rezultate ale cercetărilor anterioare.

A. Observațiile

Informațiile și observațiile direct de la sursă au cel mai mare impact și ar trebui să aibă cea mai mare acuratețe. După deplasarea cercetătorilor în zona încercuită, aceștia pot sta de vorbă cu diferiți oameni, să noteze numărul celor ce frecventează biserica, să vadă condițiile într-un mod obiectiv, să observe ceremoniile, obiceiurile și specificul cultural și, nu în ultimul rând, să pună întrebări.

Un lucru esențial într-o cercetare la sursă este cunoașterea tipurilor de întrebări cu care se începe și cu care se continuă. Întrebările care încep cu *cine*, *ce*, *când*, *unde*, *de ce* și *cum* (în special *câți* sau *cât de mult*) primesc răspunsuri clare. Dacă se cer și explicații după un răspuns primit, acestea ne vor ajuta să ne formăm o imagine și mai clară. Acest tip de cercetare este și un mijloc excelent de stabilire a relațiilor.

B. Interviurile

Intervievarea unor persoane, care dețin informații chiar de la fața locului despre zona țintă este foarte folositoare. După compararea rezultatelor mai multor interviuri, este posibil să obținem o imagine panoramică despre modul în care oamenii percep situația de acolo. Această metodă ne ajută, de asemenea, să percepem câteva detalii care scapă unui observator din exterior. Și în cazul acesta este nevoie de abilități relaționare. Este o idee bună să știți ce fel de informații căutați ca să vă puteți pregăti bine cu întrebări referitoare la câmpul de lucru și forța de lucru. Veți pune aceste întrebări în mod natural, pe parcursul conversației. Aceasta îi va face pe oamenii să simtă că părerile lor sunt importante și pentru voi. Citirea unor întrebări scrise s-ar putea să-i facă pe unii oameni să se simtă de parcă sar fi examinați sau investigați. De asemenea, citirea de pe o listă de întrebări ar putea să-i intimideze.

C. Sondajele și chestionarele

Sondajele și chestionarele scrise pot furniza o imagine de ansamblu despre ceea ce gândesc oamenii și, în special, despre modul în care percep ei situația existentă (sau cum ar dori să fie). Totuși, datele obținute trebuie confruntate cu observații făcute direct la sursă. De exemplu, întrebați zece pastori care este numărul mediu al celor ce frecventează biserica duminică. Apoi, mergeți în biserica lor și, pur și simplu, numărați oamenii prezenți. Cât de mare credeți că va fi diferența în rândurile celor pe care îi cunoașteți? Credeți că tendința este de a raporta mai mult sau mai puțin? În Anexa A sunt prezentate tipurile de întrebări pe care le puteți pune. Chestionarul din Anexa B poate constitui o unealtă de lucru utilă și un model pentru a vă formula propriile întrebări în vederea întocmirii sondajului sau a chestionarului.

D. Informațiile demografice oficiale

Calitatea informațiilor demografice oficiale depinde de acuratețea metodelor folosite pentru culegerea datelor. Calitatea acestora mai depinde și de intenția instituției care a cules datele. Totuși, datele sunt deosebit de valoroase, deoarece vă pot da o idee generală, comparând situația din cercul vostru, cu situația unei populații mai numeroase.

E. Consultarea literaturii în domeniu

Proiectele similare de cercetare, efectuate în trecut, dar în special cele de dată mai recentă, constituie o resursă importantă. Când găsiți informații semnificative referitoare la plantarea de biserici puteți să le verificați și astfel, folosind descoperirile altora, cercetarea poate fi mai eficientă. În biblioteci se pot găsi cărți sau enciclopedii ce conțin date referitoare la regiunea respectivă; uneori, chiar proiecte universitare de cercetare în domeniu, pot furniza informații folositoare.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Ce credeți că va descoperi cercetarea despre zona țintă?
- ◆ Sunteți cercetători?
- ◆ Cunoașteți oameni care ar fi buni în domeniul cercetării, dacă i-ați pregătiți?
- ◆ Cunoașteți pe cineva care ar putea expune cercetarea după ce-i veți fi pregătit în sensul acesta?
- ◆ Sunt cei din zona țintă pregătiți să audă Evanghelia?
- ◆ Care sunt indiciile?
- ◆ Este forța de lucru gata să le ducă Evanghelia?
- ◆ Unde vă veți face cercetarea?
- ◆ Când veți începe?
- ◆ Care este „cuvântul profetic“?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Începeți prin a desena o hartă cu zona țintă încercuită. Începeți cercetarea câmpului de lucru. După cercetarea câmpului de lucru, începeți cercetarea forței de lucru. Fiți gata să expuneți rezultatele despre câmpul și forța de lucru în cadrul lecției următoare. ***Notă: Nu uitați să studiați Anexa 4A și să învățați întrebările pe de rost. Găsiți răspunsurile la întrebări prin diferitele metode de cercetare. Organizați-vă răspunsurile folosind Anexa 4C și prezentați-o la prima lecție de după Anexa 4C.***

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Wingerd, Ray A. Jr. 1992. *DAWN Research Handbook: Principles of Research for the DAWN Project*. (Manual de cercetare - DAWN: principii de cercetare pentru proiectul DAWN) N.p.:n.p.
- ◆ *Kui Kristlik on Eestimaa?* Research project of the status of Christianity in Estonia. (*Cât de creștină este Estonia?* - Proiect de cercetare a statutului creștinătății din Estonia). For information contact Merike Uudam, Kungla 16, Tartu, EE2400, Estonia Tel./Fax: +372-7-428898.

Care sunt informațiile pe care trebuie să le cuprindă cercetarea din zona țintă?

I. INFORMAȚII DESPRE CÂMPUL DE LUCRU - LOCURILE ȘI OAMENII ÎN MIJLOCUL CĂRORA SE VA FACE PLANTARE DE BISERICI

- ◆ Câți oameni trăiesc acolo?
- ◆ Care este situația lor socio-economică?
- ◆ Ce grupuri etnice există acolo?
- ◆ Care sunt reperele geografice semnificative? De exemplu, liniile de cale ferată trec prin apropierea orașului în care se vor face cercetările. Oamenii aflați de o parte a liniilor ferate sunt mult mai bogați decât cei care se află de partea cealaltă. Un alt exemplu ar putea fi următorul: deoarece orașul este înconjurat de munți frumoși, duminica, oamenii pleacă la munte.
- ◆ Care este religia predominantă?
- ◆ Cum îl percep, în general, oamenii pe Dumnezeu?
- ◆ Cum percep, în general, oamenii biserica? Dar pe Isus? Dar cerul și iadul?
- ◆ Care sunt cele mai bune calități ale culturii lor?
- ◆ Ce consideră ei că este frumos?
- ◆ Ce le aduce bucurie?
- ◆ Care sunt sărbătorile lor legale și religioase cele mai importante?
- ◆ Care sunt speranțele și visele lor?
- ◆ Care sunt păcatele predominante?
- ◆ Care sunt temerile și dezamăgirile lor?
- ◆ Cum arată viața de familie?
- ◆ Cum iau oamenii deciziile majore?
- ◆ Există vreun lucru în cultura, obiceiurile, convingerile sau practicile lor, care să-L asocieze pe Hristos cu ideea de răscumpărare?
- ◆ Care sunt autoritățile pe care le respectă cu strictețe și publicațiile sau emisiunile demne de toată încrederea lor?
- ◆ Care sunt trei dintre proverbele lor preferate? Prin proverbe, deseori, putem descoperi idealurile și valorile unui popor, precum și perspectiva lor asupra vieții.

II. INFORMAȚII DESPRE FORȚA DE LUCRU - CEI CE VOR FI IMPLICAȚI ÎN PLANTAREA BISERICILOR ÎN ZONA ȚINTĂ (CÂMPUL DE LUCRU)

- ◆ Câte biserici evanghelice există în zona încercuită?
- ◆ Ce număr de membri au aceste biserici?
- ◆ De cât timp au fost plantate bisericile din zona încercuită?

- ◆ În ce lucrări sunt implicate în prezent bisericile din zona încercuită?
- ◆ Ce tip de biserici sunt și căror confesiuni aparțin?
- ◆ Care este istoricul evanghelizării din zona încercuită?
- ◆ Care este rata creșterii numărului de biserici evanghelice și de credincioși din zona încercuită? Cum este această rată de creștere în comparație cu a celorlalte zone din țară?
- ◆ Care este relația dintre bisericile din zona încercuită? Sunt ele unite sau nu colaborează?
- ◆ Care este viziunea bisericilor din zona încercuită despre evanghelizarea zonei respective?
- ◆ Ce misiuni din afară au o viziune pentru zona încercuită?
- ◆ Care sunt darurile spirituale ale echipei de plantare de biserici?
- ◆ Care este poziția bisericii-mamă față de această nouă plantare de biserică?
- ◆ Care este planul de finanțare a plantării acestei biserici? Care este planul prin care se încearcă ajungerea la statutul de biserică independentă din punct de vedere financiar?
- ◆ Cât de puternic este sprijinul în rugăciune pentru plantarea de biserici din zona încercuită?

Exemple de chestionare

I. CHESTIONARUL NR. 1

A. Profilul bisericii

1. Numele bisericii _____
2. Confesiunea _____
3. Adresa _____
4. Clădirea bisericii este: proprie _____ închiriată _____
5. Data înființării _____ Data înregistrării _____
6. Numele pastorului/conducătorului bisericii _____ Vârsta _____
7. Pastorul/conducătorul lucrează și în alt domeniu profesional? Da ___ Nu ___
8. Limba majorității _____ Altele _____
9. Numărul de membri în prezent _____
10. Numărul mediu al participanților _____

B. Oamenii

1. Vârsta	Participanți		Credincioși		Membri	
	M	F	M	F	M	F
0-7						
8-17						
18-23						
24-30						
31-55						
peste 55						

Variante posibile:

- ◆ Toți participanți sunt necreștini și/sau membri.
- ◆ Numărul de participanți ar trebui să fie mai mare decât cel al credincioșilor și membrilor.
- ◆ Un participant poate fi credincios însă nu neapărat membru.
- ◆ Un membru trebuie să fie un credincios.

(Numărul credincioșilor trebuie să fie mai mic decât numărul participanților și mai mare decât numărul membrilor.)

2. Numărul botezurilor: 92____ 93____ 94____ 95____ 96____ 97____ 98____
3. Numărul familiilor (soț/soție) care frecventează biserica: _____

C. Programul

1. Verificați toate activitățile desfășurate în cadrul bisericii și notați numărul participanților la fiecare dintre ele

Activitatea	Cine o conduce	Numărul de participanți
Școala duminicală (pe grupe de vârste)		
Închinarea		
Lucrarea cu tinerii		
Lucrarea cu copiii		
Lucrarea cu femeile		
Lucrarea cu bărbații		
Lucrări de misiune		
Evanghelizare		
Ucenicie		
Grupuri restrânse de studiu biblic		
Pregătirea noilor convertiți		
Pregătirea liderilor		
Pregătirea învățătorilor		
Întâlnire de rugăciune		
Cor		
Lucrarea printre soldați		
Lucrarea cu bisericile noi		
Publicații		
Mass-media (radio/TV)		
Lucrarea din închisori		
Lucrarea printre alcoolici/drogați		
Lucrarea din spitale		
Lucrarea din orfeline		
Lucrarea de îngrijire a bătrânilor		
Lucrarea de rugăciune		

2. Sunt lucrările făcute în funcție de darurile spirituale?

Da _____ Nu _____ Unele _____

D. Planul

1. Există planuri specifice de lucrare pentru anul în curs? Da ___ Nu ___
3. Care sunt aceste planuri?

4. S-a început alcătuirea planurilor pentru anul viitor? Da___ Nu___ Care sunt aceste planuri?

5. Există o echipă de lideri care întocmește planurile pentru biserică? Da___ Nu___

6. Are biserica o declarație de scop? Da___ Nu___

7. Are biserica un plan de financiar? Da___ Nu___

8. Are biserica un plan de creștere spirituală pentru credincioși? Da___ Nu___

9. Cooperează biserica cu alte biserici? Da___ Nu___

10. Cooperează biserica cu biserici de alte confesiuni? Da___ Nu___

II. AL DOILEA EXEMPLU DE CHESTIONAR: CULEGEREA INFORMAȚIILOR DINTR-O ZONĂ ȚINTĂ SAU „CERC“

A. Cine?

1. Există grupuri speciale de oameni din „cercul de influență“ al bisericii?

2. Este vreo clasă socială care predomină în „cerc“? Da___ Nu___

3. Dacă „da,“ care este aceasta?

B. Ce?

1. Care sunt caracteristicile predominante ale „cercului“ bisericii?

2. Care sunt evenimentele speciale, tradițiile sau sărbătorile locale ale oamenilor din „cerc“?

3. Care sunt nevoile cele mai stringente ale oamenilor din „cerc“?

Economice___ Spirituale___ Morale___ Sociale___ Educaționale___
Culturale___ Familiare___ Religioase___

4. Care sunt grupările religioase existente în „cercul” bisericii?
Orodoxe ___#___ Baptiste ___#___ Penticostale ___#___
Romano-catolice ___#___ Luterane ___#___ Alți protestanți ___#___
Nondenominaționale ___#___ Musulmane ___#___
Grupuri de misiuni străine ___#___ (vă rugăm să specificați care ar putea fi aceste grupuri: _____)
5. Încearcă biserica să împlinească nevoile enumerate la punctul 3? Da___ Nu___
6. Dacă da, ce anume face biserica pentru a sluji nevoilor celor din „cercul” lor?

7. Indică afirmația de scop a bisericii o dorință de a sluji nevoilor celor din „cercul” ei?
Da___ Nu___
8. Rezultă din planul de lucru al bisericii o preocupare holistică față de „cercul” ei?
Da___ Nu___

C. Cum?

1. Se identifică biserica cu „cercul” ei? Da___ Nu___
2. Dacă „da,” în ce fel?

3. Dacă „nu,” prin ce poate biserica să înceapă a se identifica cu „cercul” ei?

4. Sunt activitățile bisericii menite să ajungă la cei din „cerc”? Da___ Nu___
5. Cum se raportează biserica la alte biserici creștine protestante evanghelice care există în „cerc”?
Are relații bune cu toate ___
Are relații bune cu unele, dar nu așa bune cu altele ___
Nu are relații bune cu nici o biserică ___

D. Resurse

1. Ce fel de resurse din „cerc” sunt disponibile bisericii?
TV/Radio___ Literatură___ Edituri___ Permisie oficială pentru lucrări
cu specificul „ajutoare umanitare”___ Alte grupări creștine protestante
evangelice care să devină parteneri în lucrare (alte biserici locale___
agenții/organizații de misiune internaționale___ cluburi___ centre___
asociații___ instituții educaționale___)

2. Care grupări sunt implicate, prin parteneriat, în proiecte de misiune speciale?

3. A depus biserica eforturi în vederea discutării cu alte biserici din „cerc“ despre câștigarea la Hristos a celor nemântuiți din „cerc“? Da____ Nu____

4. Este conducerea bisericii deschisă să lucreze cu alte biserici și organizații pentru a-i câștiga la Hristos pe toți cei din „cerc“? Da____ Nu____

5. Dacă „da“, când vor încerca cei din conducere să strângă „resursele cercului“ pentru a discuta despre împlinirea poruncii din Marea Trimitere în „cercul“ lor?

6. Dacă „nu“, care este motivul?

Expunerea cercetării

O FORMĂ DE ORGANIZARE A DATELOR REZULTATE ÎN URMA CERCETĂRII

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ **Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici**

În principal, această lecție abordează „faza de echipare“ din procesul de plantare de biserici. Se va pune accentul pe rolul pe care îl joacă cercetarea în înființarea bisericilor care se multiplică.

☞ **Scopul lecției**

Acest exercițiu va ajuta la prelucrarea rezultatelor cercetării legate de plantarea de biserici până la saturare cu scopul de a fi comunicate și evaluate.

☞ **Rezultatele dorite**

După ce-și va fi însușit cunoștințele cuprinse în această lecție, fiecare participant . . .

- ◆ Va ști cum să expună rezultatele cercetării.
- ◆ Va cunoaște mai bine situația câmpului de lucru și a forței de lucru.
- ◆ Va pregăti proiectul de cercetare legat de plantarea de biserici până la Saturare, pentru evaluare.

☞ **Schița lecției**

- I. Informații rezultate din cercetări statistică ale zonei țintă
- II. Informații despre bisericile din zona țintă
- III. Informații despre populația din zona țintă
- IV. Informații rezultate din întrebări specifice despre zona țintă

☞ **Diagramele și planșele corespunzătoare (dacă este nevoie)**

- ◆
- ◆

☞ **Resurse suplimentare (Anexe, dacă este nevoie)**

- ◆
- ◆

☞ **Sugestii pentru coordonatori**

Găsiți modalități creative de a comunica și de a ajunge la rezultatele scontate pe parcursul lecției.

Expunerea cercetării

O FORMĂ DE ORGANIZARE A DATELOR REZULTATE ÎN URMA CERCETĂRII

Pregătirea datelor despre zona țintă pentru expunere și evaluare. Acestea trebuie prezentate, tuturor celor care vor participa la plantarea de biserici din zonă prin rugăciune, dărnicie și implicare directă. Organizarea datelor are loc după efectuarea cercetării, în scopul evaluării lor.

Această formă de aranjare a datelor permite celor implicați în plantare de biserici să înțeleagă mai bine contextul zonei țintă. Va cuprinde informațiile din cercetarea statistică, informații cu privire la forța de lucru, câmpul de lucru și răspunsurile la întrebări specifice legate de zona țintă.

I. INFORMAȚIILE REZULTATE DIN CERCETĂRILE STATISTICE A ZONEI ȚINTĂ AJUTĂ LA DESCOPERIREA UNUI „CUVÂNT PROFETIC“ PENTRU PLANTAREA DE BISERICI ÎN REGIUNE.

A. Descrieți uneltele de lucru folosite pentru culegerea informațiilor statistice. Notați sursa, conținutul, locul și data la care au fost culese.

- ◆ Informații din recensământ
- ◆ Cercetări anterioare
- ◆ Cărți
- ◆ Interviu
- ◆ Informații culese la fața locului

B. Notați informațiile obținute în urma cercetării.

- ◆ Enumerați orașele, satele și comunitățile din zona țintă.
- ◆ Specificați numărul locuitorilor.
- ◆ Prezentați populația pe grupe de vârste.
- ◆ Numărul, denomiția și amplasarea bisericilor.

II. INFORMAȚIILE DESPRE BISERICILE DIN ZONA ȚINTĂ NECESARE MOBILIZĂRII CREȘTINIȚOR DIN ZONA ȚINTĂ PENTRU PLANTAREA DE BISERICI PÂNĂ LA SATURARE

A. Specificați numărul de membri ai bisericilor din zona țintă, denomiția și locul de amplasare.

B. Schițați istoricul lucrării creștine din zona țintă.

- ◆ Ce fel de lucrări religioase s-au desfășurat în această zonă de-a lungul istoriei
- ◆ Diferite mișcări de-a lungul istoriei
- ◆ Biserici înființate în ultimii
 - 100 de ani,
 - 50 de ani,
 - 25 de ani,
 - 10 ani,

5 ani,
2 ani,
în prezent.

C. Descrieți situația lucrătorilor creștini din zona țintă.

- ◆ Alcătuiți o listă cu câți pastori, preoți și lideri creștini sunt în zona țintă.
- ◆ Alcătuiți o listă cu câți lideri laici instruiți există în zona țintă.
- ◆ Descrieți felul în care bisericile din zonă practică dărnicia.
- ◆ Descrieți felul în care se practică rugăciunea.
- ◆ Enumerați tipurile de lucrări în care se specializează bisericile și liderii lor.

D. Descrieți modalitățile de culegere a informațiilor statistice.

- ◆ Notați sursa, conținutul, locul și data la care au fost culese.
- ◆ Informații din recensământ
- ◆ Cercetări anterioare
- ◆ Cărți
- ◆ Interviuri
- ◆ Informații obținute direct de la sursă

III. INFORMAȚIILE DESPRE POPULAȚIA DIN ZONA ȚINTĂ NECESARE PENTRU DEZVOLTĂREA STRATEGIILOR DE EVANGHELIZARE DIN ZONA ȚINTĂ

A. Descrieți situația lor socio-economică.

- ◆ Specificați salariul lor mediu, comparativ cu salariul mediu pe economie.
- ◆ Enumerați ocupațiile și meseriile lor.
- ◆ Precizați care este, în general, nivelul lor de pregătire.
- ◆ Precizați în ce fel de locuințe trăiesc, de exemplu: case mari, medii sau mici, apartamente etc.
- ◆ Descrieți starea unor elemente ale infrastructurii, cum ar fi: condiția în care se află parcurile și drumurile, accesibilitatea la serviciile de telefoane, aparatură electrică etc.

B. Descrieți diversitate lor etnică

- ◆ Enumerați grupurile etnice și procentul pe care-l reprezintă în raport cu numărul populației.
- ◆ Enumerați limbile pe care le vorbesc.
- ◆ Enumerați sărbătorile lor religioase și legale cele mai importante.
- ◆ Enumerați religiile tradiționale, precum și procentul din populație care aderă la ele.

C. Descrieți stilul lor de viață

- ◆ Descrieți cum arată viața lor de familie.
- ◆ Descrieți modul lor de relaxare: distracție, sport etc.
- ◆ Enumerați care sunt preferințele lor în pictură, sculptură, muzică.
- ◆ Enumerați punctele tari în ceea ce privește caracterul și realizările lor.
- ◆ Enumerați păcatele predominante.

D. Descrieți modalitățile de culegere a informațiilor statistice.

- ◆ Notați sursa, conținutul, locul și data culegerii lor
- ◆ Informații din recensământ
- ◆ Cercetări anterioare
- ◆ Cărți
- ◆ Interviuri
- ◆ Informații obținute direct de la sursă

IV. INFORMAȚII REZULTATE DIN ÎNTREBĂRI SPECIFICE DESPRE ZONA ȚINTĂ NECESARE UNEI ANALIZE MAI CUPRINZĂTOARE

- ◆ Enumerați reperele geografice semnificative. De exemplu, liniile de cale ferată trec prin apropierea unui oraș în care se vor face cercetările. Oamenii aflați de o parte a liniilor ferate sunt mult mai bogați decât cei care se află de partea cealaltă. Un alt exemplu ar putea fi următorul: deoarece orașul este înconjurat de munți frumoși, duminica, oamenii pleacă la munte.
- ◆ Descrieți modul în care oamenii din zona țintă îl percep, în general, pe Dumnezeu.
- ◆ Descrieți modul în care oamenii din zona țintă percep, în general, biserica, pe Isus, raiul și iadul.
- ◆ Descrieți care sunt speranțele și visele lor.
- ◆ Descrieți care sunt temerile și dezamăgirile lor.
- ◆ Descrieți modul în care oamenii iau decizii majore.
- ◆ Descrieți dacă există vreun lucru în cultura, obiceiurile, convingerile sau practicile lor, care să-L asocieze pe Hristos cu ideea de răscumpărare.
- ◆ Descrieți care sunt autoritățile pe care le respectă cu strictețe și publicațiile sau emisiunile demne de încredere.
- ◆ Enumerați trei dintre proverbele lor preferate. Prin proverbe, deseori, putem descoperi idealurile și valorile unui popor, precum și perspectiva lor asupra vieții.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ După ce ați făcut cercetarea și ați organizat datele, credeți că înțelegeți situația din zona țintă, pe locuitorii ei și modul cel mai potrivit în care ați putea să-i evanghelizați și să plantați biserici acolo?
- ◆ Înțelegeți clar cum să mobilizați creștinii și cum să faceți plantare de biserici până la saturare în zona țintă?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Studiați datele de care dispuneți și începeți stabilirea unei strategii pentru evanghelizare și plantare de biserici în zona țintă..

BISERICA

LECȚIILE 1,2: BAZELE BIBLICE ALE CONCEPTULUI DE BISERICĂ

- I. Planul lui Dumnezeu pentru omenire
- II. Biserica în planul lui Dumnezeu

ANEXA 1A: STUDIU PE MATEI 16:18

LECȚIA 3: SCOPUL BISERICII

- I. Biserica focalizată pe un scop
- II. Paradigme pentru înțelegerea scopului bisericii

3A SCOPUL BISERICII PE PLAN EXTERN

3B MAREA TRIMITERE

LECȚIA 4: SCOPUL BISERICII

- I. Biserica focalizată pe un scop - de ce există biserica noastră
- II. Formularea declarației de scop a bisericii

LECȚIA 5: FORMA ȘI FUNCȚIA

- I. Introducere: viața în peșteră
- II. Forma și funcția în contextul cultural
- III. Forma și funcția în contextul bisericii

5A APLICAȚIE LA FORMĂ ȘI FUNCȚIE

BISERICA
1,2
LECȚIILE

Bazele biblice ale conceptului de Biserică

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Bazele

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a explica bazele biblice ale conceptului de Biserică, în lumina Împărăției lui Dumnezeu și a planului Său de răscumpărare

☞ Rezultatele dorite

După ce-și va fi însușit cunoștințele cuprinse în această lecție, fiecare participant ...

- ◆ Va înțelege locul Bisericii în lumina Împărăției lui Dumnezeu și a planului Său de răscumpărare, precum și conceptele fundamentale legate de Biserică.
- ◆ Va fi recunoscător lui Dumnezeu pentru planul pe care îl are pentru omenire și pentru participarea personală în acest plan.
- ◆ Va fi provocat să ia în serios rolul pe care îl are lucrarea lui de plantare de biserici în planul de ansamblu al lui Dumnezeu.

☞ Schița lecției

- I. Planul lui Dumnezeu pentru omenire
- II. Biserica în planul lui Dumnezeu

☞ Figuri ilustrative

- ◆ 1.1 Comparația între națiune și Biserică
- ◆ 1.2 Scopul lui Dumnezeu pentru Biserică este evanghelizarea lumii.

☞ Anexă

- ◆ 1A Studiu pe Matei 16:18 „Voi zidi Biserica Mea“

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Această lecție necesită două ore de predare.

Bazele biblice ale conceptului de Biserică

„PLANUL LUI DUMNEZEU PENTRU OMENIRE“

I. PLANUL LUI DUMNEZEU PENTRU OMENIRE

A. Împărăția veșnică a lui Dumnezeu (Psalmul 10:16; 103:19)

Biblia Îl descrie pe Dumnezeu ca Împărat veșnic, suveran peste toată creația. Împărăția lui Dumnezeu poate fi descrisă ca fiind regatul peste care El domnește, exercitându-Și suveranitatea și autoritatea împărătească. Manifestarea slavei Lui în exercitarea domniei Sale este Binele Suprem. (Psalmul 29:10; Daniel 2:20-21; 4:34-35; 5:21).

B. Răzvrătirea cosmică

Toată creația lui Dumnezeu a fost bună, dar la un moment dat, a apărut păcatul. Când și cum s-a întâmplat acest lucru nu este specificat clar în Biblie, dar anumite pasaje par să se refere la acest fapt.

Proorocul Isaia, adresându-i-se împăratului Babilonului, pare să facă o analogie între mândria împăratului Babilonului și cea a „Luceafărului strălucitor“ care a căzut din cer (Is. 14:4-21). Acest Luceafăr strălucitor a încercat să se înalțe mai presus de Cel Prea Înalt. Mulți învățați ai Bibliei consideră că acest pasaj se referă la Căderea lui Satan, o ființă angelică, creată, care a vrut să fie ca Dumnezeu.

Un pasaj asemănător se găsește în Ezechiel 28:11-17, acesta fiind adresat Împăratului Tirului. Descrierea pare să se refere nu numai la el ci și la un heruvim ocrotitor care se afla pe muntele lui Dumnezeu și care era fără prihană în căile lui. Dar, din cauza mândriei sale, a fost aruncat pe pământ.

C. Răzvrătirea pământească

Când Dumnezeu a creat pământul, a delegat Omului (parte bărbătească și parte femeiască Gen. 1:26) autoritatea de a stăpâni peste el. Omul, creat după chipul lui Dumnezeu pentru a avea părtășie cu El, avea libertatea de a alege (Gen. 1:28; 2:7). Din moment ce adevărata părtășie implică alegeri morale, bărbatul și femeia au fost testați prin faptul că li s-a interzis să mănânce dintr-un anumit fruct din grădină. Ispitiți de Satana, care le-a spus că vor fi ca Dumnezeu, cei doi au ales în mod deliberat să nu asculte. Prin acest act deliberat, Omul și-a declarat independența față de Dumnezeu, împotrivindu-se voiei Lui. Iată care au fost consecințele păcatului comis de Om:

- ◆ Părtășia cu Dumnezeu s-a rupt
- ◆ Chipul lui Dumnezeu în bărbat și femeie a fost distorsionat
- ◆ Omul devine muritor, cunoscând moartea fizică și spirituală (ruperea părtășiei cu Dumnezeu)
- ◆ Femeia a fost condamnată să-și nască copiii cu durere
- ◆ Bărbatul a fost condamnat să-și câștige pâinea cu sudoarea frunții
- ◆ Pământul (natura) a fost blestemat (Rom. 8:22)
- ◆ Părtășia dintre bărbat și femeie s-a deteriorat

- ◆ Stăpânirea peste pământ a fost preluată de Satan care a devenit astfel „dumnezeul lumii acesteia“ (deducție teologică)

D. Planul de răscumpărare al lui Dumnezeu

În înțelepciunea, dragostea și harul Său divin, Dumnezeu a pregătit o soluție pentru consecințele păcatului:

- ◆ Răscumpărarea Omului, refacerea chipului său după cel al lui Hristos (2 Cor. 3:18)
- ◆ Restaurarea părtășiei dintre Dumnezeu și Om și respectiv, dintre bărbat și femeie (1 Ioan 1:3-7)
- ◆ Restaurarea domniei lui Dumnezeu peste pământ (Apoc. 11:15) și a domniei omului împreună cu El (Apoc. 22:5)
- ◆ Crearea unui pământ nou (Apoc. 21:1).

Dumnezeu a prevestit remediul pentru păcatul omului, atunci când Și-a rostit judecata asupra șarpelui în Genesa 3:15. Soluția lui Dumnezeu pentru păcat este lucrarea de răscumpărare a lui Hristos (Col. 1:20; 2:9). În Isus Hristos, Dumnezeu îl împacă pe om cu El Însuși, restaurând astfel relația omului cu Sine. Această slujbă de împăcare i-a fost încredințată Bisericii Sale.

II. BISERICA ÎN PLANUL LUI DUMNEZEU

S-au purtat multe discuții pe tema relației dintre Biserică și Israel. Unii pun accentul pe asemănarea dintre cele două, considerându-le și pe una și pe cealaltă „poporul lui Dumnezeu”, dar în vremuri diferite. În acest sens, Israel este un popor „spiritual” și Biserica este Noul Israel. Alții sunt de părere că Israel și Biserica constituie etape distincte în Împărăția lui Dumnezeu și în planul Lui de răscumpărare, ambele fiind „poporul lui Dumnezeu.” Totuși, Noul Testament nu confundă niciodată pe Israel cu Biserica. Biserica este un Trupul lui Hristos, alcătuit din toate neamurile, pe când Israel este un popor ce a ieșit din coapsele lui Avraam. Este important să înțelegem diferența dintre Israel și Biserică, în contextul strategiilor pentru evanghelizare și plantare de biserici.

A. Comparație între Israel și Biserică

1. Poporul Israel

În Genesa 12:1-2 Dumnezeu i-a promis lui Avraam că din el va ieși un popor mare și, tot prin el, toate neamurile pământului vor fi binecuvântate. Poporul la care se referise Dumnezeu era Israel. Unuia dintre împărații lui Israel – David – i s-a promis că împărăția lui va dăinui veșnic (2 Sam. 7:8-16), iar în Noul Testament ni se spune că Isus a fost „fiul lui David” și că, prin El, promisiunile făcute aveau să se îplinească.

Unul din scopurile existenței lui Israel a fost să-L aducă pe scenă pe Mesia (Unsul). Tocmai la acest lucru se referă Pavel în Romani 9:4-5: „Ei sunt Israelii, au înfierea, slava, legământele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele, patriarhii, și din ei a ieșit, Hristosul, care este mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci.”

2. Biserica

Biserica este instrumentul lui Dumnezeu, ales pentru a duce Vestea Bună a Evangheliei până la marginile pământului. „...pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic, pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru.” (Ef. 3:10-11)

B. Israel și Biserica în antiteză

1. Poporul Israel

Orientarea poporului Israel a fost *centripetă*. Planul lui Dumnezeu a rânduit ca Israel să fie o lumină la care celelalte neamuri, trebuie să **VINĂ** să vadă și să audă despre

slava Sa (vezi Figura 1.1). A fi părtaș la slava Lui însemna a veni la Poporul Său (a te integra în el).

- ◆ Creștere prin adăugire, încorporând nu numai pe nou-născuți, dar și pe prinșii de război, pe temătorii de Dumnezeu etc.
- ◆ Plan centralizat - „când vor veni la această Casă“
- ◆ Slava lui Dumnezeu locuia temporar la Ierusalim (2 Cron. 28; 2 Cron. 6-7)
- ◆ Planul lui Dumnezeu pentru Israel era temporar

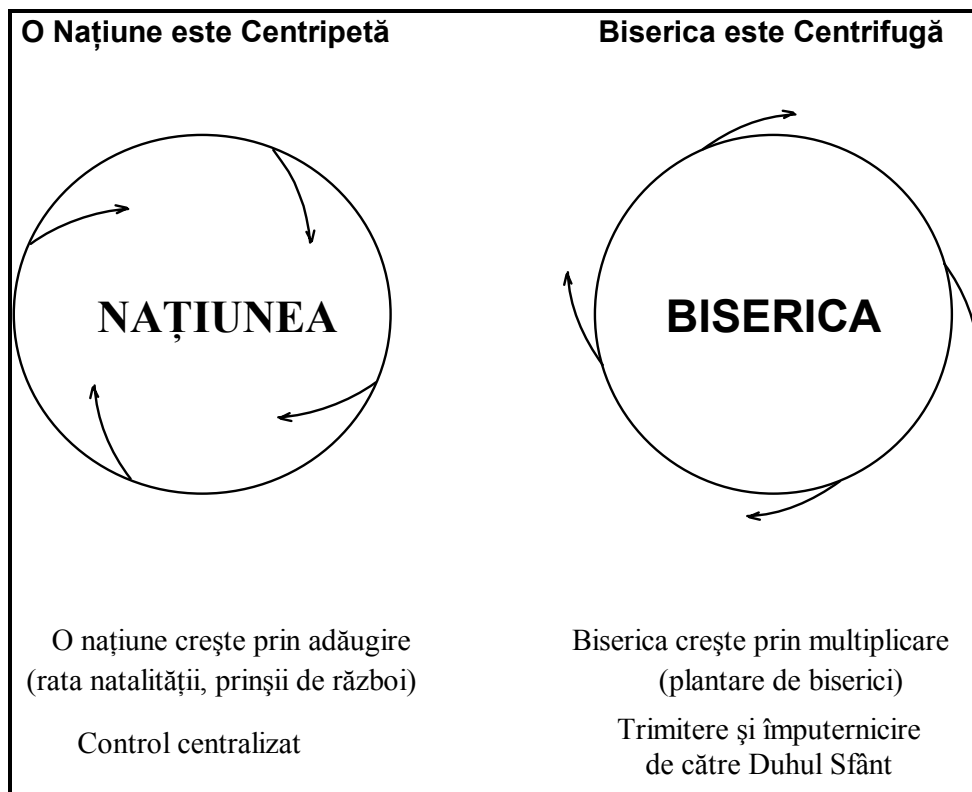

Figura 1.1 Comparatie între o națiune și Biserica

2. Biserica

Orientarea Bisericii este *centrifugă*. Conform planului lui Dumnezeu, Biserica este menită să fie ca o Lumină pentru neamuri (vezi Figura 1.1). Oamenii din Biserică trebuie să **MEARGĂ** și să fie sare și lumină pentru neamuri (Mat. 5:13-14; 28:18-20).

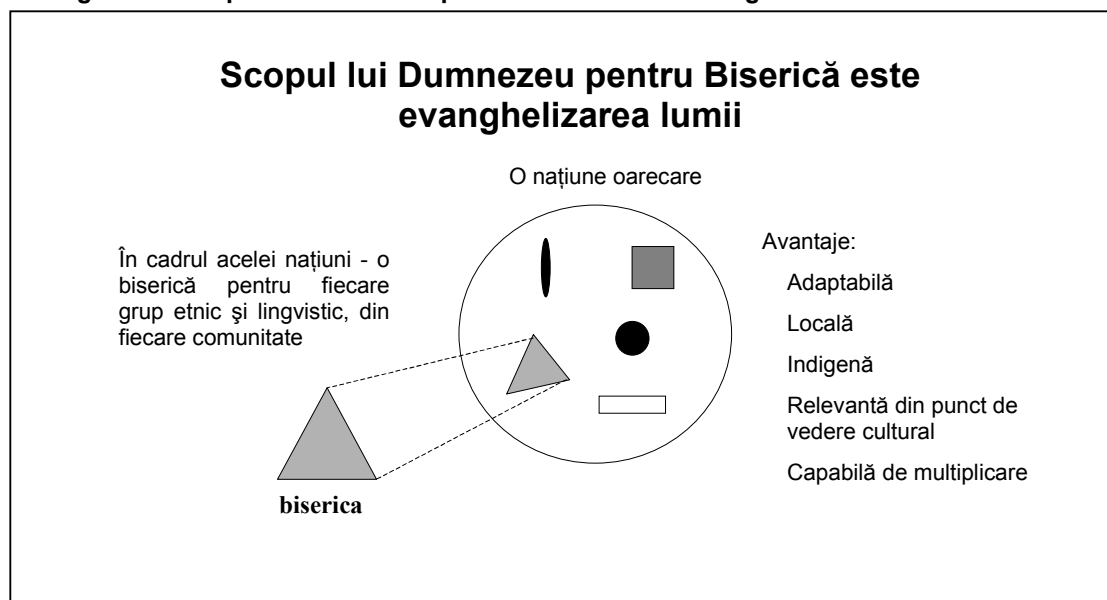
- ◆ Creștere prin multiplicare (convertire, plantare de biserici)
- ◆ Plan descentralizat - „...în toată lumea“
- ◆ Trimitere și împuternicire de către Duhul Sfânt cel din veșnicie (Fapte 1-2); Slava lui Dumnezeu sălășluiește în inimile oamenilor (2 Cor. 3)
- ◆ Mireasa lui Hristos, rânduită din veșnicie, împlinind mandatul părtășiei cu Dumnezeu în creație.

Menirea Bisericii în planul lui Dumnezeu este să ajungă azi, cu Evanghelia, la oamenii din lume, ca El să-Și manifeste biruința progresivă asupra lui Satan, cuprinzându-i pe toți cei care vor alcătui „poporul lui Dumnezeu“ (vezi Figura 1.2). Apostolul Pavel spune deslușit că planul, conform căruia atât iudeul cât și păgânul pot deveni, fără nici o deosebire, mădulare ale Trupului lui Hristos numit „Biserica“,

nu anulează promisiunile făcute poporului lui Israel. Orbirea spirituală și împietrirea inimii lor este doar temporară. Într-o zi, „tot Israelul va fi mântuit“ (cf. Rom.11:25-26), dar Biserica nu se confundă cu Israel.

- (1) Care sunt implicațiile faptului că Biserica este centrifugă? Ce sugerează aceasta cu privire la evanghelizare? Ce înseamnă aceasta pentru slujirea, închinarea sau părtășia din comunitatea noastră,?
- (2) În ce fel a fost afectată vitalitatea Bisericii de către o înțelegere vechi-testamentală (centripetă) a ei? Cum au fost afectate programele ei? Liderii? Impactul bisericii asupra lumii? Când este potrivită o astfel de înțelegere a bisericii locale? De ce?
- (3) Care este legătura dintre poziția ta ca lider și eficiența celor pe care-i conduci în munca de evanghelizare? Ce vei face pentru a constitui în permanență un exemplu în lucrarea de evanghelizare (“mergeți”), atât în fața liderilor tăi, cât și a membrilor grupului? Te aștepti ca alții să facă ceea ce tu însuși nu practici?

Figura 1.2 Scopul lui Dumnezeu pentru Biserică este evanghelizarea lumii

C. Biserica de azi

Vechiul Testament nu menționează nimic despre Biserică. Pavel se referă la ea ca la o „taină“ (ceva ce nu a fost descoperit înainte - vezi Ef. 3:9; Rom. 16:25-26; Col. 1:25-26). Ea a început să existe în Ziua Cincizecimii și va continua în veșnicie.

1. Oamenii Împărăției

În Matei 16:19, Biserica este văzută ca una căreia i s-au dat „cheile Împărăției cerurilor.“ Isus folosește Biserica pentru a deschide porțile Împărăției. El a zis că va lua Împărăția de la evrei și o va da unui popor care va aduce roadă (Mat 21:43). Acest popor nou este Biserica. Dar ce este Împărăția? Este domnia dinamică sau domnia împărătească a lui Dumnezeu, peste domeniul sau sfera în care această domnie este exercitată. Biserica este comunitatea Împăratului, nicidecum Împărăția însăși. Împărăția este exercitarea domniei lui Dumnezeu, iar Biserica este comunitatea de bărbați și femei care se supun acestei Domnii. Apostolul Pavel afirmă în 1 Cor. 15:24-28 că Isus împărățește până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Atunci va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl. El (Dumnezeu) izbăvește bărbați și femei din împărăția întunericului, strămutându-i în Împărăția Dumnezeului și a Hristosului nostru (Col. 1:13-14). În rugăciunea noastră ar trebui să spunem: „vină Împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe

pământ.“ Iată care a fost mesajul lui Isus: „De atunci încolo, Isus a început să propovăduiască și să zică ‘Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape’ “ (Mat. 4:17, 23; 9:23; Lc. 4:43). Acesta a fost subiectul principal al discuțiilor Sale și după înviere (Fapte 1:3). I-a trimis pe cei doisprezece și pe cei șaptezeci ca să propovăduiască mesajul Împărăției (Lc. 9:2; 10:9). Creștinii din biserica primară și Pavel au propovăduit „Împărăția lui Dumnezeu“ (Fapte 8:12; 19:7; 20:25; 28:23). Acest mesaj al Împărăției trebuie propovăduit în toată lumea; apoi va veni sfârșitul (Mat. 24:14).

- a) Faceți un studiu individual pe 1 Petru 2:9-10. Ce vă spune acest pasaj despre Biserică ca și „popor al lui Dumnezeu?”
- b) Care sunt diferențele dintre „Biserică“ și Împărăție? Care sunt asemănările?

2. Împlinirea scopului lui Dumnezeu

Perioada de timp dintre prima și a doua venire a fost denumită „epoca Bisericii” sau timpul în care Dumnezeu lucrează prin Biserică la desăvârșirea Împărăției și la îndeplinirea planului de răscumpărare.

- ◆ Hristos a prorocit că Își va zidi Biserica (Mat. 16:16-18).
- ◆ S-a îngrijit de nevoile Bisericii Sale, dându-Se pe Sine la moarte de cruce, pentru ca Biserica să se poată naște și să crească (Ef. 5:25; Ioan 12:24). A înviat din morți biruitor asupra celor doi vrăjmași de seamă ai omenirii (păcatul și moartea), fiind „pârگا” celor ce cred (1 Cor. 15:20-23).
- ◆ El sfințește (chemând din lume) Biserica, pregătind-o pentru scopul ei final – înfățișarea ei înaintea lui Dumnezeu.(Ef. 5:26-27).
- ◆ El Își va glorifica Biserica în prezența Tatălui și a sfinților Săi îngeri (1 Tes. 4:13-18; Apoc. 4-6).
- ◆ Biserica nu este planul „B” (un plan improvizat) după „eșecul “ lui Israel de a îndeplini planul „A”, nici un rezultat al răzgândirii lui Dumnezeu, ci El a hotărât-o din veșnicie, prin moartea și învierea Fiului Său, Isus (Ef. 1:19-23). Hristos a pregătit formarea și dezvoltarea ei, învățându-i pe ucenicii Săi ceea ce aveau de făcut (Ioan 16:5-15; Mat. 28:18-20). A născut-o în Ziua Cincizecimii (Fapte 2:1-13) și *i-a dat putere* (Fapte 1:8) făcând-o locuința veșnică a Duhului Sfânt.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ De ce este atât de importantă crucea pentru Biserică? (Col. 1:20-22)
- ◆ De ce este atât de importantă învierea lui Hristos pentru Biserică? (1 Cor. 15)
- ◆ În ce sens este Biserica „nouă”? Ce spune Apoc. 21:5 despre aceasta?
- ◆ Biserica Îi aparține lui Hristos. Care sunt implicațiile acestui fapt? Scopul existenței noastre este de a ne sluji nouă înșine?
- ◆ Biserica există pentru lume (Ef. 3:1-10). Care sunt implicațiile acestui fapt?
- ◆ Cum Îl lăsăm pe El să fie atât Domnul, cât și Mântuitorul nostru, într-un mod practic?
- ◆ Studiați câteva metafore folosite pentru a descrie Biserica. Care dintre ele are o semnificație mai profundă pentru tine personal? (Ef. 2:15, 19, 21; 1 Pe. 2:9-10).

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ În ce fel își împlinește Dumnezeu promisiunea în țara voastră? Ce a făcut Dumnezeu în ultimii cinci ani, sau cincizeci de ani, ca să-Și descopere credințioșia în zidirea Bisericii Sale? Scrieți cel puțin zece observații din care să rezulte credințioșia lui Dumnezeu manifestată în contextul țării voastre.

- ◆ Priviți **ANEXA 1A** - „**Studiu pe Matei 16:18**“. Studiați acest pasaj și vedeți care sunt implicațiile lui pentru viața și lucrarea voastră. Discutați răspunsurile cu cineva din echipa de lideri sau cu grupul.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Billheimer, Paul. 1975. *Destined for the Throne* (Destinat pentru tron)
- ◆ Elissen, Stanley. 1978. *The Biography of a Great Planet*(Biografia unei planete mari)
- ◆ Saucy, Robert. 1972. *The Church in God's Program* (Biserica în planul lui Dumnezeu)
- ◆ Smith, Dwight. 1994. *Notes on The Local Church Paradigm* from The Alliance for Saturation Church Planting and United World Mission, (Note legate de paradigma bisericii locale, de la Alianța pentru Plantare de Biserici până la Saturare)
- ◆ Thompson, Paul. 1992. *Planting Reproducing Churches*. World Team.(Plantând biserici care se vor multiplica)

Studiu pe Matei 16:18

„VOI ZIDI BISERICA MEA“

În cele ce urmează vom prezenta un studiu succint pe textul din Matei 16:18-19. Luați-vă timp să parcurgeți acest studiu și faceți aplicații practice la principiile biblice din text, în funcție de situația concretă în care vă găsiți cu lucrarea de plantare de biserici. În ce fel va fi influențată lucrarea pe care o desfășurați de aceste principii? Care va fi schimbarea ca rezultat al aplicării acestor principii? Dacă este posibil, parcurgeți acest studiu cu alți colegi din echipa de plantare de biserici.

I. BISERICA ESTE ZIDITĂ PE HRISTOS: „PE ACEASTĂ PIATRĂ VOI ZIDI BISERICA MEA.“

A. Petra „o stâncă mare, temelie“ (Mat. 7:24-25; 27:55, 60; Marcu 15:46)

B. Petros (Petru) „o piatră desprinsă“ care poate fi ușor mutată.

C. Interpretările principale ale cuvântului „Stâncă“

- ◆ Isus Mesia: Petra se folosește pentru a-L numi pe Hristos în 1 Cor. 10:4; Rom. 9:33; 1 Pet. 2:8
- ◆ Mărturisirea lui Petru despre Hristos
- ◆ Petru însuși

Implicații: Care este temelia lucrării din biserica voastră? Pe ce se bazează eforturile voastre? Dar stabilirea scopurilor voastre? Dar speranțele și visurile voastre? Ce se întâmplă atunci când Hristos nu este la temelia zidirii unei biserici noi? Există anumite daruri de conducere care se potrivesc într-un mod deosebit în plantarea de biserici? Care este lucrarea „apostolică“ azi? Ce spune Efeseni 2:20 despre acest lucru?

II. BISERICA VA FI ZIDITĂ DE HRISTOS: „VOI ZIDI BISERICA MEA“

A. Isus va fi glorificat prin zidirea Bisericii Sale.

- ◆ Ceea ce lucrează El va fi spre lauda slavei Lui (Efes. 1:6, 12, 14)
- ◆ Ceea ce lucrează El va arăta nemărginita bogăție a harului Său, în veacurile viitoare (Efes. 2:7)
- ◆ Ceea ce lucrează El prin Biserică va face de cunoscut stăpânirilor din locurile cerești înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu (Efes. 3:10)

B. Întregul univers Îi este supus lui Hristos (Efes. 1:22)

C. El Își zidește Biserica mântuind, înzestrând cu daruri, călăuzind și împuternicind liderii care rămân în El adică, pe cei care trăiesc în unitate cu El și în ascultare de El (Efes. 4:11-16)

Implicații: Este aceasta o promisiune care vizează orice lucrare de plantare de biserici? Cum se aplică aceasta în situația voastră? Care este locul eșecului și a dezamăgirii în această promisiune? Care este certitudinea ce se desprinde din această promisiune pentru țara voastră? Dar pentru satul, comunitatea din care faceți parte? Vă insuflă ea nădejde? În ce fel? Dar credință și dragoste?

III. BISERICA VA FI ZIDITĂ DE CĂTRE HRISTOS: „VOI ZIDI BISERICA MEA“

- A. **Zidirea Bisericii este cea mai importantă misiune a lui Isus pe care o desfășoară azi pe pământ**
- B. **“Materialul de construcție” pe care-l folosește Isus este alcătuit din creștini născuți din nou (1 Pe. 2:5)**
- C. **Isus va potrivi și va zidi aceste pietre vii într-o clădire a lui Dumnezeu (1 Cor. 3:9), într-un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul (Efes. 2:21-22)**
- D. **Isus folosește lideri înzestrați care să-i echipeze pe credincioșii Lui în vederea zidirii Bisericii Sale (Efes. 4:11-12; 1 Cor. 3:12).**

Isus cheamă și îmbracă cu autoritate oameni ca Pavel, care să fie meșteri-zidari (1 Cor. 3:10-11). Pavel nu numai că a fost implicat în zidirea Bisericii, dar a alcătuit și echipe de lucru, pe care le-a pregătit și îndrumat. A investit în pregătirea creștinilor care să lucreze în echipe de plantare de biserici, precum și în bisericile locale, ca împreună să zidească într-un mod eficient Trupul lui Hristos. Chemarea lui Pavel era aceea de a fi plantator de biserici și el nu a vrut să zidească pe temelii puse de vreun alt om. (Rom. 15:20) El a spus că i s-a dat autoritate să zidească Biserica nu s-o dărâme. (2Cor. 10:8)

E. **Isus lucrează la zidirea Bisericii Sale, folosind trei modalități de bază:**

- ◆ Adușă pietre noi la clădire – noi copii la familia Lui, noi ucenici la programele Lui de pregătire, noi luptători la oastea Lui. Trupul lui Hristos va fi zidit prin evanghelizare (Fapte 9:31; Mat. 28:18-20)
- ◆ Zidește părtașia trupului ca un întreg. El unește Biserica și o călăuzește, pentru ca fiecare mădular să lucreze într-o relație de interdependență (Efes. 4:16).
- ◆ Zidește sau încurajează pe fiecare membru al Bisericii Sale. În contextul bisericilor locale, El îi crește pe copiii Săi spre starea de om mare, îi învață pe ucenici, îi echipează pe luptători. Voia lui Dumnezeu este ca orice creștin să ajungă asemenea chipului Fiului Său (Rom. 8:29). Creștinii trebuie să se încurajeze unul pe altul (Efeseni 4:29; Rom. 14:9, 15; Col. 2:7; Iuda 20), în iubire și prin Cuvântul lui Dumnezeu (1 Cor. 8:1; Fapte 20:32).

Implicații: Ce ne spun aceste lucruri despre importanța formării liderilor? Dar a ucenicilor? Dar despre importanța dezvoltării simțului de răspundere? Dar a evanghelizării? Care sunt implicațiile în ceea ce privește lucrarea în echipă? Dar în ceea ce privește darurile spirituale sau în ceea ce privește plantarea de alte biserici, după ce se va fi plantat prima?

IV. BISERICA APARTINE LUI HRISTOS: „VOI ZIDI BISERICA MEA“

Biserica este a lui Hristos; ea Îi aparține. El a creat materia primă din care este ea alcătuită – oamenii – și a plătit-o cu Sângele Lui. A chemat Biserica la Sine, scoțând-o din lume, i-a pus mădularele laolaltă, potrivindu-le, și le zidește dimpreună pentru un viitor slăvit.

Implicații: În cel fel vă va ajuta acest lucru la rezolvarea conflictelor cu ceilalți membri din biserică? Dar la stabilirea planurilor de viitor sau la rezolvarea frământărilor? Cine răspunde pentru buget? Ce ne spun aceste lucruri despre calitatea vieții spirituale a echipei de lideri? Dar despre disciplina personală? Cum își zidește Hristos Biserica în contextul bisericii de care aparțineți?

V. BISERICA ESTE EKKLESIA LUI DUMNEZEU: „VOI ZIDI BISERICA MEA“

În societatea seculară greacă, „ekklesia” a ajuns să însemne o societate sau adunare de cetățeni liberi, care erau chemați din familiile lor sau de la îndeletnicirile lor, pentru a se întruni și pentru a acorda atenția cuvenită problemelor de interes public (Fapte 19:39). În cazul creștinilor, acest termen se referă la cei care au fost eliberați de Hristos și chemați de Dumnezeu să se adune laolaltă ca o comunitate de credincioși care să audă mesajul lui

Dumnezeu și să împlinească scopurile Lui. Este o comunitate a “seminței alese” (1 Pe. 2:9-10). Ideea de ‘popor ales’ își are originea în Vechiul Testament (Rut 4:11; Ier. 33:7), unde îl găsim pe Israel ca fiind poporul ales al lui Dumnezeu. Biserica instituită de Isus este o continuitate directă a Israelului din Vechiul Testament. Biserica este alcătuită atât din evrei, cât și din neamuri (1 Cor. 12:13) și ea nu anulează promisiunile speciale făcute națiunii Israel de către Dumnezeu-Yahve.

Implicații: Ce înseamnă a fi un popor „ales” în cultura proprie? În ce situații se ajunge la exagerări – separatism extremist? În ce domenii ale vieții experimentați o separare sănătoasă de lume? (Rom. 12:1-2) Ce ne spune acest lucru despre „preoția credinciosului”? Dar despre Viața Trupului și importanța slujirii tuturor mădulelor? Pastorul trebuie să predice întotdeauna? De ce da sau de ce nu? Care sunt implicațiile celor mai sus-relatate în „formele” de manifestare din biserici (închinarea, timpul de rugăciune etc.) ca popor unic (“ales”) în cultura voastră?

VI. BISERICA VA ÎNVINGE: „PORȚILE LOCUINȚEI MORȚILOR NU O VOR BIRUI.”

Aceste cuvinte ale lui Isus au o semnificație adâncă și constituie baza unei credințe și a unei nădejdi care duc la biruință. Afirmatia de mai sus ne spune că Hristos își zidește Biserica ca pe o forță militară pentru a zgudui din temelie porțile iadului și pentru a învinge puterea celui rău (Gen. 22:17-18; 24:60). Chiar dacă acum ne luptăm, va veni ziua când Biserica va fi pe deplin biruitoare (Rom. 16:20). Până atunci, trebuie să luăm toată armătura pe care Hristos ne-a pus-o la dispoziție și să ne bazuim pe puterea Lui în munca de conducere, în vederea biruinței. (Efes. 6:1-18; 2 Cor. 2:14). Analogia cu soldatul este deosebit de potrivită pentru plantatorul de biserici (2 Timotei 2:3-4; Filipeni 2:25). Pavel ne spune că a luptat lupta cea bună (2 Tim. 4:7) și așa trebuie să facem și noi.

Implicații: În Coloseni 3:1-3 citim spre ce anume trebuie să ne focalizăm atenția. Cum îți vezi luptele pe care le ai în prezent în lumina acestui text? Dar provocările imediate? Care este ținta spre care înaintezi prin lucrarea pe care o faci? În ce fel te poate ajuta aceasta în războiul spiritual? Cum folosești de fapt armătura Duhului Sfânt în luptă? (Vezi Efeseni 6) Știi cum funcționează ea? Le-ai putea explica acest lucru și altora? Ca lider, trăiești tu o viață de biruință?

BISERICA
LECTIA 3

Scopul Bisericii

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Bazele

☞ Scopul lecției

Lecția își propune să prezinte Scopul Bisericii și să vadă care este aplicația practică a acestui scop în lumina lucrării de plantare de biserici. Plantatorii de biserici sunt încurajați să-și formuleze propria declarație de scop pentru plantarea care urmează.

☞ Rezultatele dorite

După ce-și va fi însușit cunoștințele cuprinse în această lecție, fiecare participant...

- ◆ Va înțelege scopul biblic al Bisericii.
- ◆ Va ști că Dumnezeu a făcut în Scriptură o afirmație clară în ceea ce privește motivul pentru care există Biserica.
- ◆ Își va da seama că o înțelegere clară a scopului Bisericii va influența modul în care plantatorul de biserici va aborda lucrarea de plantare de biserici.

☞ Schița lecției

- I. Introducere
- II. Biserica focalizată pe un scop
- III. Paradigme pentru înțelegerea scopului Bisericii

☞ Figuri ilustrative

- ◆ 3.1 Biserica focalizată pe un program
- ◆ 3.2 Biserica focalizată pe Marea Trimitere
- ◆ 3.3 Biserica - un câmp de lucru și Biserica - o forță de lucru
- ◆ 3.4 Biserica - un agent de mobilizare
- ◆ 3.5 Viziunea Apostolului Pavel asupra Bisericii

☞ Anexe

- ◆ 3A Scopul Bisericii pe plan extern
- ◆ 3B Marea Trimitere – Foaie de lucru

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Copiați diversele paradigme ale scopului bisericii pe folii de retroproiector. Să avem grijă ca participanții să poată reda clar scopurile Bisericii, pe plan intern și extern.

Scopul Bisericii DE CE EXISTĂ BISERICA?

I. INTRODUCERE

Vestul este bolnav, deoarece a îmbrățișat pe scară largă valorile culturii umaniste, seculare, fără a fi conștient de acest lucru. Problemele materialismului, hedonismului, scepticismului, individualismului, relativismului, pesimismului și ale incertitudinii au devenit parte din fibrele componente ale vieții de zi cu zi. Iubirea de bani, alergarea după plăceri și înclinația spre realizarea de sine invadează fiecare aspect al vieții moderne. Un om obișnuit din vest crede că creștinismul nu face parte (nici acum nici în viitor) din lumea lor. O dată cu dărâmarea Zidului Berlinului, Vestul dă năvală în sufletul Estului și mulți (prin liberă alegere sau necesitate) dintre cei ce odinioară locuiau în ținuturile comuniste îmbrățișează întinerul acestei culturi decadente. Pericolul este foarte real.

Astăzi există o nevoie spirituală de proporții incredibile. Acest vid produs de cultura umanistă, seculară este umplut de culte și religii false. Hinduismul și mahomedanismul se răspândesc rapid. Învățăturile New Age sunt pe urmele oamenilor de afaceri și ale politicienilor ca să dea răspunsuri problemelor de suflet ale acestora. Neo-păgânismul, noile etici, familiile dezintegrate și un nou val de lipsă de speranță și disperare bat la ușa fostului imperiu comunist, chiar dacă mulți se grăbesc să se îmbogățească și să guste „viața bună.“

Multe dintre bisericile din vest sunt bolnave. Aceasta este o epidemie spirituală, în care frecventarea bisericilor a început să scadă vertiginos în toată America încă din anii 1950. Sunt foarte mulți creștini cu numele. Oamenii își separă viața creștină – privată – de cea publică, frecventând biserica din motive culturale sau numai cu prilejul sărbătorilor (de ex: Crăciun și Paști). Se vede clar lipsa unei relații vitale, permanente, cu un Mântuitor personal, viu. Pentru mulți, creștinismul este doar o spoială. Pe dinăuntru, oamenii sunt foarte sperați. De ce sunt atâția creștini numai cu numele? Există multe motive: teologia liberală, lipsa de viață, formele rigide, structurile ierarhice, tineret alienat și, mai presus de orice, o lipsă copleșitoare a unui scop în viață.

Este necesară o spărtură în „pojghița” groasă a acestor stări de lucruri. Dumnezeu revarsă o nouă viață și speranță peste Biserica Lui din toată lumea. Mulți părăsesc conceptul clasic de biserică parohială, căutând forme și manifestări noi și pline de viață ale credinței nou-testamentale. Sunt sătui de ritualuri și caută, în schimb, să pătrundă în lumea omului pierdut, acolo unde acesta trăiește. Ei renunță la formele învechite în vederea împlinirii nevoilor prezente. „Supraviețuirea” se transformă în „gândire strategică”, „menținerea” în „multiplicare.” Sătui de a trage la „râșnița” succesului (așa cum îl înțelege lumea), îl caută pe Dumnezeu Însuși cu o inimă curată. „Îndoiala” se transformă în „îndrăzneală” și „vinovăția” în „har.” Pretutindeni în lume, bisericile și denomițiile noi și vechi găsesc un nou rost într-o lume post-creștină. Care sunt trăsăturile distinctive ale acestor biserici?

- ◆ Au un scop și sunt în așteptare.
- ◆ Sunt credincioase și flexibile, inovatoare, însă conforme Scripturii.
- ◆ Sunt pline de har în relații, accentuând iubirea și iertarea lui Dumnezeu.
- ◆ Sunt atrăgătoare și lucrează, în special, în rândurile populației urbane în creștere.
- ◆ Sunt pline de bucurie și în strai de sărbătoare (și oamenii caută așa ceva).
- ◆ Sunt pline de viață și dinamice, echipând oamenii în vederea unor slujbe relevante pentru viața de toate zilele.
- ◆ Cresc și se reproduc, plantând biserici noi.

II. BISERICA FOCALIZATĂ PE UN SCOP

Pentru ca bisericile să fie cu adevărat eficiente în lumea de azi, trebuie să aibă un scop bine definit.

A. Biserica are un scop

Ideea de scop poate fi descrisă ca fiind „sfârșitul spre care sunt canalizate eforturile noastre.” Fiecare organizație are un scop. O firmă există cu scopul de a câștiga bani prin vânzare de bunuri sau ofertă de servicii. Guvernul unei țări există cu scopul de a-i ocroti pe cetățenii ei și de a-i conduce. Domnul Isus este un adevărat exemplu în acest sens: El a avut un scop mareț - știa de ce a venit pe pământ și ce urmărea. „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului” (Lc. 4:18-19). Vorbea des despre moartea Sa ca fiind motivul pentru care a venit (Mat. 16:21). De asemenea, El a vorbit și despre zidirea Bisericii Sale (Mat. 16:18). A murit și a înviat, biruind moartea și nimicind planurile lui Satan. L-a trimis pe Duhul Sfânt ca să locuiască veșnic în inimile oamenilor și să-l pregătească Mireasa pentru veșnicie (Fapte 2:1-47). Și-a întemeiat Biserica având în minte un scop minunat - stabilit dinainte de întemeierea lumii și destinat pentru un viitor glorios.

Scopul Bisericii îl găsim formulat clar în Scriptură. Este extrem de important ca fiecare plantator de biserici să înțeleagă scopul biblic al Bisericii și să mediteze la felul în care acest scop se răsfrânge asupra lucrării lui de plantare de biserici.

B. Scopul Bisericii

1. Scopul final: să-L glorifice pe Domnul.

Biblia ne învață că există un scop final către care se îndreaptă toată creația – slava lui Dumnezeu. Slava lui Dumnezeu reprezintă tot ceea ce este adevărat despre El – natura Lui, atributele, caracterul și acțiunile Lui. Scopul suprem al Lui Dumnezeu pentru eternitate și scopul suprem al existenței omului este slava lui Dumnezeu. El își împlinește scopurile veșnice îndreptându-se spre acest final. Scopul final al Bisericii este slava lui Dumnezeu (Rom. 15:6, 9; Ef. 1:5ff; 2 Tes. 1:12; 1 Pe. 4:11). Dumnezeu este slăvit (descoperit, făcut cunoscut) când ne închinăm Lui (Ioan 4:23), când ne rugăm și Îl lăudăm (Ps. 50:23) și când trăim o viață după voia lui Dumnezeu (Ioan 15:8). „... să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu” (1 Cor. 10:31). Acest lucru este adevărat pentru fiecare creștin în parte și pentru Biserica Sa.

- ◆ Cum Îl slăvești tu pe Dumnezeu?
- ◆ Dar Biserica?
- ◆ Cum este slăvit Dumnezeu în mijlocul nostru?
- ◆ Care ar fi câteva exemple din Vechiul și Noul Testament, în care Dumnezeu este slăvit?

2. Scopul pe plan extern: evanghelizarea celor pierduți

Biblia ne învață clar că Biserica are un scop și pe plan extern – scop care trebuie împlinit în vremea aceasta. El (acest scop) focalizează atenția și eforturile Bisericii înspre exterior. Acesta este motivul pentru care a venit Isus - să câștige la El o lume pierdută și muribundă (Lc. 19:10). Isus a zis: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20:21). Acest scop pe plan extern al Bisericii este de a duce Evanghelia la cei pierduți - evanghelizare și misiune. Probabil, în nici un alt loc din Scriptură nu este formulat mai bine scopul Bisericii pe plan extern decât în pasaje din Matei 28:18-20 și Efeseni 2 și 3. (Vezi Anexa 3A.)

3. Scopul pe plan intern: zidirea lucrătorilor

Biblia ne învață că Biserica mai are și un scop pe plan intern, acela de a zidi sau îmbărbăta mădularele trupului. Majoritatea epistolelor Noului Testament au fost scrise creștinilor pentru a-i întări în viața și lucrarea creștină astfel încât ei să poată

atinge scopul pe plan extern – acela de a câștiga o lume pierdută și muribundă pentru Hristos.

Textul din Efeseni 4:11-16 constituie o bază pentru un studiu despre scopul Bisericii pe plan intern – propria ei zidire. Instruirea și echiparea oamenilor lui Dumnezeu ca o comunitate (cu diferite funcții în închinare, învățură, părtășie și împărțire a hranei Cuvântului) conduce la atingerea scopului pe plan extern, acela de a face ucenici.

- ◆ Darul de conducere este dat unora (v. 11) pentru echiparea sfinților în vederea lucrării de slujire (v. 12), nu pentru a o face ei înșiși. Care sunt implicațiile acestui adevăr vital în lucrarea ta de plantare de biserici? Cum va influența acest adevăr ceea ce faci?
- ◆ Care sunt observațiile tale pe marginea acestui pasaj despre plantarea unei biserici? Notează-le chiar acum.

III. PARADIGME PENTRU ÎNȚELEGEREA SCOPULUI BISERICII

Scopurile pe plan extern și intern ale Bisericii pot fi enunțate simplu ca fiind evanghelizarea și respectiv, îmbărbătarea. Oamenii lui Dumnezeu se adună împreună pentru a se zidi, ca apoi, să se împărtășească pentru a evangheliza. Cele două scopuri sunt interrelaționate. Unul nu poate exista fără celălalt. Scopul pe plan intern (îmbărbătarea) slujește scopului extern (evanghelizarea celor pierduți) și ambele scopuri urmăresc slăvirea lui Dumnezeu. Când urmașii lui Isus se adună pentru scopul intern de a se îmbărbăta unii pe alții (Ef. 4:11-16), de a se iubi unii pe alții (Ioan 13:34-35) și de a trăi după modelul Bisericii nou-testamentale (Fapte 2:42-43), devin mai bine echipați pentru lucrarea pe plan extern, acela de a evangheliza și a sluji unei lumi pierdute.

A. Biserica focalizată pe program

De-a lungul istoriei, bisericile s-au luptat să pună în practică aceste două scopuri interrelaționate de îmbărbătare și evanghelizare. O simplă dihotomie sau separare a celor două scopuri duce la o focalizare pe un anumit program alcătuit din diferite componente, fiecare componentă având rolul ei în stabilirea unui echilibru. (Vezi figura 3.1 de mai jos.) În această reprezentare care are în centru programul, evanghelizarea nu mai este văzută ca un scop major al existenței Bisericii. Cu timpul, biserica devine tot mai mult preocupată de sine însăși și tot mai puțin preocupată de cei pierduți, ajungând să nu mai fie relevantă pentru societatea în mijlocul căreia se află.

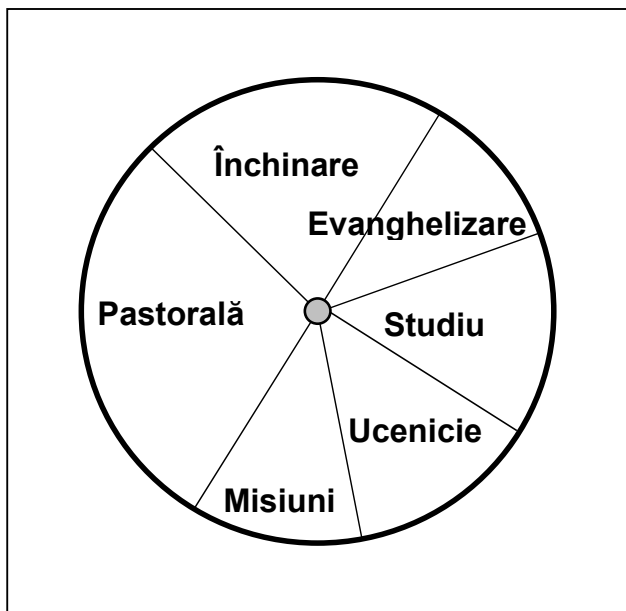

Figura 3.1 Biserica focalizată pe program

B. Biserica focalizată pe Marea Trimitere

Perspectiva biblică asupra Bisericii, reprezentată în figura 3.2, plasează Marea Trimitere în centrul scopului Bisericii, și în funcție de aceasta se stabilesc programele, precum și cantitatea de energie investită în echipare. În acest model, programele comunității bisericești slujesc la pregătirea creștinului pentru scopul sau lucrarea pe plan extern - lucrarea de evanghelizare cuprinsă în Marea Trimitere. În acest caz, nevoile credinciosului sunt împlinite însă prin prisma perspectivei lui Dumnezeu; ele nu consumă toate resursele bisericii.

- ◆ Care sunt urmările acestor două abordări ale structurii bisericii în ceea ce privește mobilizarea membrilor la „lucrarea bisericii”? Dar în ceea ce privește dezvoltarea conducerii?
- ◆ Ce s-ar întâmpla cu o biserică dacă „motivul pentru care există” ar fi acela de răspândire a Evangheliei?

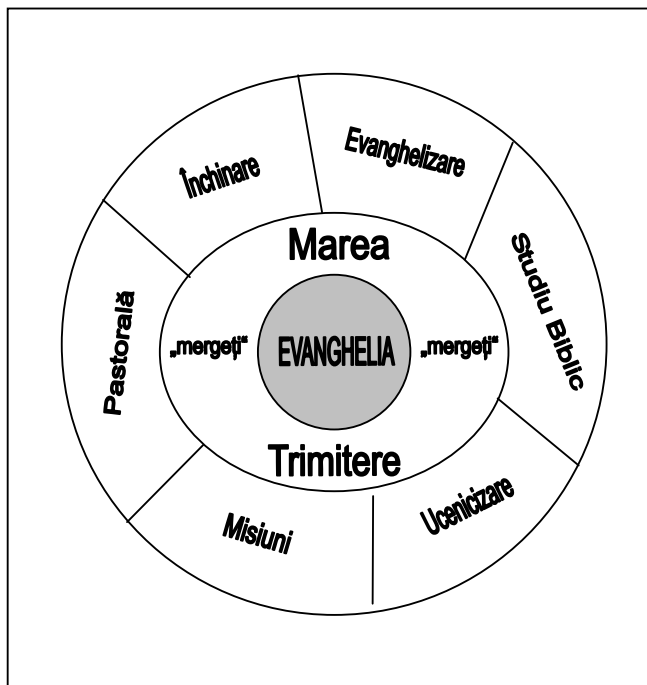

Figura 3.2 Biserica focalizată pe Marea Trimitere

C. Biserica - câmp de lucru și Biserica - forță de lucru

Tabelul de mai jos (Figura 3.3) prezintă caracteristicile altor două metafore ale Bisericii: un câmp și o forță de lucru. Un câmp este un obiect staționar, static. Calitatea unui câmp este apreciată în funcție de recolta sa. Toată energia fermierilor este concentrată pe întreținerea și cultivarea câmpului; acesta devine obiectul și punctul focal al lucrării lor. Din contră, o forță este o sursă de energie dinamică, destinată a avea un impact, o influență asupra unui lucru. Puterea unei forțe se măsoară prin impactul pe care-l are asupra țintei. Atenția se focalizează pe țintă, și nu pe forța însăși.

Biserica - un CÂMP	Biserica - o FORȚĂ
Scop: Locul unde se face lucrarea lui Dumnezeu	Scop: Echiparea oamenilor pentru a împlini nevoi în Numele lui Isus.
Motivația de bază: Veniți și participați. Aduceți oameni din lume într-o atmosferă ocrotitoare.	Motivația de bază: Mergeți și influențați. Pregătiți oameni care să meargă în lume, și să o influențeze.
Cerințe: Vizibilitate Program	Cerințe: Integritate Pregătire

Promovare	Trimitere
Conceptul de conducere: Distincția clerici /laici	Conceptul de conducere: Mobilizarea laicilor, fiecare folosindu-și darurile Duhului.
Reușita: Participare Buget Clădire	Reușita: Multiplicarea
Structuri: Supracentralizate Control Împărțire pe subculturi	Structuri: Descentralizate Grupuri mici Pătrundere /infiltrare
Rezultatul final: Un monument Epuizare, paralizie Legalism	Rezultatul final: O mișcare: împărțire pe grupe pentru a cuceri lumea Motivație Libertate în lucrare.

D. Biserica este un agent de mobilizare

Figura 3.4 sintetizează scopul bisericii. Biserica nu este un obiect al lucrării, ci mai degrabă un agent de mobilizare pentru răspândirea Evangheliei în lume.

După cum ne arată desenul, rolul liderilor în biserică este de a echipa (a instrui și întări) membrii bisericii pentru lucrarea ce vizează lumea întreagă. Acesta este scopul de îmbărbătare al bisericii. Credincioșii se adună la un loc ca să se închine Domnului, să crească în credință, să învețe Cuvântul lui Dumnezeu, să se încurajeze, să se roage și să se ajute reciproc. Astfel, în biserică sunt modelate caracterele și se dezvoltă abilitățile de slujire ale membrilor, necesare evanghelizării celor pierduți (scopul pe plan extern al bisericii). Împlinirea poruncii din Marea Trimitere nu este numai lucrarea pastorului sau a câtorva membri din biserică, ci este funcția întregului Trup al lui Hristos (Biserica).

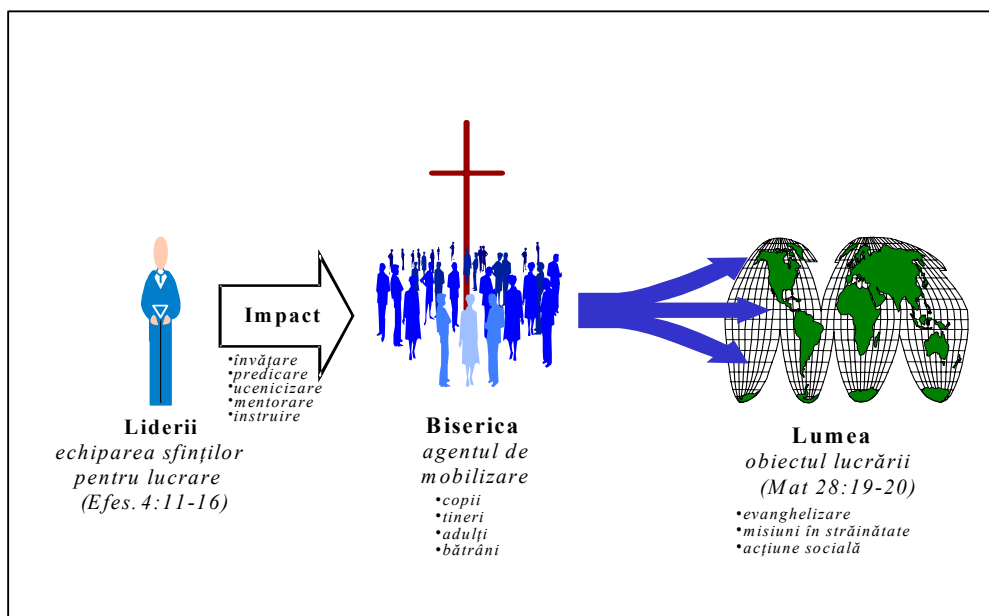

Figura 3.4 Biserica este un agent de mobilizare

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Cum definiți lucrarea? Definiția și felul în care înțelegeți conceptul de „lucrare” ajută sau împiedică îndeplinirea Marii Trimiteri prin biserica pe care o plantați?
- ◆ Citiți 2 Cor. 5:14-21; Ef. 4:11-16; 1 Pe. 2:9-10 și răspundeți la următoarele întrebări:
 - ◆ Cine sunt lucrătorii?
 - ◆ Care este rezultatul scontat al lucrării?
 - ◆ Unde se face lucrarea?
 - ◆ Este lucrarea o profesie? Este ea o funcție ce necesită o pregătire specială sau o diplomă? Cine nu este gata să facă o lucrare?
- ◆ Clădirile nu constituie scopul plantării de biserici. Ele servesc doar ca mijloc de efectuare a lucrării cu un maximum de eficiență. Ce înseamnă, practic, acest lucru pentru biserica pe care o plantați?
- ◆ Biserica nou-testamentală nu s-a ocupat cu înălțarea clădirilor până în secolul al III-lea.
 - ◆ De ce multe adunări se simt „incomplete” fără o clădire proprie căreia să-i spună „biserica noastră”? Când sunt necesare clădirile și programele de construcție?
 - ◆ Când sunt necesare clădirile pentru plantarea de biserici? În ce fel pot clădirile să ajute sau să împiedice creșterea bisericii? Cum pot face ele parte dintr-o strategie mai amplă? Puteți avea o biserică fără o clădire a bisericii?
- ◆ Alte scopuri ale bisericii
 - ◆ Să se curățească

Ce spun versetele din Efeseni 5:26ff; Evrei 12:10; 1 Ioan 3:2 și Matei 18:17 despre evanghelizare și zidirea mădularelor Trupului?
 - ◆ Să fie sare și lumină în societate

Care este sare? Dar lumină?
Când nu-și atinge biserica aceste scopuri?
Cum se leagă aceasta de implicarea socială?
 - ◆ Să promoveze binele

Ce spune 2 Corinteni 6:14-18 despre rolul Bisericii în promovarea valorilor morale și a dreptății în societate?
Cum se aplică aceasta la nesupunerea față de autorități?
 - ◆ Să se bucure de Împăratul nostru

Nu trebuie să uităm că mandatul nostru de evanghelizare și misiune este pentru viața aceasta și nu pentru cea viitoare. În cer, nu va fi nevoie de evanghelizare. Cu toate acestea, Biserica va avea un viitor glorios și o veșnicie cu un rost (Ef. 5:25:32; Apoc. 19:6, 9; 21:7, 9-10).

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Pavel își descrie viziunea despre biserică, în principal, în Epistola către Efeseni., iar Luca consemnează exemplul lui Pavel în cartea Faptele Apostolilor. Priviți figura 3.5 de mai jos. Citiți Fapte 20:17-38, apoi Efes. 4:1-16 și completați spațiile alocate fiecărei categorii în parte.

Figura 3.5 Viziunea Apostolului Pavel despre Biserică

VIZIUNEA LUI PAVEL DESPRE BISERICĂ

Fapte 20:17-38	Efeseni. 4:1-16
Scopul Bisericii (v. 24):	Scopul Bisericii (v. 16):
Motivația pentru lucrare (v. 22):	Motivația pentru lucrare (v. 12-13, 16):
Scopuri prioritare (v. 21, 24):	Scopuri prioritare (v. 12)
Conceptul de conducere (v. 27-32):	Conceptul de conducere (v. 11-12):
Reușita (v. 21):	Reușita (v. 15):
Structura (v. 17):	Structura (v. 11):
Rezultatul final (v. 32):	Rezultatul final (v. 13-16):

- ◆ Faceți o recapitulare pentru o mai adâncă înțelegere a Marii Trimiteri, completând foaia de lucru din Anexa 3B. Împărtășiți-vă gândurile cu mentorul vostru și cu membrii echipei de plantare de biserici.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Getz, Gene. 1984. *Sharpening the focus of the Church*. (Activând punctul focal al Bisericii) Wheaton, IL: Victor Books.
- ◆ Logan, Robert E. and Rast, Jeff. 1985. "Church Planting Workbook" (*Manual de plantare a bisericilor*). Charles E. Fuller Institute.
- ◆ Martin, Robert W. 1986. "Notes on the Initial Organization", ("Note despre organizația inițială"), New Hope Community Church.
- ◆ Morris, Linus. 1993. *The High Impact Church*. (Biserica cu un impact puternic), Houston, TX: Touch Publications.
- ◆ Warren, Rick. *The Purpose Driven Church (Biserica călăuzită/însuflețită de un scop)*.
- ◆ 1985. *Unpublished Notes from lectures on the Church from Project 250 and Russian Ministries (Note nepublicate din cursuri despre Biserică, din proiectul 250 și lucrări de misiune din Rusia)*, Moscow, Russia.
- ◆ 1995. *Excerpts from "Saturation Church Planting Seminar," (Fragmente din "Seminarul de plantare de biserici până la saturare")*, by Dr. Dwight Smith. Budapest, Hungary.
- ◆ 1996. *Excerpts from NCPT Modules One and Two.(Fragmente din Modulele NCPT, 1 și 2.) The Alliance for Saturation Church Planting.*

Scopul Bisericii pe plan extern

I. MATEI 28:18-20 (FIGURA 3A.1)

A. Temelia poruncii este autoritatea lui Hristos (v. 18).

B. Esența poruncii este ‘faceți ucenici’ (v. 19-20a).

Acesta este verbul central al acestei porunci. Un ucenic este un urmaș ascultător al lui Hristos. Suntem chemați să facem ucenici care să-L urmeze și să-L asculte pe Hristos. Acest lucru implică trei elemente:

- ◆ *Mergând** – în contrast cu „venind” la Templul din Ierusalim pentru a vedea slava lui Dumnezeu. Noi mergem, purtând slava lui Dumnezeu în noi (2 Cor. 3:18).
- ◆ *Botezând* - Acesta este elementul de identificare sau de integrare. Prin botez, o persoană se identifică cu Biserica și cu Mântuitorul.
- ◆ *Învățându-i să păzească* - Acesta este elementul de echipare și instruire, reprezentând latura „zidirii”. Ea vizează scopul creșterii, instruirii și trăirii unei vieți creștine.

C. Sfera de acțiune a poruncii este ‘toate neamurile’ (grupuri de oameni) (v. 19).

D. Promisiunea inclusă în poruncă este însăși prezența lui Hristos (v. 20b).

* În limba greacă, toate verbele din această poruncă sunt la gerunziu, în afară de “faceți” (ucenici) care este la (indicativ)prezent; accentul cade pe „faceți ucenici”, iar celelalte verbe întregesc doar sensul acestuia; „faceți ucenici: mergând, botezând și învățându-i.”

II. EFESENI 2 ȘI 3

A. Biserica a fost instituită de Dumnezeu (v. 11-18).

- ◆ Înainte de cruce, Neamurile nu aveau nici o nădejde de mântuire (v. 11-12).
- ◆ Din cauza crucii, evreii și neamurile deopotrivă fac parte din noua identitate - omul cel nou (v. 13-15), fiind împăcați unii cu alții prin sângele lui Hristos.
- ◆ Împreună, suntem una în Duhul și, prin Hristos, avem deopotrivă acces la Dumnezeu și avem aceleași privilegii.

B. Biserica a fost instituită cu scopul de a crește (2:19-22).

Aici, Biserica este descrisă ca fiind:

- ◆ *Un popor* - toți împreună suntem cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu (v. 19a).
- ◆ *O familie* - suntem părtași ai aceluiași sânge prin Hristos (v. 19b).
- ◆ *O clădire* - piatra din capul unghiului este Hristos Însuși; apostolii și proorocii au pus temeliala (v. 20-21; 4:11-12).
- ◆ *Un templu* - Dumnezeu Duhul Sfânt locuiește în oamenii Lui (v. 22).

C. Biserica are un scop și o misiune divină (3:1-11)

- ◆ Suntem împreună moștenitori și avem parte de aceeași Făgăduință în Hristos Isus (v. 6).
- ◆ Prin Biserică, Dumnezeu Își manifestă înțelepciunea nespuse de felurită în fața lumii și a creației întregi (v. 8-10). Acesta este un scop ce transcende Biserica adică, el (acest scop) este stabilit și dus la îndeplinire de Dumnezeu Însuși.
- ◆ Acest lucru a fost hotărât înainte de întemeierea lumii (v. 11).

Notă: Ce alte observații puteți face în legătură cu scopul Bisericii, pe baza textului din Efeseni 2 și 3? Scrieți cel puțin cinci dintre ele.

III. REZUMAT

Scopul Bisericii pe plan extern este misiunea pe care o are față de lume - evanghelizarea. Ea nu există pentru a-și sluji ei însăși, sau pentru a-și perpetua propriile programe și forme. Evanghelizarea pe care o face Biserica nu este una din multele ei lucrări, ci este însuși „motivul existenței ei“. Care sunt implicațiile acestui fapt în închinare, învățarea Cuvântului lui Dumnezeu, părtășie, clădiri, munca pastorală, disciplinarea membrilor, persecuție etc.?

Marea Trimitere

EXERCİȚIU

I. CITIȚI CELE CINCI PASAJE CARE CONȚIN MAREA TRIMITERE

- ◆ Matei 28:18-20
- ◆ Marcu 16:15-20
- ◆ Luca 24:45-53
- ◆ Ioan 20:19-23
- ◆ Faptele Apostolilor 1:1-11

II. MEDITAȚI ASUPRA ACESTOR TEXTE, CĂUTÂND CUVINTE ȘI GÂNDURI CHEIE:

A. Matei 28

- ◆ Ce mângâiere este în adevărul că „toată puterea“ i-a fost dată lui Hristos.
- ◆ Ca Domn Suveran, ce ne-a cerut să facem?

B. Marcu 16

- ◆ Ce avertizare găsiți aici pentru cel necredincios?
- ◆ Care sunt semnele care-i vor însoți pe cei ce cred?
- ◆ În ce fel S-a descoperit Domnul după ce S-a înălțat la cer?

C. Luca 24

- ◆ În legătură cu ce lucruri vor fi martori cei ce cred?
- ◆ Ce le promitea Hristos?

D. Ioan 20

- ◆ Ce a vrut Isus să spună prin „Pace vouă!“
- ◆ Cum se leagă acest salut și ceea ce a spus Isus în v. 22-23?
- ◆ Ce înseamnă a fi trimis?

E. Fapte 1

- ◆ Care este rezultatul natural al lucrării Duhului Sfânt prin noi?
- ◆ Cât de departe va ajunge Evanghelia?

III. APLICAȚII

- ◆ Ce temeri am care trebuie învinse prin conștientizarea autorității suverane a lui Hristos? Care este cea mai bună modalitatea de a „face ucenici“?
- ◆ Cum ar trebui să mă motiveze faptul că judecata va veni peste cei necredincioși? Cum îmi voi zidi credința pentru a vedea „semne și minuni“ în timp ce vestesc Evanghelia?
- ◆ Lucrez eu prin puterea lui Dumnezeu care este peste mine? În ce fel pot lăsa ca puterea Lui să crească tot mai mult în mine spre slava Lui?

- ◆ Cât de mult îmi pasă de starea celor pierduți? Cum va afecta acest lucru modul în care conduc biserica pe care o plantez? De ce este important să ne doară starea celor nemântuiți?

	Preambul	Porunca	Promisiunea
Matei 28	Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ (18).	Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui, și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit (19, 20).	Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului (20).
Marcu 16	(Mărturia învierii Lui) (9)	Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură (15).	Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit (16).
Luca 24	Așa este scris, și așa trebuia să pătimească Hristos, și să învieze a treia zi dintre cei morți (46).	Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim. Voi sunteți martori ai acestor lucruri (47, 48).	Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus (49).
Ioan 20	Pace vouă! Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat, când au văzut pe Domnul (19, 20).	Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi (21).	Luați Duh Sfânt! (22)
Fapte 1	După patima Lui, li s-a înfățișat viu, prin multe dovezi... Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa (3, 7).	Îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului (8).	Veți fi botezați cu Duhul Sfânt (5)... veți primi o putere, când se va pogori Duhul Sfânt peste voi (8).

BISERICA
LECTIA **4**

Scopul Bisericii

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Bazele

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a-i încuraja pe plantatorii de biserici să-și formuleze propria Declarație de scop pentru biserica pe care o plantează.

☞ Rezultatele dorite

După ce-și va fi însușit cunoștințele cuprinse în această lecție, fiecare participant . . .

- ◆ Va realiza faptul că înțelegerea clară a scopului bisericii va afecta modul în care plantatorul de biserici abordează lucrarea de plantare de biserici.
- ◆ Va putea să formuleze, pentru biserica pe care o plantează, "Declarația de scop a bisericii locale", într-un mod clar și concis.

☞ Schița lecției

- I. Biserica focalizată pe un scop - De ce există biserica noastră?
- II. Formularea unei Declarații de scop a bisericii

☞ Figuri și diagrame

- ◆ 4.1 Exemplu de Declarație de scop: Biserica Maranatha
- ◆ 4.2 Formularea unei Declarații de scop a bisericii

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Aceasta este un seminar. Participanții trebuie să formuleze Declarația de scop a bisericii locale de care aparțin și apoi s-o împărtășească cu restul participanților.

Scopul bisericii

FORMULAREA SCOPULUI UNEI BISERICII

I. BISERICA FOCALIZATĂ PE UN SCOP - DE CE EXISTĂ BISERICA NOASTRĂ?

Bisericile eficiente sunt acelea care au un scop definit. Acestea înțeleg clar scopul biblic al Bisericii în lume; ele au o convingere clară și o motivație izvorâte din înțelegerea voiei specifice a lui Dumnezeu pentru biserica lor locală. Sunt însuflețite și călăuzite de un scop pentru adunarea respectivă. Pe de o parte, multora din bisericile de azi le lipsește un scop și o direcție clară, iar pe de altă parte, mulți creștini care cred în Dumnezeu au prea puțină călăuzire personală și un scop.

La începutul procesului de plantare de biserici, este deosebit de important să vă gândiți la scopul Bisericii Universale și la scopul acestei biserici în particular. Bisericile care știu ce slujbă le-a încredințat Dumnezeu ar trebui să formuleze, în scris, o Declarație de scop care-i unește pe membri, clarifică obiectivele, motivează acțiunile, dă o direcție și generează energie și putere. Această Declarație de scop nu este doar o țintă pe care biserica speră să o atingă, ci ea specifică deslușit însuși motivul existenței bisericii respective. O primă sarcină a conducerii bisericii respective ar fi să clarifice și să comunice membrilor scopul și viziunea pentru biserica pe care vor să o planteze.

Prioritățile bisericii care are un scop bine definit:

A. Oamenii

Oamenii din biserica noastră sunt importanți în ochii lui Dumnezeu, însă dorința lor nu se suprapune întotdeauna cu prima prioritate a bisericii focalizate pe un scop. Eforturile și energia noastră nu poate fi investită numai pe baza dorinței membrilor. Biserica ce are un scop se întreabă: „Care este voia lui Dumnezeu pentru viețile acestor oameni?”

B. Programe

Multe biserici sunt implicate la nesfârșit în tot felul de activități și evenimente tradiționale pentru a găsi astfel, în permanență un rost și o semnificație. Deseori, aceste biserici sunt rigide, demodate și irelevante. O biserică ce are un scop îndrăznește să aducă schimbări pe parcurs, menținându-și totuși, integritatea biblică și având la bază adevărul Scripturii. Biserica ce are un scop se întreabă: „Ce programe servesc cel mai bine la împlinirea scopului pe care-l are Dumnezeu pentru această biserică?”

C. Clădiri și proprietăți

Bisericile care sunt preocupate într-o mare măsură de problemele legate de clădiri și proprietăți devin egocentrate, iar întreținerea spațiilor de care dispun consumă o bună parte din energia liderilor și a adunării. Biserica ce are un scop se întreabă, „De ce avem nevoie pentru a facilita desfășurarea programelor ce vizează împlinirea scopului pe care-l are Hristos pentru viețile oamenilor?”

D. Probleme

Preocuparea majoră a bisericilor care trec din criză în criză este de a reacționa, căutând soluții la următoarea problemă care se ivește. Aceasta generează o muncă pastorală superficială, precum și repetate schimbări în conducere. Problemele sunt inevitabile, însă ele n-ar trebui să controleze și să îndurereze inimile oamenilor lui Dumnezeu. Biserica ce are un scop se întreabă: „Cum am putea împlini scopul pe care-l are Hristos pentru biserica noastră, chiar și prin această problemă?”

II. FORMULAREA DECLARAȚIEI DE SCOP A BISERICII

La un moment dat, va fi nevoie să vă gândiți la scopul bisericii voastre locale sau a bisericii în curs de plantare. Declarația de scop a bisericii locale răspunde la întrebarea: „Cu ce scop există această biserică?” Declarația de scop trebuie să fie direct legată de scopului biblic al Bisericii, deși ea va fi formulată într-un mod specific, pentru lucrarea bisericii respective. Figura 4.1 reprezintă un exemplu de Declarație de scop a unei bisericii locale. Observați felul în care această Declarație integrează scopurile biblice și anume, glorificarea lui Dumnezeu, încurajarea și instruirea credincioșilor, precum și evanghelizarea celor nemântuiți.

Figura 4.1 Exemplu de Declarație de scop a unei biserici locale - Maranatha

Biserica Maranatha există cu scopul de:

1. A-L SLĂVI pe Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt prin:

- a. Laudă, rugăciune, închinare și celebrarea slavei lui Dumnezeu, a sfințeniei Lui, a adevărului, frumuseții și dragostei Lui.
- b. Părtășie cu Isus Hristos, acesta fiind Mântuitor, Domn și Împărat plin de dragoste și putere.
- c. Unitatea și lauda care vin în prezența Duhului Sfânt și care se manifestă prin roadele și darurile Duhului.

2. A ÎNTEMEIA o comunitate caldă de credincioși uniți prin:

- a. Încurajarea unei atmosfere de iubire, acceptare și iertare.
- b. Dezvoltarea unor relații calde, de grijă reciprocă și de încurajare.
- c. Slujire jertfitoare în scopul împlinirii reciproce a nevoilor.

3. A ECHIPA credincioșii pentru a fi eficienți în lucrare prin:

- a. Predicarea și învățarea Cuvântului lui Dumnezeu cu fidelitate, astfel încât acesta să fie relevant pentru nevoile de zi cu zi ale oamenilor.
- b. Învățarea, descoperirea, recunoașterea, dezvoltarea și folosirea darurilor Duhului Sfânt de către fiecare credincios.
- c. Lucrarea de instruire și echipare a credincioșilor în vederea cunoașterii voiei lui Hristos, a experimentării puterii lui Hristos și a îndeplinirii lucrărilor Lui.

4. A PROCLAMA lumii Vestea Bună a lui Hristos prin:

- a. Evanghelizarea cu sensibilitate, creativitate și compasiune a comunității înconjurătoare, folosind forme relevante de evanghelizare și comunicare, spunându-le oamenilor că trebuie să se pocăiască, să-l mărturisească pe Hristos, să-și pună încrederea în Dumnezeu prin El, să-L accepte ca Mântuitor și să l se închine ca singurului Împărat al Bisericii Lui.
- b. Preocuparea pentru toate aspectele personalității oamenilor, slujind nevoilor lor emoționale, fizice, sociale și spirituale și aducându-i la “viața din belșug” în Hristos, în cadrul comunității noastre.
- c. Devotamentul față de lucrarea de plantare de biserici și revitalizare a Bisericii din toată lumea.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Gândește-te la biserica din care faci parte. De ce există ea? Are biserica ta o Declarație de scop? Dacă da, care este aceasta? Dacă nu, care crezi că este scopul acelei biserici, pe baza experienței tale personale, trăind în biserica respectivă? Este el compatibil cu scopurile biblice ale Bisericii, studiate în Lecția 3? Dacă nu, ce anume lipsește? Dacă, da, există anumite aspecte ale vieții bisericii care ar putea fi îmbunătățite, pentru ca înțre trăirea bisericii pe de o parte, și scopul ei, pe de alta, să existe o cât mai mare concordanță?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Figura 4.2 conține o foaie de lucru intitulată „Formularea Declarației de scop a bisericii.” Împărțiți-vă pe grupe (ar fi de preferat pe echipe de plantare de biserici) și, ghidându-vă după foaia de lucru, formulați în scris o Declarație de scop simplă pentru biserica pe care o plantați. Cu ce scop ar trebui să existe această biserică nouă? Împărțiți Declarația de scop și cu ceilalți participanți.

Figura 4.2 Formularea Declarației de scop a bisericii

FORMULAREA DECLARAȚIEI DE SCOP A BISERICII

- 1. Citiți următoarele pasaje. Ce observații pe marginea acestor texte vă pot ajuta la formularea unei Declarații de scop mai ample pentru biserica voastră? Mai sunt și alte referințe biblice pe care le considerați importante?**
 1. Matei 28:18-20
 2. Fapte 1:6-8
 3. Efeseni 2:1-9
 4. 2 Corinteni 4:3-4
 5. Coloseni 4:5-6
 6. Evrei 10:24-25
 7. 1 Petru 2:1-5, 9-12
 8. Matei 16:18
 9. Efeseni 4:11-16
 10. Fapte 2:42-47
 11. Coloseni 3:12-16
 12. Altele

- 2. Pe o altă foaie de hârtie, enumerați 30 de motive pentru care oamenii ar trebui să fie implicați în biserica voastră. Acesta este un pas foarte important.**

- 3. De ce trebuie să existe această biserică? Care va fi locul ei unic și special în lucrarea din Împărăția lui Dumnezeu? Ca reprezentanți ai lui Dumnezeu în acest loc, ce trebuie să faceți concret? Dacă este posibil, motivați biblic ceea ce trebuie să faceți.**

- 4. O Declarație de scop reușită ar trebui să includă afirmațiile de bază ale Scripturii legate de scopul bisericii, adaptate însă la situația voastră specifică. Trebuie să fie specifică în ceea ce privește ținta concretă pe care vrea să o atingă. Acum, luați-vă timp pentru a formula în scris Declarația de scop a bisericii voastre. Ea trebuie să răspundă la întrebarea simplă: „Cu ce scop există această biserică?”**

BISERICA
LECȚIA **5**

Forma și funcția

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ **Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici**

Bazele

☞ **Scopul lecției**

Scopul acestei lecții este de a prezenta conceptul de formă și funcție în biserică, din perspectiva biblică și cea culturală.

☞ **Rezultatele dorite**

După ce-și va fi însușit cunoștințele cuprinse în această lecție, fiecare participant . . .

- ◆ Va recunoaște modul în care dinamica culturală și tradiția influențează felul de manifestare adică, forma bisericii locale în funcție de contextul în care se găsește.
- ◆ Va dobândi o înțelegere sumară a conceptului de „formă și funcție” și caracteristicile acestuia. Va trebui să știe că formele pe care le îmbracă bisericile reflectă într-un fel sau altul specificul cultural în care acestea există
- ◆ Va discerne diferența dintre funcțiile esențiale ale bisericii și formele culturale relevante. Pentru a-și îmbogăți cunoștințele ce stau la baza lucrării, participantul trebuie să vină în contact cu aceste forme care materializează funcțiile bisericii în contextul său. El va fi provocat să stabilească forme de biserici relevante din punct de vedere cultural, dar bazate pe funcțiile biblice ale bisericii.

☞ **Schița lecției**

- I. Introducere
- II. Forma și funcția în contextul cultural
- III. Forma și funcția în contextul bisericii

☞ **Anexe**

- ◆ 5A Aplicație practică pe tema formei și funcției (Studiu inductiv pe Fapte 2)

☞ **Figuri ilustrative**

- ◆ 5.1 Componentele culturale – Un model de concepție despre lume și viață
- ◆ 5.2 Lentilele culturii
- ◆ 5.3 Tipul de biserică ce va vesti lumii Evanghelia

Forma și Funcția

PERSPECTIVA BIBLICĂ ȘI CULTURALĂ

I. INTRODUCERE: VIAȚA ÎN PEȘTERĂ

Se spune că un trib trăia în adâncul pământului. Întreaga lor existență se desfășura în acea peșteră. Era un loc întunecos și umed. Singura lor sursă de lumină era o făclie întreținută cu ajutorul lemnului pe care le găseau în tunelele subterane din împrejurimi. Hrana lor consta din rădăcini, animale mici și insecte. Toate discuțiile lor erau purtate pe tema vieții din peșteră, deoarece aceasta era singura pe care o cunoscuseră vreodată. Într-o zi, un tânăr s-a aventurat foarte departe de așezarea tribală, în căutare de lemne și hrană. S-a cățarat prin pasaje subterane necunoscute lor până atunci, până când a văzut o lumină în depărtare. Gândindu-se că este torța vreunui alt trib, și-a întezit mersul. Spre mare lui uimire, tunelul devenea tot mai larg și mai luminos, până când a ajuns într-o lume cu totul și cu totul nouă. Dacă aceasta era o peșteră, fără îndoială că era una foarte mare. Era o lume, având sus, deasupra ei, o lumină strălucitoare și obiecte albe ce pluteau pe deasupra capului său. Nu departe, a zărit și o apă curgătoare, multă iarbă verde, culori de nedescris și animale pe care nu le mai văzuse înainte. Mirosurile și sunetele erau cu totul noi, și foarte diferite de cele ale vieții de peșteră. S-a plimbat ore în șir, mut de uimire. Apoi, dintr-o dată, s-a luminat la față. Trebuia să le spună și oamenilor din tribul lui despre acest loc. Ardea de nerăbdare să meargă înapoi și să le spună și lor. Trebuia să se întoarcă, deoarece și ei trebuia să știe că exista viață dincolo de peșteră. Și ce minunată era!

Astfel dar, s-a întors. A coborât adânc de tot prin tunelele subterane, până a ajuns la clanul din inima pământului, în peștera întunecată și umedă. Plin de entuziasm, le-a spus ceea ce văzuse. Le-a descris în detaliu lumina strălucitoare de deasupra și căldura pe care a simțit-o. Le-a vorbit despre apele reci, curgătoare ce aveau un gust foarte bun. Le-a desenat viețuitoarele pe care le-a văzut în aer și pe pământ. Le-a explicat sunetele și le-a spus de mirosurile noi ce pluteau în aer. După ce și-a descris experiența în detaliu, spre marea lui uimire, nimeni nu l-a crezut. N-au crezut nici o iotă din ceea ce le relatase. La urma urmei, așa ceva nu putea exista. Viață exista numai în peșteră. Aceasta era tot ce cunoscuseră vreodată. Deodată, și-a amintit de o plantă mică, colorată, pe care o culese din iarbă și o puse în buzunar. Avea o culoare galbenă cu alb, și mirosea frumos. A scos-o din buzunar și le-a arătat-o. Ce credeți că s-a întâmplat?

Povestea aceasta ilustrează un adevăr despre viață. Noi interpretăm viața și o explicăm prin prisma experienței noastre. O vedem, o mirosim și vorbim despre ea prin prisma contextului propriu. Este felul în care am cunoscut-o și de aceea, ea reprezintă realitatea noastră. Povestea servește la ilustrarea celui mai important principiu din plantarea de biserici - principiul formei și al funcției.

II. FORMA ȘI FUNCȚIA ÎN CONTEXTUL CULTURAL

A. Dinamica culturală

Oriunde sunt oameni, este și activitate, iar acolo unde este activitate, este și formă. Formele constau din tipare, tradiții și structuri ale anumitor grupuri de oameni sau ale unei culturi. Acestea sunt diferite feluri de a se exterioriza ale oamenilor – o materializare a ideilor și convingerilor lor. Unde este viață, este și organizare și aplicare. Aceste forme sunt de fapt forme de exprimare ale funcțiilor vieții. Ele diferă de la popor la popor. Aceste diferențe se bazează pe câțiva factori cheie care determină modul în care oamenii se percep pe ei înșiși și lumea în care trăiesc. (Vezi figura 5.1)

1. Sistemul de convingeri

În centrul concepției despre lume și viață a fiecărui grup de oameni sau a fiecărei culturi există un sistem de convingeri. Acesta include modul în care oamenii aceia îl percep pe Dumnezeu și modul în care înțeleg realitatea. Cred ei în existența lui Dumnezeu? Sub ce formă? Cred ei că Dumnezeu este bun? Îi va ajuta El la vreme de necaz? I-a ajutat și în trecut? Sau, le va face El rău? Există un singur Dumnezeu sau mai mulți? Cine sau ce controlează mediul lor înconjurător? Soarta? Spiritele? Strămoșii? Hedonismul? Individualismul? Care este realitatea ultimă? Sistemul de convingeri al unei culturi este înrădăcinat în modul în care oamenii înțeleg semnificația (ultimă) și scopul ultim al vieții. Sistemul de convingeri răspunde la întrebările esențiale, cum ar fi: Ce este real? Ce este adevărat? Convingerile se fundamentează pe ceea ce este perceput a fi real. Adepții animismului se percep pe ei înșiși ca fiind angrenați într-o luptă permanentă cu forțe cosmice aducătoare de noroc sau ghinion. Culturile vestice procedează prin analize și teste raționale (științifice), pentru a demonstra că ceva este adevărat. Sau, oamenii din culturile oprimate cred că soarta lor le scapă de sub control.

2. Sistemul de valori

Valorile oamenilor (ceea ce ei prețuiesc) sunt determinate de sistemul lor de convingeri. Valorile cuiva răspund la întrebarea: ce este important? Valorile unei națiuni se văd din felul în care se raportează la timp, din modul de a judeca, din felul în care se raportează la crize, din stabilirea scopurilor, exprimarea emoțiilor și din relații. De exemplu, când într-o cultură se pune accent pe timp, acest lucru se va vedea în toate fibrele componente ale societății. Cultura care crede într-o Ființă Supremă, va pune la loc de cinste practicile religioase. Culturile care nu cred în Dumnezeu s-ar putea să pună un mare accent pe acumularea de posesiuni materiale. O cultură care prețuiește relațiile interumane poate percepe relațiile dintr-o altă cultură ce diferă din acest punct de vedere, ca fiind distante și impersonale. Elemente ale culturii considerate a fi „valori” pot fi: ideologii (socialism, naționalism, liberalism), oameni (familia, personalități - de ex: membrii unei familii regale), religie (relicve sfinte) etc. Platon a observat că „Noi nu iubim un lucru pentru că este bun, ci este bun pentru că noi îl iubim”. Într-adevăr, cultura este cea care decide ce lucruri va prețui și acest fapt va conferi valoare acelor lucruri. Societățile și culturile se încheagă (și se disting) prin tezaurul specific de valori comune. Ele constituie elementele unificatoare ale unui grup etnic sau ale unui popor. Valorile comune constituie și elementele distinctive ale identității de grup sau ale identității naționale. Pe baza acestor valori apar proceduri comune, identitatea socială și obiceiurile.

3. Sistemul de obiceiuri

Culturile își exprimă convingerile și valorile prin manifestări exterioare (de ex: felul în care se îmbracă) și prin interrelații (modul în care se raportează unii la alții). Care este îmbrăcămintea acceptabilă la locul de muncă? Dar cea din timpul închinării în biserică? Moscova și Miami se deosebesc foarte mult în această privință. În unele culturi, nesinceritatea este o practică acceptată în relații. Obiceiurile unei culturi răspund la întrebările: ce este acceptabil? Ce se practică? Cum se raportează bărbații unii la alții? Cum se raportează bărbații la femei sau la copii? Cum se raportează membrii grupului la alte culturi? Care este modalitatea acceptată prin care cineva își poate găsi un partener de viață? Ce control se exercită pentru a menține ordinea? Care lucru este considerat a fi o greșeală, lipsă de politețe, un păcat sau o ilegalitate?

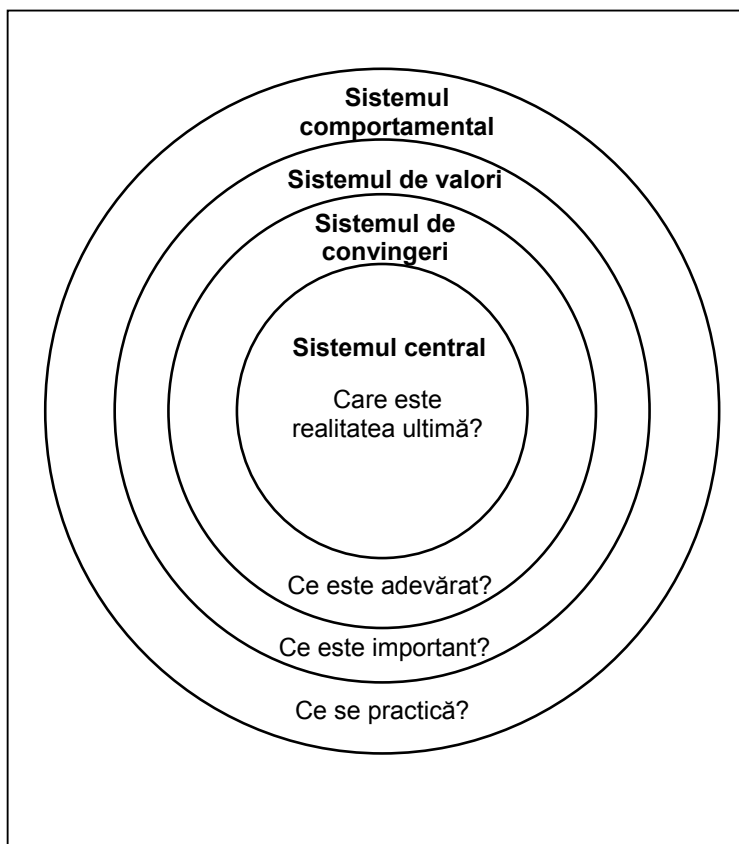
4. Sistemul de instituții

Ultima componentă a culturii este sistemul de instituții care dă o expresie formală convingerilor, valorilor și obiceiurilor unui popor. Ele includ bisericile, școlile, poliția, pompierii, guvernul local și național, magazinele etc. Aceasta este componenta care generează legile unei societăți.

Ilustrație: Aceste patru componente pot fi comparate cu o clădire. Sistemul de convingeri reprezintă fundația care trebuie să se pună de la bun început. Valorile constituie scheletul și structura de bază a clădirii. Obiceiurile constituie pereții și

acoperișul, din perspectiva unui observator din exterior. Instituțiile reprezintă mobilierul și decorațiile interioare. Acestea permit interiorului să fie funcțional pentru toți cei care intră în clădire și locuiesc acolo.

**Figura 5.1 Componentele culturale –
Un model de concepție despre lume și viață (Lloyd Kwast, Biola University)**

- ◆ Care sunt convingerile culturii voastre? Enumerați cel puțin zece.
- ◆ Care sunt valorile culturii voastre? Enumerați cel puțin zece. Cum se raportează ele la anumite convingeri de bază?
- ◆ Care sunt obiceiurile practicate în cultura voastră? Enumerați cel puțin zece. Cum se raportează ele la valori și convingeri?
- ◆ Care sunt instituțiile înființate în cultura voastră? Enumerați cel puțin zece. Care este relația dintre aceste instituții și obiceiuri, valori, convingeri?

III. FORMA ȘI FUNCȚIA ÎN CONTEXTUL BISERICII

A. Afirmații generale

Viața unei biserici locale nu poate fi scoasă din contextul ei cultural. „Experiența” noastră legată de biserică nu este pur biblică. Felul în care „facem” biserică, se bazează pe un amestec de tradiții istorice, practici culturale (și subculturale), precum și convingeri biblice. Nu putem să vorbim despre funcțiile biblice ale bisericii, cum ar fi: închinarea, rugăciunea, părtășia, învățarea, împărtășirea, evanghelizarea și misiunea, fără să descriem formele, tradițiile, metodele, structurile și organizările prin care aceste funcții capătă viață, adică se manifestă. Cu toate că Biblia vorbește despre funcții fără să pomenească formele concrete (așa procedează autorii Scripturii cel mai adesea), aceste funcții au operat întotdeauna, având ca înveliș material de manifestare anumite forme cu

o tentă culturală. Felul nostru de viață modelează în mare măsură înțelegerea, respectul și devotamentul pentru formele pe care le îmbracă bisericile noastre.

În contextul plantării de biserici, trebuie să înțelegem ce este Biserica, așa cum ne-o prezintă Scriptura (bazele ei biblice) și cum funcționează ea (scopul, natura, funcțiile ei nou-testamentale) înainte de a stabili anumite forme. Dumnezeu nu ne-a chemat să plantăm biserici care să perpetueze forme relevante din punct de vedere cultural sau, din contră, să stabilim forme noi care să sfideze particularitățile unei anumite culturi (acest lucru se întâmplă numai în cazul în care unele componente ale culturii sunt în directă contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu). El dorește să fim agenți transformatori în mijlocul grupurilor de oameni în care trăim sau lucrăm (Rom. 12:1-2). Așadar, înțelegerea formei și funcției sunt esențiale în plantarea de biserici. Trebuie să acceptăm provocarea de a ne întreba de ce facem ceea ce facem, (formele), pentru a putea îndeplini misiunea pe care a dat-o Dumnezeu Bisericii Lui. Și nu trebuie să ne fie teamă să facem acest lucru.

Gene Getz, în cartea sa intitulată *Sharpening The Focus Of The Church*, descrie trei componente care modelează formele bisericii: convingerile biblice, istoria și tradiția, și cultura. Putem asemăna aceste componente cu niște „lentile” (ca cele de ochelari) prin care vedem biserica. (Figura 5.2) Pentru a obține o imagine clară și corectă, aceste lentile trebuie să fie aranjate într-o anumită ordine. Altfel, asemenea binoculului în care, dacă privim din direcție opusă, obținem o imagine întunecată și defocalizată.

1. Lentila Scripturii

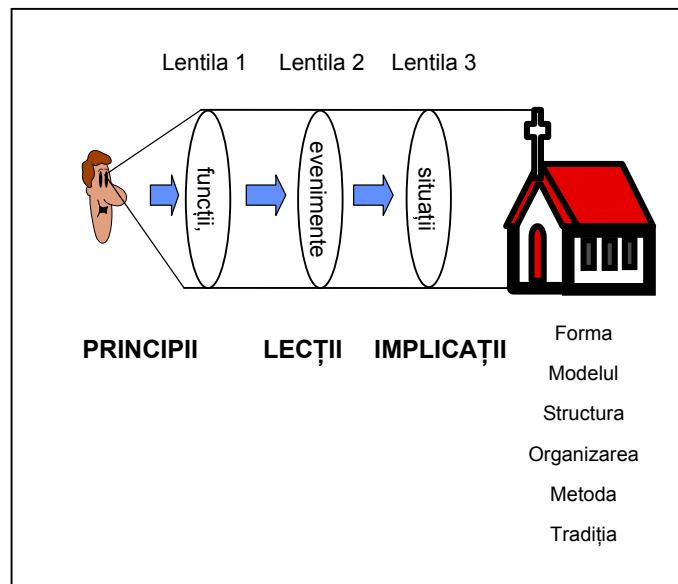
Prima lentilă prin care trebuie să privim biserica este lentila Scripturii. Cuvântul lui Dumnezeu constituie, punctul de început al unei filozofii adecvate despre lucrare. Scriptura stabilește funcțiile bisericii.

Gândiți-vă la posibilitatea folosirii Anexei 5A cu alți lideri. Este un studiu inductiv pe Fapte 2:42-47 privitor la formă și funcție în Biserica Primară.

Figura 5.2 Lentila culturii

2. Lentila istoriei

A doua lentilă este cea a istoriei. Nimeni nu poate înțelege biserica decât în contextul ei istoric. Trebuie să vedem biserica prin prisma istoriei ei și a evenimentelor care au modelat-o. Aici se include și istoricul vestirii Evangheliei în zona geografică în care se găsește, precum și evenimentele istorice din trecut până în prezent și modul în care au afectat acestea țara noastră, în ansamblu, sau anumite grupuri de oameni.

3. Lentila culturii

Ultima lentilă este cea a culturii. Biserica a fost înființată într-un anumit context cultural și într-un anumit moment istoric. Noi trebuie să privim Biserica prin prisma trecutului cultural și social deopotrivă. Formele iau ființă într-un anumit context

cultural, din însăși fibra culturală a societății. N-ar trebui să ignorăm deci relevanța tradiției și a culturii în structura formelor noastre bisericesti.

- ◆ Ce se întâmplă când privim biserica, în primul rând, prin lentila istoriei? În ce mod va afecta acest lucru formele noastre?
- ◆ Ce se întâmplă când privim biserica, în primul rând, prin lentila culturii? În ce mod va afecta acest lucru formele noastre?

B. Definiția formei și a funcției în contextul bisericii

1. Funcția

Funcția reprezintă esența sau substanța ireductibilă a unui adevăr, indiferent de epoca istorică sau de cultură. Aceste principii supra-temporale și supra-culturale sunt stabilite prin Cuvântul lui Dumnezeu – Biblia. Ele cuprind porunci, legi, instrucțiuni, orânduirii și principii, interdicții și adevăruri atemporale, date de Dumnezeu pentru Biserica Sa, care fac abstracție de orice cultură, rasă, vârstă și comunitate lingvistică. În procesul de planificare funcția constituie viziunea și voia lui Dumnezeu cu privire la noi/biserică.

Exemple: Cele zece porunci, Predica de pe munte, adevărurile privitoare la trăirea creștină din Romani 12, Efeseni 4, 1 Petru 3; închinare, părtășie, împărtășire, rugăciune, evanghelizare.

2. Forma

Forma cuprinde toate structurile, tradițiile și procedurile bisericii dintr-o anumită cultură, într-o anumită perioadă istorică. Formele iau naștere pentru a da expresie adevărilor așa cum sunt ele percepute și interpretate. Ele constituie mijloacele prin intermediul cărora se materializează esența și misiunea bisericii. În procesul de planificare, acestea constituie strategii, planuri de acțiune și metode de întocmire a programelor.

Exemple: darurile trimise sfinților din Ierusalim, filmul Isus, obiceiul de a-i saluta pe credincioși la ușa din față, pastori plătiți, studiile biblice stabilite într-o anumită seară din săptămână etc.

Ilustrație:

Funcția: transportul

Forme: biciclete, metrou, autoturism, trăsură etc.

- ◆ Ce va determina mijloacele de transport pe care le veți folosi? De ce?
- ◆ Ce face ca o soluție să fie mai bună decât celelalte?
- ◆ Puteți da un exemplu de formă și funcție din cultura voastră?

C. Principii biblice referitoare la formă și funcție

Pe Isus l-a interesat mai mult funcția decât forma. Cei care l-au împotrivit cel mai mult au fost cei care erau obsedați de forme, ritualuri și tradiții.

- ◆ Citiți Matei 9:14-17. Cum se aplică învățătura lui Isus despre haine și burduri la conceptul de formă și funcție? Ce înseamnă să înființați o biserică de tip „burduf nou“?
- ◆ Care sunt completările pe care le aduc versetele din 1 Sam. 15:22-23; Osea 6:6; Mat. 12:1-8?

Când scriitorii Noului Testament pomenesc forma, referirea este de cele mai multe ori, incompletă. De aceea, fundamentarea bisericilor din zilele noastre, în întregime, pe practicile nou-testamentale este îndoielnică. Funcțiile sunt absoluturi constante, transculturale; formele nu sunt absoluturi și variază de la o cultură la alta.

- ◆ Cum se aplică aceasta la Botez, la Cina Domnului, ziua de închinare, locul văduvelor în programul de ajutorare a bisericii locale, regulamentul sau procedurile adoptate de o biserică?

- ◆ Trebuie să ne suim pe acoperișurile caselor (cum se obișnuia pe vremea lui Petru) ca să facem studiu biblic?

Formele descrise în anumite pasaje sunt schimbate sau omise în alte pasaje. Ele variază de la situație la situație.

- ◆ Dărnicia (1 Cor. 16:1-2; 2 Cor. 8-9)
- ◆ Darurile spirituale (1 Cor. 12-14; Rom. 12; Ef. 4)
- ◆ Disciplinarea membrilor bisericii (Mat. 18; 1 Cor. 5; 2 Cor 2)
- ◆ Botezul (Mat. 28; Rom. 6; Fapte 1ff)
- ◆ Conducerea bisericii (1 Tim. 3; Tit 1; 1 Pet. 5)
- ◆ În ce fel influențează acest principiu modul în care stabiliți diverse forme, în noua voastră biserică?

D. Discernerea formei și a funcției în biserică

- ◆ Din lista care urmează, care considerați că sunt forme și care sunt funcții?

Lista	Formă	Funcție
Școala Duminicală	_____	_____
Întâlnirile de rugăciune ale bisericii	_____	_____
Corul bisericii	_____	_____
Modul de strângere a colectei	_____	_____
Cruciadele de evanghelizare	_____	_____
Clădirile bisericii	_____	_____
Un anumit stil de muzică în serviciile de închinare	_____	_____
Ordinea serviciilor	_____	_____
Taberele de copii	_____	_____

Programul misiunilor de vară

- ◆ Care sunt funcțiile biblice corespunzătoare formelor din lista de mai sus?
- ◆ Care este tenta culturală specifică a formelor din bisericile voastre? În ce fel constituie ele o subcultură sau în ce aspecte sunt nonconformiste din punct de vedere cultural?
- ◆ Citiți Rom. 12:9-18 și enumerați funcțiile (poruncile neschimbătoare). Care sunt formele pe care ar trebui să le îmbrace aceste funcții într-o biserică nouă? Dar într-un studiu biblic în grupuri restrânse?

E. Implicații ale formei și funcției pentru biserică

Formele trebuie să se desprindă în mod natural din cultură. O biserică înființată pe forme care au succes în alte țări tind să se altereze și să nu se poată reproduce cu ușurință în acea cultură. De exemplu, în regiunea voastră, importarea și introducerea în biserică a anumitor forme din vest s-ar putea să dea rezultate negative.

Pe de altă parte, oamenii tind să fie atașați de forme care cu timpul se golesc de conținut (funcție). Ei pot perpetua anumite forme care, cu timpul, s-au golit de viață în cultura lor (de exemplu: modul în care se conduce serviciul de închinare). Se spune că o tânără de curând căsătorită a gătit prima friptură pentru soțul ei. Când i-a servit-o, acesta a observat că ambele capete erau tăiate și a întrebat-o care era cauza. Soția i-a răspuns că mama ei servea friptura întotdeauna așa. Când soțul a întrebat-o pe mama-soacră de ce făcea așa, aceasta i-a răspuns: „Nu știu. Mama mea întotdeauna făcea așa”. Când tânărul soț a întrebat-o pe bunica de ce tăia capetele fripturii, aceasta i-a răspuns:

„Pentru că tigaia era prea mică pentru friptură.“ Învățătura ce se desprinde din această ilustrație este evidentă.

Când credem că există forme absolute, tindem să devenim legalişti în modul nostru de abordare. Putem să confundăm forma cu funcția. Deseori, împotrivirea față de schimbarea formei este cauzată de nesiguranță și teamă de schimbare și nicidecum de frica de a ne abate de la adevărurile teologice. Aceasta poate fi o formă de idolatrie. Trebuie să fim conștienți și de elementele subculturale din biserica locală, cum ar fi conformarea la anumite forme exterioare (îmbrăcăminte, activități, implicare, anumite cunoștințe etc.), pe care le-am putea interpreta ca semne ale spiritualității sau maturității lor. Trebuie întotdeauna să ne punem întrebarea „la ce“ îi chemăm pe oameni și „de la ce“ (Rom. 12:1-2; 6:11-13).

Pe de altă parte, s-ar putea să compromitem prin formele noastre adevăruri teologice, convingeri și principii esențiale, în încercarea de a fi relevanți, din punct de vedere cultural doar de dragul de a „tăia capetele”, conform obiceiului. Amenințarea aculturației (conformarea la cultură) cu riscul de a sacrifica adevărul este tot atât de real ca și inversul ei. După cum spunea Caesar Molebatsi, „dacă schimbăm mesajul în timpul fiecărei crize, după ce trece criza, nu va mai rămâne nici un mesaj.“

Trebuie să ne păzim de mândrie atât în încercarea noastră de a fi relevanți din punct de vedere cultural (din punctul de vedere al formei), cât și în încercarea de a fi întemeiați pe Scriptură, în ceea ce privește funcțiile. Este posibil ca oamenii din alte biserici sau tradiții să nu aibă înțelepciunea și înțelegerea pe care le avem noi, dar Domnul îi iubește și pe ei. Domnul este slăvit prin tot felul de vase. „Dacă avem de gând să plantăm forme, plantarea de biserici va deveni foarte lentă, costisitoare și dificilă” – zicea Paul Thompson de la World Team.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Cum au apărut formele din biserica voastră? Cum au fost menținute?
- ◆ În experiența bisericii voastre, formele pe care le practicați mai servesc unei funcții biblice?
- ◆ Cum ați putea îmbunătăți formele din biserica voastră pentru a se potrivi mai bine contextului cultural?
- ◆ Care forme constituie o piedică în calea propovăduirii Evangheliei la cei pierduți? Dar în calea integrării unui nou convertit în viața bisericii?
- ◆ Ce rezistență ați întâmpina în cazul în care ați dori să întemeiați o biserică nouă, a cărei forme să fie diferite de cele ale altor biserici din cultura voastră?
- ◆ În ce fel sunt formele voastre percepute de noii convertiți ca fiind ciudate și străine?
- ◆ În ce fel ar putea ajuta grupurile restrânse la stabilirea unor forme noi în bisericile mai vechi?
- ◆ Cum ați putea îmbrățișa forme noi care ar fi mult mai „pe înțelesul” noilor convertiți, fără a compromite principiile biblice? Descrieți modul în care aceste forme ar fi relevante pentru cultura grupului țintă, în ceea ce privește închinarea, părtășia, împărtășirea, zeciuiala și învățătura biblică.
- ◆ Pentru studiu suplimentar, citiți Fapte 6:1-5 și observați modul în care conducătorii din Biserica Primară au rezolvat o problemă de structură – modul în care au reușit să adapteze formele, pentru a crea o structură care să slujească mai bine nevoilor.
- ◆ Cunoașteți în regiunea voastră vreo biserică nouă, care merge cu Evanghelia la oameni nonconformiști din punct de vedere cultural (de ex: cultura tinerilor adepți ai muzicii “pop”, a artiștilor etc.). Care sunt formele culturale ale acestor grupuri nonconformiste?
- ◆ În ce situație formele devin „un păcat”? De ce? Dați exemple de astfel de situații și întemeiați-vă spusele pe un principiu biblic.

PLANUL DE ACȚIUNE

- ◆ Priviți Figura 5.3. Citind-o cu atenție, vă veți gândi la tipul de biserică prin care ați vrea să duceți Evanghelia la cei din cultura voastră. Ce experiență și convingeri aveți în domeniile menționate mai-jos?

Figura 5.3 Tipul de Biserică ce va câștiga lumea

TIPUL DE BISERICĂ CE VA CÂȘTIGA LUMEA

În fiecare din categoriile ce urmează: (1) bifați explicația cea mai apropiată de convingerea voastră și (2) bifați explicația ce exprimă experiența voastră privitoare la biserică (nu la o anumită biserică, ci părerea pe care o aveți despre biserică în general, din experiența personală).

Conducerea	Conducătorii bisericii sunt aleși <u>dacă au</u> ani de experiență și dacă au dovedit capacitate de a conduce, predica și apăra congregația. __ convingerea mea __ experiența mea	Conducătorii bisericii sunt aleși pentru capacitatea lor de a se relaționa și de a- <u>l ajuta pe</u> fiecare membru în îndeplinirea lucrării <u>la care este chemat</u> __ convingerea mea __ experiența mea
Organizarea	Pastorul și diaconii stabilesc și aprobă programele bisericii și toți membrii sunt îndemnați să participe/ <u>sustină</u> cu loialitate la planurile lor. __ convingerea mea __ experiența mea	Programul bisericii este flexibil și deschis spre schimbare, în funcție de nevoile congregației și ale comunității. __ convingerea mea __ experiența mea
Educația creștină	Accentul se pune pe predicare și pe comunicarea <u>unidirecțională</u> . <u>Se pune de asemenea un mare accent pe Școala Duminicală</u> . __ convingerea mea __ experiența mea	Accentul se pune pe dezvoltarea tuturor persoanelor la potențialul lor maxim și pe descoperirea darurilor lor spirituale. <u>Se pune un accent</u> sporit pe grupurile <u>restrânse</u> și pe familie. __ convingerea mea __ experiența mea
Biserica	Clădirea în care au loc serviciile religioase în fiecare săptămână. __ convingerea mea __ experiența mea	O comunitate de credincioși (familie) care <u>cresc</u> împreună deoarece s-au devotat lui Hristos și unii altora. __ convingerea mea __ experiența mea
Închinarea	Un serviciu bisericesc foarte bine structurat, ordonat, în cadrul căruia se pune accentul în primul rând pe predicarea Cuvântului și pe o muzică de calitate. __ convingerea mea __ experiența mea	O experiență vie a unor oameni care-L sărbătoresc pe Dumnezeu ori de câte ori se adună în jurul Cuvântului lui Dumnezeu. __ convingerea mea __ experiența mea
Evangelizarea	Activitatea de confruntare a celor nemântuiți (de obicei necunoscuți) cu mesajul Evangheliei. __ convingerea mea __ experiența mea	Procesul de stabilire a unor legături de încredere cu oamenii așa încât aceștia să înțeleagă și să accepte Evanghelia. __ convingerea mea __ experiența mea
Botezul	Un simbol de dedicare și devotament, pentru cei care au dat dovadă de o schimbare în viață. __ convingerea mea __ experiența mea	O celebrare publică a unei nașteri spirituale în familia lui Dumnezeu – Biserica . __ convingerea mea __ experiența mea
Cina Domnului	Un ritual care trebuie să aibă loc periodic în biserică, sub conducerea unor lucrători ordinați. __ convingerea mea __ experiența mea	O experiență simbolică și intimă de închinare, prin care Biserica este chemată să-și amintească de lucrarea și prezența lui Hristos __ convingerea mea __ experiența mea

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Lewis, Richard. 1996. *Class notes on Social Organization. (Notițe de la clasă despre organizare socială)* School of Intercultural Studies, United World Mission (UWM), Union Mills, NC.
- ◆ Thompson, Paul. 1992. *Planting Reproducing Churches. (Plantând biserici care se vor multiplica)* A Basic Course from World Team Institute of Church Planting.
- ◆ Webster, Robert D. 1995. *Growing Churches for God's Glory. (Zidind biserici din punct de vedere spiritual spre slava lui Dumnezeu)* Workbook written for BEE International.
- ◆ 1994. *Notes from Module One, first edition. (Note de la Modulul 1)* The Alliance for Saturation Church Planting. Budapest, Hungary.

Aplicație la formă și funcție

STUDIU INDUCTIV PE FAPTE 2

I. **TEXT: FAPTE 2:42-47; 2 PETRU 1:2-11.**

II. **ACTIVITAE:**

Citiți pasajul de două ori; prima dată citiți-l mai rapid pentru a vă forma o idee generală, iar a doua oară notați-vă cuvintele și conceptele cheie. Apoi, studiați pasajul din nou, având în vedere întrebările de mai jos.

III. **MEDITAȚIE:**

- A. Care sunt principalele activități enumerate?
- B. Aceste activități reprezintă „forma” adoptată de biserică. Care sunt „funcțiile” pe care le reprezentau aceste forme? Care au fost circumstanțele care i-au determinat să aleagă aceste forme? Și astăzi ne confruntăm cu circumstanțe similare?
- C. Care au fost rezultatele acestor activități?
- D. Cum puteți defini, pe baza celor studiate, „o biserică sănătoasă și plină de viață”?

IV. **APLICAȚIE:**

- A. Care este punctul focal și activitatea centrală a bisericii zilelor noastre?
- B. Am îngăduit noi ca „forma” să ia locul „funcției”? Ce putem face pentru ca oamenii să îndeplinească funcția sub forma cea mai eficientă, nu numai sub forma pe care am folosit-o dintotdeauna?
- C. Cum se leagă acest lucru de trezirea bisericii, și de transformarea ei într-un loc mai „prietenos și mai acceptabil” pentru un nou-venit sau un nou-convertit?
- D. Ce veți face pentru a avea o biserică puternică, sănătoasă și plină de viață, care crește, slujește nevoilor altora și este eficientă în evanghelizare? Luați hotărâri înaintea Domnului în legătură cu acest lucru.

CARACTERUL DUHOVNICESC

LECȚIA 1: ÎNDREPTĂȚIREA PRIN CREDINȚĂ

- I. Introducere
- II. Înțelegerea îndreptării prin credință
- III. Importanța crucială a îndreptării prin credință

1A SCHIMBUL DE CĂRȚI

LECȚIA 2: TEMELIA TRĂIRII PRIN HAR

- I. Introducere
- II. Harul lui Dumnezeu și practica păcatului
- III. Descrierea transformării omului nostru lăuntric
- IV. Umblarea, prin credință, în viața nouă pe care o avem în Hristos

LECȚIA 3: ÎNȚELEGEREA CREDINȚEI I

- I. Introducere
- II. Ce ne distrage atenția și ne îndepărtează de Hristos?
- III. Pericolele încrederii în sine
- IV. Importanța credinței
- V. Cum învățăm să ne înrădăcinăm credința în Hristos

LECȚIA 4: ÎNȚELEGEREA CREDINȚEI II

- I. Introducere
- II. Un portret biblic al credinței care se manifestă prin dragoste
- III. Aplicație pentru credința care se manifestă prin dragoste

LECȚIA 5: SFINȚIREA

- I. Introducere
- II. Ce este sfințirea?
- III. Cum poate fi tradusă sfințirea în viața credinciosului (Diagrama Crucii)
- IV. Concluzie

LECȚIA 6: CONSEMNĂRILE UNUI JURNAL SPIRITUAL

- I. Introducere
- II. Cum se folosește un jurnal spiritual?

6A PAGINI DE JURNAL - MODEL

CARACTERUL
DUHOVNICESCLECTȚIA
1

Îndreptățirea prin credință

TEMELIA RELAȚIEI NOASTRE CU DUMNEZEU

I. INTRODUCERE

Înainte de a deveni creștini trăiam o viață de autoamăgire - credeam că se poate trăi fără Dumnezeu. Multe lucruri atrăgătoare erau în competiție pentru atenția noastră și ne-am lăsat pradă căutărilor amăgitoare. Apoi, ne-am trezit cu inimile pustiite și, în cele din urmă, ne-am dat seama că numai Dumnezeu putea să ne îplinească nevoile sufletului. Rugăciunea Fericitului Augustin reflectă această realitate: „Ne-ai făcut pentru Tine și n-avem odihnă decât atunci când ne odihnim în Tine“ (*Confesiuni*).

Acum, punctul focal al vieții noastre este relația cu Dumnezeu. Pentru un creștin, nimic nu contează mai mult decât modul în care se raportează la Dumnezeu și modul în care El se raportează la noi. Însă, această relație ne ridică multe întrebări: Cum Îl putem cunoaște pe Dumnezeu într-un mod intim? Cum este El? Oare chiar ne acceptă Dumnezeu? Ce se întâmplă când păcătuim?

Prin spusele sale, Thomas Brecks ne îndreaptă atenția în direcția cea bună:

„Ce înseamnă a face din simțuri judecătoria stării noastre duhovnicești?

Nu înseamnă altceva decât a ne face

fericiți și nenorociți

drepti și nedrepti

mântuiți și osândiți

în aceeași zi, sau chiar în aceeași oră!

Nu înseamnă altceva decât a ne agita sufletul de colo-colo

printr-un labirint al temerilor.

Nu înseamnă altceva decât a-l arunca reproșuri lui Hristos

pentru a-l mulțumi pe Satan

și pentru a rămâne în chinurile noastre sufletești.

Ei bine, sufletelor îndoielnice,

Sfatul pe care vi-l dau eu este acesta:

Fiți tari în credință

și numai Scriptura să fie singurul judecător al stării voastre.

Rămâneți la judecata Cuvântului

și nicidecum la cea a simțurilor.

Dacă alegeți să faceți din sentimente judecătorul

stării voastre,

Atunci va trebui să acceptați

a trăi în teamă și a zăcea în lacrimi.“

Judecătorul nostru nu trebuie să fie simțurile sau sentimentele, ci Cuvântul lui Dumnezeu. În Cuvânt, descoperim felul în care Dumnezeu l-a adus pe om la Sine. Aproximarea de un Dumnezeu sfânt este un lucru înfricoșător dacă nu ne punem toată credința în iertarea și neprihănirea desăvârșită pe care o primim prin Isus Hristos. Numai acest lucru ne ajută să fim sinceri, să ne recunoaștem păcatul și să ne apropiem de Dumnezeu cu o încredințare neclintită în iubirea Lui care este nemărginită pentru noi. Noul Testament descrie această temelie a relației noastre cu Dumnezeu ca fiind „îndreptățirea (justificarea) prin credință.” Să vedem acum ce înseamnă „îndreptățire prin credință” și felul în care această temelie zidită pe neprihănirea lui Isus Hristos este singura temelie certă a relației noastre cu Dumnezeu.

II. ÎNȚELEGEREA ÎNDREPTĂȚIRII PRIN CREDINȚĂ

A. Definirea îndreptățirii prin credință: Romani 3:21-24

Romani 3:21-24 este unul din cele mai clare pasaje care definește aspectele cheie ale îndreptățirii prin credință. Citiți cu atenție acest pasaj, notându-vă fiecare aspect al îndreptățirii prin credință și modul în care neprihănirea lui Hristos constituie temelia relației noastre cu Dumnezeu. În timp ce citiți, luați în considerare următoarele expresii din text: _

1. „fără lege“

Neprihănirea lui Dumnezeu nu se obține în baza ascultării noastre de Legea lui Dumnezeu. De ce? Deoarece nici unul din noi nu împlinește Legea lui Dumnezeu pe deplin - lucru pe care l-ar cere Dumnezeu dacă ar trebui să fim îndreptățiți prin ascultarea noastră de Lege (Galateni 3:10).

2. „neprihănirea pe care o dă Dumnezeu“

Neprihănirea lui Dumnezeu exprimă „sfințenia Lui desăvârșită”. Pentru noi, neprihănirea înseamnă conformitatea exactă cu această sfințenie desăvârșită a lui Dumnezeu. Dacă luăm în considerare contextul și faptul că aici ne ocupăm de explicarea îndreptățirii prin credință, „neprihănirea lui Dumnezeu” înseamnă, în ceea ce ne privește, o curăție desăvârșită care vine de la Dumnezeu sau este dată de Dumnezeu.

3. „despre ea mărturisesc Legea și Proorocii“

În mintea evreului, prima împărțire a Vechiului Testament se făcea în Lege și Prooroci. În ambele, revelația lui Dumnezeu vorbește despre această neprihănire, obținută printr-o altă modalitate decât prin ascultarea noastră de Lege. Cu alte cuvinte, întreaga Biblie mărturisește despre acest adevăr profund.

4. „neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El“

Această neprihănire se obține prin credință. Obiectul credinței noastre trebuie să fie Isus Hristos, deoarece El este Acela care a murit în locul nostru, plătind prețul păcatului. Numai El a putut plăti în întregime prețul păcatului nostru, deoarece El este Fiul desăvârșit al lui Dumnezeu. De aceea este de o importanță crucială să ne punem credința în El.

5. „Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“

Fiecare din noi are nevoie de această neprihănire prin credința în Isus Hristos. Nu există nici o excepție, deoarece toți am păcătuit și păcatul nostru ne-a făcut să fim lipsiți de desăvârșirea lui Dumnezeu, de slava Lui.

6. „sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său“

Neprihănirea (dreptatea) desăvârșită, care ni se cere pentru a fi în relații corecte (drepte) cu Dumnezeu, ne este atribuită atunci când credem. Aceasta este un dar acordat datorită generozității lui Dumnezeu, nu datorită meritelor noastre. Este un dar în adevăratul sens al cuvântului: este nemeritat, neașteptat, dar acceptat.

7. „prin răscumpărarea, care este în Isus Hristos“

În dragostea Lui, Dumnezeu a vrut să ne împartă acest dar al iertării și neprihănirii, însă dreptatea Lui cerea ca plata păcatului, care este moartea, să fie plătit. De aceea, Isus Hristos a venit și a murit în locul nostru, plătind pentru vina noastră. Astfel, El a împlinit cerința dreptății lui Dumnezeu, ca El să ne poată ierta și considera neprihăniți în ochii Lui. Sângele lui Hristos a fost prețul care s-a plătit pentru câștigarea îndreptățirii noastre.

B. Rezumarea și ilustrarea conceptului de îndreptățire prin credință

La punctul A am menționat aspectele îndreptățirii prin credință.

Pe scurt, îndreptățirea prin credință este acțiunea plină de har a lui Dumnezeu, prin care El a îngăduit să aibă loc un schimb extraordinar. Când un păcătos se apropie de Dumnezeu, pocăindu-se și crezând în El, Dumnezeu îndepărtează păcatul lui și i-l dă lui Hristos. Totodată, El ia neprihănirea desăvârșită a lui Hristos și i-o dă noului credincios. Rezultatul este că păcatul noului credincios este iertat în totalitate și acesta primește de la Hristos neprihănirea desăvârșită necesară pentru a putea fi fără păcat înaintea lui Dumnezeu (2 Corinteni 5:21).

În Apocalipsa 20:12 se vorbește despre o zi în care Dumnezeu va deschide Cartea vieții noastre și ne va judeca după faptele pe care le-am săvârșit. Ce credeți că vom găsi în cărțile acelea? Proorocul Isaia spune că, în fața judecății unui Dumnezeu sfânt, „toți am ajuns ca niște necurați și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânăjită“ (Isaia 64:6). S-ar putea să rămânem surprinși de mulțimea păcatelor consemnate în cărțile noastre.

Dar când ne uităm la viața lui Isus, vedem că El L-a ascultat întru totul pe Dumnezeu. Evrei 4:15 spune: „Căci n-avem un Mare Preot, care să nu aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.“

Când ne-am pocăit de păcatul nostru și L-am acceptat, prin credință, pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor, Dumnezeu ne-a luat păcatele și I le-a dat lui Hristos. Apoi, a luat neprihănirea lui Hristos și ne-a dat-o nouă. Prin aceasta, cartea în care erau consemnate păcatele noastre a fost dată lui Hristos, și cartea în care a fost consemnată neprihănirea lui Hristos ni s-a dat nouă. Îndreptățirea poate fi ilustrată ca un schimb de cărți: „Cartea păcatelor“ în schimbul „Cărții neprihănirii“ a lui Isus Hristos. (Vezi Anexa 1A: Schimbul de cărți)

III. IMPORTANȚA CRUCIALĂ A ÎNDREPTĂȚIRII PRIN CREDINȚĂ

A. Punctul-cheie al îndreptățirii (justificării)

Toate aspectele cheie ale îndreptățirii se interrelaționează, alcătuind un întreg. Dar toate aceste aspecte-cheie sunt întreșute cu firul unui mare adevăr. Când ni se spune că îndreptățirea este o neprihănire obținută altfel decât prin ascultarea noastră de Lege, că este dată prin credința în Isus Hristos, că este dată prin har tuturor păcătoșilor și este achitată prin lucrarea de răscumpărare a lui Hristos - toate aceste idei exprimă același adevăr și anume că omul nu are nimic a face cu această neprihănire. Explicând adevărata natură a îndreptățirii, Martin Luther a descris-o, pe bună dreptate, ca fiind o „neprihănire pasivă,“ deoarece noi n-am contribuit cu nimic la producerea ei. Isus Hristos a câștigat-o pentru noi, iar noi nu putem decât să o primim, prin credință. Acest adevăr este punctul crucial al îndreptățirii omului în fața lui Dumnezeu - și acest lucru diferențiază creștinismul adevărat de celelalte religii și de formele false de creștinism. Acesta este punctul cel mai dificil pentru noi, deoarece îndreptățirea prin credință pune în lumină starea adevăratei noastre păcătoșenii și nevoia noastră disperată de har. Ne arată de fapt că pentru a fi neprihăniți în ochii lui Dumnezeu, trebuie să acceptăm, cu smerenie, singura cale prin care putem fi împăcați cu Dumnezeu - credința în Isus Hristos.

Dacă nu înțelegem acest adevăr central al îndreptățirii prin credință și implicațiile ce decurg din el, înseamnă că am perceput cu totul eronat adevărata sfințenie a lui Dumnezeu și jalnica noastră stare de păcătoșenie. Aici este punctul-cheie al îndreptățirii. Dacă credem că putem fi neprihăniți în ochii lui Dumnezeu prin ascultarea de Legea Lui, asta ar fi cea mai arogantă presupunere. Pe de o parte, nu am înțeles ce ne descoperă

Legea despre sfințenia înfricoșătoare a lui Dumnezeu, iar pe de altă parte, nu am înțeles natura îngrozitoare a păcatului din inima omului. De asemenea, nu am înțeles repulsia îndreptățită pe care o are Dumnezeu față de păcatul nostru. Așadar, am comis o greșeală fatală în stabilirea temeliei relației noastre cu Dumnezeu. L-am coborât pe Dumnezeu la nivelul omului păcătos și ne-am înălțat pe noi înșine – niște ființe corupte – la nivelul unui Dumnezeu desăvârșit. Cum ne imaginăm că am putea fi vrednici, prin noi înșine, să fim împăcați cu un Dumnezeu desăvârșit în sfințenie?

B. Implicația cheie

Există mulți oameni care cred în Dumnezeu și care totuși, nu cred în îndreptățirea prin credință. Ei își zidesc relația cu Dumnezeu pe temelia ascultării lor de El (a îndreptățirii personale). Singura problemă este că, în acest caz, conștiința lor le spune neîncetat că nu reușesc să împlinească, fără pată, poruncile lui Dumnezeu și, ca urmare, îi convinge că n-au nici un drept să creadă că Dumnezeu le va trece cu vederea sau le va ierta păcatul fără să țină cont de principiul dreptății. Acest lucru produce o criză, în urma căreia ajung la concluzia că credința în Dumnezeu nu este chiar atât de importantă (necredința) sau că nu sunt ei chiar atât de răi (adormirea conștiinței), sau că dacă fac ceva plăcut lui Dumnezeu (o faptă bună), Acesta le va trece cu vederea păcatul (compromiterea adevăratei neprihăniri a lui Dumnezeu).

Noi creștinii, ne confruntăm cu aceeași problemă. Conștiința noastră ne spune că nici noi nu reușim să împlinim fără pată poruncile lui Dumnezeu. Atunci, suntem tentați să apelăm la tratamente false pentru a ne liniști conștiința și a ne rezolva problema păcatului. Uneori, încercăm să ne liniștim conștiința gândindu-ne că nu suntem chiar atât de răi ca și cutare sau cutare și deci trebuie să ne compensăm eșecurile. Sau încercăm să facem cât mai multe fapte bune, încercând să ne compensăm eșecurile. Aceasta este o eroare foarte subtilă deoarece hotărârea de a-L asculta pe Dumnezeu, mai mult, nu este ceva rău. Însă, în realitate, noi încercăm să ne fundamentăm relația cu Dumnezeu pe faptele noastre bune. Comitem astfel o greșeală decisivă, căutând să schimbăm natura temeliei relației noastre cu Dumnezeu: în locul încrederii noastre în iertarea și credințioșia lui Dumnezeu prin lucrarea lui Isus Hristos pe cruce (temelia corectă), punem o altă temelie și anume, cea a faptelor noastre bune. Începem să ne gândim că temelia relației noastre cu Dumnezeu este clădită pe ascultarea noastră. Această gândire greșită conduce fie la șiretlicuri prin care ne ascundem de adevărata noastră păcătoșenie, fie la o mare descurajare, chiar la depresie, deoarece nu rezolvă problema păcatului pe care o simțim foarte adânc în lăuntrul nostru.

Ilustrație: Dacă nu credem pe deplin că moartea lui Isus Hristos pe cruce constituie temelia iertării noastre și a relației noastre cu Dumnezeu, ne aflăm în postura omului din povestea ilustrativă de mai jos:

Este vorba despre un om care după ce comisese o crimă îngrozitoare aștepta sentința la moarte. În acest timp, unul dintre prietenii lui merse la judecător și-l rugă să-l ierte. Judecătorul îi răspunde: „Îi voi da drumul dacă îl dați în schimb pe fiul dumneavoastră, ca să moară în locul lui.“ Prietenul criminalului spuse: „Acest lucru este ridicol. Cum aș putea vrea să fac așa ceva?“ Dar judecătorul a continuat: „Numai așa îi voi da drumul.“

Această veste a ajuns la urechile fiului care merse în taină la judecător și fu de acord să moară în locul prietenului tatălui său. În ziua următoare, judecătorul îl execută pe fiu și îl eliberă pe criminal. Tatăl a aflat ce a făcut fiul lui pentru prietenul său numai după ce acesta își dăduse viața.

Nu la mult timp, se întâmplă că tatăl îl văzu pe prietenul lui care stătea în autobuz, povestind cu o altă persoană și auzi, fără să vrea, discuția dintre cei doi. Persoana respectivă îl întrebă pe fostul condamnat: „Cum ai scăpat de pedeapsa cu moartea?“ Iar omul îi răspunde: „Ei bine, în timp ce eram în închisoare, nu m-am ocupat cu lucruri slabe, mi-am văzut de treabă și am făcut tot ceea ce mi-au spus gărzile să fac. Așadar, ei m-au eliberat pentru că m-am purtat bine.“

Cum credeți că a reacționat tatăl la spusele prietenului său? S-a mâniat nespun de mult. Cum de și-a putut închipui acest om că modul în care s-a comportat avea ceva a face cu eliberarea sa, după ce fiul prietenului său își dăduse viața pentru el?

Aplicație: Dumnezeu a ales să ne ierte păcatul, nu datorită comportamentului nostru și nici datorită pocăinței adânci. Deși Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că credința adevărată se va vedea din dragostea și ascultarea noastră față de Dumnezeu, totuși, nu trebuie să confundăm acest lucru cu adevărul că Dumnezeu ne-a iertat păcatul numai și numai pentru că El este plin de iubire și har, și L-a dat pe singurul Său Fiu să moară în locul nostru pe cruce. Isus Hristos a plătit prețul pentru păcatul nostru, și jertfa Lui este aceea care ne-a scăpat de mânia lui Dumnezeu și ne-a repus în libertate.

În trăirea vieții creștine, să nu ne strămutăm credința de la iertarea și neprihănirea pe care Isus Hristos le-a câștigat pentru noi pe vreo altă temelie. Îndreptățirea (justificarea) prin credință trebuie să rămână temelia relației noastre cu Dumnezeu. Crucea constituie baza relației noastre cu Dumnezeu, și așa trebuie să rămână pentru totdeauna. Ea este prețul plătit pentru păcat, astfel încât noi să putem fi neprihăniți în fața lui Dumnezeu. Este singura noastră nădejde de a fi împăcați cu El.

Ilustrație: În ce fel se aplică acest lucru la modul în care Dumnezeu se raportează la tine? Poate am înțelege mai bine modul practic în care operează acest adevăr în relația noastră cu Dumnezeu, dacă am asculta pledoaria a trei persoane, care încearcă să se justifice (îndreptățescă) înaintea lui Dumnezeu. Prima persoană, pe nume Mihai, spune: „Dacă Dumnezeu nu vrea să mă lase să intru în Cer, pur și simplu Îi voi aminti de mesele pe care le-am pregătit pentru săraci.” A doua persoană – Marina – când este întrebată dacă Dumnezeu o va accepta, zice: „Da, deoarece am încercat să trăiesc o viață bună. N-am încălcat niciodată cele Zece Porunci.” A treia persoană ești tu. Sâmbătă dimineața mergi la o întâlnire de rugăciune. În drum spre casă, ți se ivește ocazia să vestești Evanghelia cuiva. Astfel, îi vorbești acestei persoane despre Hristos și mântuirea Lui. Dar, sâmbăta următoare, te trezești târziu, nu mai apuci întâlnirea de rugăciune și, când ieși din casă, vorbești necuviincios cu vecinul tău. Pe autobuz, începi să te simți jenat de felul în care te-ai comportat. Dar, spre mirarea ta, ți se ivește încă o ocazie de a vesti Evanghelia cuiva. Vei lăsa să treacă acea ocazie pentru că te simți nevrednic să vorbești despre Evanghelie? Crezi că este posibil ca Dumnezeu să te binecuvânteze într-o zi pe care ai început-o cu stângul? De ce nu sau de ce da?

Aplicație: Deseori, ne gândim că, de vreme ce am fost mântuiți prin har, fie primim, fie pierdem binecuvântarea lui Dumnezeu, în funcție de faptele noastre. Însă, trebuie să înțelegem că dacă îndreptățirea prin credință în Isus Hristos este temelia relației noastre cu Dumnezeu, atunci chiar și pentru cele mai proaste zile pe care le avem vreodată, harul lui Dumnezeu este îndeajuns, iar zilele noastre cele mai bune nu pot fi niciodată atât de bune încât să nu avem nevoie de harul lui Dumnezeu. Avem întotdeauna nevoie de har.

Zidirea vieții noastre de creștin pe îndreptățirea prin credință în Isus Hristos ar trebui să ne facă liberi să-L slujim pe Dumnezeu cu îndrăzneală, nu pentru că Îi suntem întotdeauna pe deplin ascultători, ci pentru că avem încredințarea că relația noastră cu Dumnezeu se întemeiază pe lucrarea făcută de Hristos pentru noi. Îndreptățirea prin credință pune harul înaintea ascultării, și acesta este felul în care se raportează Dumnezeu la noi, prin Isus Hristos. Pe măsură ce învățăm faptul că relația noastră cu Dumnezeu a fost întotdeauna - și va fi mereu - bazată pe harul Lui, prin credința în lucrarea săvârșită de Fiul Său, ne dăm seama cât de mare și de negrăită este dragostea Lui. Am fost mântuiți prin har și nu putem trăi decât prin har.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Puteți defini, simplu și clar, îndreptățirea prin credință?
- ◆ Ce înțelegem atunci când numim îndreptățirea prin credință ca fiind o „neprihănire pasivă“?
- ◆ De ce este atât de greu, chiar și pentru noi, creștinii, să înțelegem și să credem că relația noastră cu Dumnezeu se bazează pe harul lui Dumnezeu, prin credința în lucrarea făcută de Isus Hristos pe cruce?
- ◆ În ce fel influențează îndreptățirea prin credință modul în care ne relaționăm la Dumnezeu și modul în care credem că se relaționează El la noi?

PLAN DE ACȚIUNE

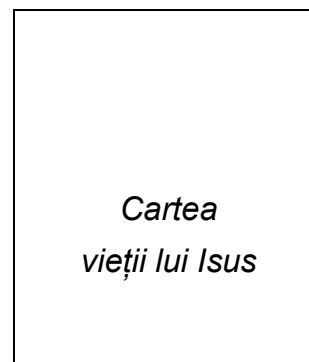
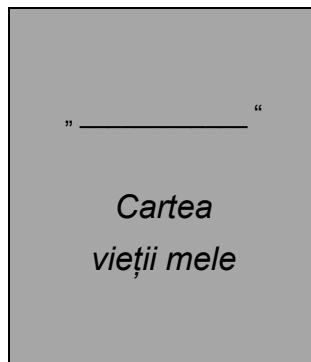
- ◆ Explică cuiva ce înseamnă “îndreptățire prin credință” și apoi, cere-i să scrie ceea ce a înțeles, în propriile lui cuvinte. Lecția viitoare vei aduce cu tine cele scrise de el.

Schimbul de cărți

Ilustrația cu schimbul de cărți ajută la explicarea îndreptării (justificării) prin credință.

1. Luați o coală de carton gri sau negru și alcătuiți o listă de păcate pe care să le scrieți cu cretă albă. Cartonul de culoare închisă reprezintă necurăția. Plasați lista în „Cartea vieții mele”.
2. Luați o hârtie albă și alcătuiți o listă de virtuți biblice cum ar fi: curăție, pace, altruism etc. și plasați-o în „Cartea vieții lui Isus”.
3. Scoateți lista cu păcate din „Cartea vieții mele” și puneți-o în „Cartea vieții lui Isus”.
4. Scoateți lista din „Cartea vieții lui Isus” și puneți-o în „Cartea vieții mele”.

CARACTERUL
DUHOVNICESC

LECTIA **2**

Temelia trăirii prin har

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Bazele

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a explica modul în care am fost eliberați din robia păcatului, prin unirea cu Hristos - cu moartea și învierea Lui – astfel încât să putem experimenta puterea lui Hristos în viețile noastre, umblând prin credință în această nouă realitate.

☞ Rezultatele dorite

După ce-și va fi însușit cunoștințele cuprinse în această lecție, fiecare participant ar trebui . . .

- ◆ Să înțeleagă semnificația unirii cu Hristos și puterea care ni s-a pus la dispoziție pentru a răstigni firea pământească, ca păcatul să nu mai domnească în viețile noastre.
- ◆ Să umble, prin credință, în moartea și învierea spirituală pe care le-a experimentat în Hristos și în izbăvirea de sub puterea păcatului.

☞ Schița lecției

- I. Introducere
- II. Harul lui Dumnezeu și practicarea păcatului
- III. Descrierea transformării omului nostru lăuntric
- IV. Afirmarea, prin credință, a noii vieți pe care o avem în Hristos

Temelia trăirii prin har

ELIBERAREA DIN ROBIA PĂCATULUI

I. INTRODUCERE

În Lecția 1 s-a discutat despre implicațiile practice ale îndreptării prin credința în Isus Hristos. Îndreptățirea este singura temelia a relației noastre cu Dumnezeu și putem comite cu ușurință greșeala de a schimba temelia acestei relații, punând în locul lui Hristos temelia faptelor noastre. Efectele implicite ale unei asemenea schimbări asupra noastră sunt foarte grave, deoarece, dacă iubirea Lui ar fi condiționată de ascultarea noastră, atunci n-am fi niciodată destul de buni pentru ca un Dumnezeu sfânt să ne accepte și să ne iubească.

Totuși, iubirea lui Dumnezeu nu este condiționată de faptele noastre. Din perspectiva lui Dumnezeu, relația noastră este clădită exclusiv pe temelia iertării lui Hristos și a neprihănirii Lui desăvârșite care ni s-a dat, prin credință. Acest adevăr ar trebui să ne dea o mare libertate în a ne recunoaște păcatul înaintea lui Dumnezeu și în a fi încredințați de harul Lui nemărginit față de noi.

Când ne dăm seama că suntem socotiți neprihăniți înaintea lui Dumnezeu pe baza credinței noastre în iertarea și neprihănirea lui Isus Hristos, inimile noastre se umplu de bucurie. Datorită păcatului eram fără nădejde, înstrăinați de Dumnezeu și singuri pe lume. Trăiam urmărind lucruri deșarte care niciodată nu ne-au satisfăcut sufletul; conștiința ne era încărcată și nu aveam pace. Dar, toate acestea s-au schimbat, deoarece Dumnezeu ne-a invitat să acceptăm harul Lui.

Gândiți-vă cum se simt tinerii îndrăgostiți de acea persoană specială care le va deveni partener de viață. În special atunci când descoperă că și cealaltă persoană îi iubește la fel de mult și vrea să se căsătorească cu ei, inimile lor se umplu cu multă bucurie și energie. Se simt de parcă ar avea aripi. Când descoperim noi fațete ale adevăratului har pe care ni l-a dat Dumnezeu, ar trebui să simțim aceeași plinătate a inimii. Este greu de crezut că poate exista ceva atât de minunat. Totuși, noi credem acest lucru, deoarece știm că este adevărat.

II. HARUL LUI DUMNEZEU ȘI PRACTICAREA PĂCATULUI

A. Întrebare logică

Dacă harul lui Dumnezeu este cu adevărat atât de mare și dacă este turnat din belșug peste cei care nu-l merită, dar care îl primesc prin credința în Isus Hristos, atunci este logic (și natural) să ne întrebăm: Din moment ce harul lui Dumnezeu este turnat din belșug peste noi, putem continua să păcătuim? Creștinii care nu și-au pus niciodată această întrebare, nu înțeleg adevărata natură a harului lui Dumnezeu. Dacă nu ne-am pus niciodată această întrebare în inimile noastre, probabil că am început să ne construim o relație cu Dumnezeu, bazată, cel puțin în parte, pe ascultarea noastră (pe fapte). Totuși, aici apare această întrebare logică: Dacă harul lui Dumnezeu este cu adevărat mult mai mare decât toate păcatele noastre, iar noi suntem îndreptățiți prin credință, nu prin fapte, putem continua să păcătuim?

B. Răspunsul biblic

Răspunsul la această întrebare îl găsim în Romani 6. Tot acolo se vorbește și despre transformarea lăuntrică a credinciosului. Studiind acest pasaj, ar trebui să înțelegem pe de o parte, motivul pentru care nu putem continua trăirea în păcat, iar pe de altă parte, ar trebui să descoperim și noua libertate care ni s-a dat – eliberarea de sub puterea păcatului. Acesta este un aspect vital al trăirii prin har. În cadrul mântuirii noastre, Dumnezeu a pregătit o soluție pentru cele două nevoi fundamentale pe care le avem: El ne-a absolvit de plata păcatului, împăcându-ne cu Sine, și ne-a eliberat de sub puterea

păcatului pentru ca să putem trăi într-o adevărată libertate, iubindu-L pe El. Romani 6:1-2 ne spune că nu putem continua trăirea în păcat, cum făceam odinioară, când nu eram creștini, pentru că „am murit față de păcat.“

Ilustrație: Când ne-am unit cu Hristos, prin credință, am trecut printr-o moarte, ca să putem fi despărțiți (separați) de păcatul cu care eram uniți până atunci. Această moarte era necesară, deoarece, ca și într-o căsătorie, moartea este singurul eveniment care poate produce o separare într-o astfel de legătură. A trebuit să trecem printr-o moarte, pentru a fi eliberați de firea păcătoasă, cu care am fost uniți de la concepere. Din moment ce moartea produce despărțire, a trebuit să murim față de păcat, pentru a fi despărțiți (separați) de el. Iată ce s-a întâmplat când ne-am pus credința în Isus Hristos și am fost mântuiți.

III. DESCRIEREA TRANSFORMĂRII OMULUI NOSTRU LĂUNTRIC

A. Moartea noastră împreună cu Hristos

1. Cum am murit? (Rom. 6:3-5)

Romani 6:3-5 explică cum a avut loc această moarte și ce s-a întâmplat cu omul nostru lăuntric în urma acestei morți. Am fost uniți cu Hristos și am fost botezați în moartea Lui. Înainte de a vorbi despre botezul nostru în moartea lui Hristos, trebuie să ne focalizăm atenția asupra adevăratei cauze care a produs moartea noastră față de păcat și anume, unirea cu Hristos. În acest pasaj, există mai multe verbe de acțiune, urmate de o prepoziție care exprimă unirea noastră cu Hristos. În versetul 3, vedem că „toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui;“ în versetul 4: „am fost îngropați împreună cu El;“ în versetul 5: „ne-am făcut una cu El;“ în versetul 8: „am murit împreună cu Hristos.“

Toate aceste afirmații au clarificat faptul că, prin unirea noastră cu Hristos în moartea Lui, am murit și noi înșine. Dacă vrem să fim eliberați de firea păcătoasă din noi, trebuie ca omul nostru lăuntric să moară. Când Dumnezeu ne-a unit cu Hristos într-un mod supranatural, El l-a dat morții pe omul dinlăuntru, chiar dacă omul din afară continuă să trăiască.

Pentru expresia „ne-am făcut una“ din versetul 5: „...ne-am făcut una cu El ...“, în limba greacă se folosește un termen care înseamnă și „altoire“ – unire a două plante diferite. Când o ramură străină era altoită într-un copac, la vremea când ramura începea să prindă viață din copacul-gazdă, se folosea acel termen grec, desemnând o unire organică, vie. În momentul în care credem în Hristos are loc o asemenea unire organică între noi și El. Suntem uniți într-un mod supranatural cu Isus Hristos, și viața Lui dă viață omului nostru lăuntric. Dar, înainte de a putea trăi în libertate, trebuie să murim, pentru ca omul nostru lăuntric să poată fi separat de firea păcătoasă. Astfel, suntem uniți, adică suntem făcuți una cu Hristos în moartea Lui.

Apostolul Pavel spune că am fost „botezați“ în moartea Lui. Există mai multe interpretări ale acestei afirmații. Deoarece versetul 3 spune: „toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui,“ o primă interpretare sugerează că această moarte împreună cu Hristos are loc atunci când ne botezăm în apă. Obiecția principală adusă acestei interpretări este că ea conferă botezului în apă puterea necesară și suficientă unirii și morții noastre împreună cu Hristos și aceasta este poziția sacramentală (prin care botezul este considerat a fi un act mistic, o taină) cu care puțini protestanți sunt de acord.

Există doar două interpretări plauzibile ale acestui „botez în Hristos.“ Probabil, Pavel presupunea că botezul în apă era expresia autentică a credinței și, de aceea, moartea noastră împreună cu Hristos nu este atât de mult rezultatul lucrării sacramentale, cât modul de exprimare a adevăratei credințe, instituit de către Hristos.

A doua interpretare plauzibilă este că „botezul nostru în Hristos“ nu se referă la botezul în apă, ci la botezul spiritual în Hristos. Adoptând acest punct de vedere înțelegem că Pavel nu se referă la ritual, ci la lucrarea supranaturală a lui

Dumnezeu, care ne „așează în” Hristos atunci când credem în Evanghelie. Înțelesul de bază al cuvântului „a boteza” este „a cufunda în”. De aceea, versetul se înțelege astfel: „Toți câți am fost cufundați (așezați) în Hristos, am fost cufundați în moartea Lui”.

În final, ar trebui să concluzionăm că cei care sunt cu adevărat în Hristos, au fost făcuți una cu El în moartea Lui. Moartea noastră împreună cu Hristos a produs separarea omului lăuntric de firea păcătoasă, și astfel s-a făcut eliberarea noastră de sub robia păcatului. Cu toate că firea păcătoasă mai există în noi, constituind o forță negativă, stăpânirea ei asupra noastră a fost zdrobită și noi nu mai suntem înălțuiți de puterea ei. Aceasta reprezintă, cu toată certitudinea, noua noastră realitate și trebuie să credem în adevărul ei, dacă vrem să trăim o viață creștină de biruință.

2. Ce s-a întâmplat ca urmare a faptului că am murit împreună cu Hristos? (Rom. 6:6)

Versetul 6 ne spune ceea ce s-a întâmplat ca urmare a morții noastre împreună cu Hristos: „omul cel vechi” a fost răstignit. Omul cel vechi este omul lăuntric care a existat înainte de a crede în Isus Hristos și a primi de la El viața cea nouă. Omul cel vechi a fost rob păcatului. Totuși, când am fost făcuți una cu Hristos în moartea Lui, acest om lăuntric a fost răstignit și, ca urmare, trupul păcatului a fost „dezbrăcat de puterea lui (a păcatului).” Cuvântul grec folosit pentru „dezbrăcat de puterea lui,” nu sugerează o anihilare, ca și cum păcatul ar fi fost eliminat din noi, ci înseamnă „a face neoperant sau invalid,” adică, „a face ineficient prin îndepărtarea puterii de control” a acestuia. Pavel folosește același cuvânt și în Romani 3:3 unde spune că necredința unui om nu „nimicește” credințioșia lui Dumnezeu. Sau, în Romani 7:2, el spune că o femeie este „dezlegată” de soțul ei dacă el moare. Acesta este înțelesul cuvântului în contextul nostru. Am fost eliberați din robia păcatului, deoarece puterea lui de a ne controla (stăpâni) a fost îndepărtată. Lanțurile păcatului au fost rupte și noi nu mai suntem robi ai acestuia.

B. Viața noastră împreună cu Hristos (Rom. 6:5, 8-10)

În acest pasaj, ni se comunică o ultimă idee care explică transformarea prin care a trecut omul nostru lăuntric. Ni se spune că noi că am fost făcuți una cu Hristos nu numai în moartea Lui, dar și în învierea Lui. Nu numai că am murit, dar am și înviat la o viață nouă. Omul nostru lăuntric trăiește, deoarece s-a unit cu Hristosul cel viu. Versetul 4 ne spune că după cum Hristos a fost înviat din morți prin puterea Tatălui, tot astfel și noi trăim o viață nouă, datorită aceleiași puteri. Aceeași putere care L-a înviat pe Hristos din morți ne-a înviat și pe noi din moartea păcatului.

C. Rezultatul final (Rom. 6:6-7)

Rezultatul final al acestor lucruri este faptul că în noi s-a petrecut o lucrare măreață și supranaturală, iar omul nostru lăuntric nu mai este ceea ce era înainte. Omul cel vechi a murit și acum trăiește omul cel nou. Ce fel de om nou este acesta? Din versetele 6 și 7 aflăm că acest om lăuntric nou este izbăvit din păcat și nu mai este robul acestuia. Iată cine suntem noi în Hristos.

IV. AFIRMAREA, PRIN CREDINȚĂ, A NOII VIEȚI PE CARE O AVEM ÎN HRISTOS

Aplicarea acestor adevăruri în viața de zi cu zi a creștinului, este un imperativ. Cu toții știm că păcatul mai există în noi, dar luptând cu el în viața noastră pe acest pământ, s-ar putea să pierdem din vedere viața nouă care există cu adevărat în Hristos. Uneori, nu ne simțim foarte liberi în raport cu păcatul și ne întrebăm dacă realmente s-a întâmplat ceva supranatural în noi.

De aceea sunt atât de importante pentru noi cuvintele de încheiere ale lui Pavel din acest pasaj. El ne amintește de trei ori faptul că „știm” acest adevăr (v. 3, 6, 9). El vrea ca noi să înțelegem ce transformare a avut loc realmente în viața noastră, în Hristos. Apoi, în versetul 11, Pavel concluzionează: „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru.” În acest verset, cuvântul grec „a socoti,” era un termen matematic, folosit de cineva care făcea diferite calcule sau socoteli. În acest pasaj, termenul este folosit în sens figurativ și înseamnă „a afirma cu toată tăria” adevărurile mai sus-menționate. Pavel de fapt ne îndeamnă să ne bazuim pe acest adevăr fundamental

referitor la noi și să-l credem cu toată tăria. Omul nostru cel vechi nu mai trăiește. El era rob al păcatului, dar a fost răstignit când noi ne-am unit cu Hristos în moartea și învierea Lui și astfel am fost transformați în oameni noi. Acum, trebuie să declarăm și să credem că am fost înviați împreună cu Hristos și că am devenit făpturi noi în omul nostru dinăuntru. Viața creștină este o viață în care umblăm, prin credință, în acest adevăr. Chiar dacă nu experimentăm acest lucru într-un mod desăvârșit și permanent, aceasta nu schimbă realitatea celor întâmplate. Trebuie ca zi de zi să ne pocăim de păcatul nostru și să credem că suntem una cu Hristos, trăind în contopire cu El.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Modul în care îți vezi (îți evaluezi) viața creștină este influențat de sentimentele tale sau de credința în Cuvântul lui Dumnezeu?
- ◆ Când te lupți împotriva păcatului, cum devii mai puternic: încercând din răsputeri sau crezând cu toată tăria?
- ◆ Care este legătura dintre „a socoti” din Romani 6:11 și credință?

CARACTERUL
DUHOVNICESC

LECȚIA **3**

Înțelegerea credinței I

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ **Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici**

Bazele

☞ **Scopul lecției**

Scopul acestei lecții este de a-l ajuta pe participant să vadă rolul pe care-l joacă credința în Hristos în creșterea spirituală.

☞ **Rezultatele dorite**

După ce-și va fi însușit cunoștințele cuprinse în această lecție, fiecare participant ar trebui . . .

- ◆ Să realizeze mai profund nevoia lui de Hristos și, în smerenie, să crească în dependența lui de El.
- ◆ Să înțeleagă diferența dintre a trăi prin propriile puteri și a trăi prin credința în Hristos și în lucrarea Lui de pe cruce.

☞ **Schița lecției**

- I. Introducere
- II. Ce ne distrage atenția și ne îndepărtează de Hristos?
- III. Pericolele încrederii în sine
- IV. Importanța credinței
- V. Cum învățăm să ne fundamentăm credința pe Hristos

CARACTERUL
DUHOVNICESCLECTIA **3**

Înțelegerea credinței I

CREDINȚA FUNDAMENTATĂ PE HRISTOS

I. INTRODUCERE

Gândește-te la un exemplu din viața personală când ai realizat gravitatea păcatului tău și ai căzut, zdrobit, în fața lui Dumnezeu.

Când trecem prin astfel de experiențe înțelegem cum s-a simțit Isaia când L-a văzut pe Domnul stând pe scaunul Lui de domnie, în timp ce slava Lui umplea Templul. „Atunci am zis: 'Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul Oștirilor' “ (Isaia 6:5). Când ne dăm seama cât de necurați suntem în fața Domnului, nu ne rămâne de făcut decât un singur lucru - să strigăm către El și să-I cerem să ne curățească și să pună din nou viața Lui în noi. Descoperim că Dumnezeu vrea să ne dăm seama de faptul că avem nevoie de Hristos mult mai mult decât se poate spune în cuvinte.

Dumnezeu ne stimulează credința prin nevoia noastră de Hristos. Dar, cea mai mare problemă este că de prea multe ori nu conștientizăm această nevoie. Acolo unde nu este o conștientizare a nevoii nu este nici credință și acolo unde nu este credință nu există o legătură vie cu Hristos, iar viața Lui din noi începe să se stingă.

Aceasta este problema pe care apostolul Pavel o aduce în discuție în Galateni 3. Acei creștini erau derutați și nu mai știau cum s-a făcut în viața lor îndreptățirea prin credință în ochii lui Dumnezeu și creșterea în viața de credință care se mai numește și sfințire. Nu mai aveau bucurie în Hristos (Gal. 4:15) și se răzvrăteau unii împotriva altora (Gal. 5:15). Ajunseseră să creadă că erau îndreptățiți prin împlinirea Legii, iar viața lor creștină devenise o trăire bazată pe fapte și nu pe o dependentă vie de Hristos (Gal. 4:10-11).

De lucrarea lui Isus Hristos de pe cruce pot beneficia numai acei care renunță la încrederea în sine și devin oameni plini de o credință zidită pe Hristos. Pasajul din Galateni 3:1-5 ne arată modul în care ne comutăm de pe încrederea în ceea ce a făcut Hristos pe încredere în ceea ce am făcut noi înșine și, astfel, facem din respectarea regulilor o neprihănire falsă. Asemenea galatenilor, suntem chemați înapoi la o trăire prin credință.

Textul din Galateni 3:1-5 ne arată unde greșiseră creștinii din Galatia și ne învață despre centralitatea credinței în viața creștină. Citiți acest text!

II. CE NE DISTRAGE ATENȚIA ȘI NE ÎNDEPĂRTEAZĂ DE HRISTOS

A. Ce-i „farmecă“ pe creștini?

Pavel începe cu o mustrare aspră adresată creștinilor galateni. El spune că aceștia fuseseră „fermecați.“ Acest cuvânt are sensul de „a fi fascinat“ de ceva.

Ilustrație: Același lucru se întâmplă când încerci să vorbești cu cineva care vizionează pe micul ecran programul său preferat. Atenția persoanei este atrasă de ceea ce se petrece la televizor și-i este greu să se concentreze asupra spuselor tale.

B. Ce ne „farmecă“ pe noi?

Asemenea galatenilor, și atenția noastră poate fi distrasă de la Hristos și crucea Sa. Acesta este motivul pentru care Pavel i-a mustrat pe creștinii galateni. Ei nu mai știau cum avuse loc creșterea spirituală în viața lor. Erau „fermecați“ de regulile și ritualurile unei vieți religioase și atenția lor nu mai era concentrată asupra lui Hristos, ci asupra lor

înșiși. Ajunseseră să se încreadă în ei înșiși, fără să înțeleagă că aveau nevoie de Hristos în permanență.

III. PERICOLELE ÎNCREDERII ÎN SINE

De ce era Pavel supărat pe galateni și îi numea „nechibzuiți“?

Pavel a înțeles faptul că galatenii încetaseră să mai trăiască o viață de dependență totală de Hristos. Făcând astfel, ei își tăiau legătura cu adevărata lor sursă de putere. Noi avem viață deoarece Hristos trăiește în noi și noi trăim în El. Dacă nu suntem una cu Hristos, nu avem viață. După cum spune Isus în Ioan 15:5: „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.“

Cu toate acestea, deseori viața noastră reflectă o lipsă a dependenței de Hristos, prin faptul că tindem să subestimăm puterea păcatului. Credem, în mod greșit, că putem face față păcatului prin propriile noastre puteri. De exemplu, un bărbat ar putea crede că își poate permite să cuibărească gânduri de poftă senzuală în inima lui. „La urma urmei,“ - ar zice el - „dorințele nu afectează comportamentul“. Se convinge pe sine însuși că pofta senzuală este o călătorie plină de bucurie pe care și-o poate permite pentru că, spre deosebire de adulter (un păcat pe care nu l-ar comite niciodată), pofta este o greșeală minoră. El crede că este stăpân peste păcatul din el, însă nu va trece mult timp până când se va trezi în pat cu o altă femeie. Epidemia de infidelitate a creștinilor față de partenerii lor de viață trebuie să ne spună ceva despre puterea pe care o are păcatul din noi.

Iată un alt exemplu de lipsă a dependenței noastre de Hristos, mult mai subtil, dar la fel de fatal - schimbarea vieții creștine într-o trăire bazată pe fapte. Participăm la toate serviciile bisericești săptămânale și, pe dinafară, totul pare să fie bine, cel puțin în ochii celorlalți. Dar, chiar participând la aceste activități, începem să ne plictisim de predicarea Cuvântului lui Dumnezeu, iar închinarea o vom face la un moment dat numai din vârful buzelor. Înăuntru, există puțină credință și iubire pentru Dumnezeu, dar lucrul realmente alarmant este că de-abia dacă observăm această schimbare launtrică.

Acesta este pericolul subtil și fatal pe care Pavel îl confruntă direct în Galateni 3. Este un pericol fatal deoarece, viața noastră se va caracteriza printr-un creștinism de suprafață, și tot ce ne va preocupa vor fi doar aparențele, îi timp ce, pe dinăuntru, se instalează moartea spirituală. Este ca și cu omul care are cancer dar nu știe, iar celulele canceroase se răspândesc, ucigând tot ce întâlnesc în cale. Într-o bună zi, începe să se simtă rău și când merge la doctor află că este prea târziu.

Asemenea cancerului, păcatul este o boală fatală. N-ar trebui să fim nechibzuiți, gândindu-ne că am putea ignora această boală sau că am putea să-i facem față prin propriile puteri sau printr-o conformare exterioară la poruncile pe care le găsim în Biblie. Dacă continuăm să ne bazăm pe aceste modalități neputincioase de a învinge păcatul, vom sfârși prin a fi uciși de el.

IV. IMPORTANȚA CREDINȚEI

Trăindu-ne viața creștină, prin propriile noastre puteri, eșuăm. Dar prin intermediul acestui eșec ajungem să ne descoperim slăbiciunile precum și importanța umblării prin credința în Hristos. În textul din Galateni 3:2-5, Pavel folosește de cinci ori prepoziția „prin“, pentru a exprima mijlocul prin intermediul căruia se obține un lucru. Mai întâi, el face referire la începutul vieții de credință și la promisiunea legată de Duhul Sfânt. El întreabă: „...prin faptele Legii ați primit voi Duhul, ori prin auzirea credinței?“ (Galateni 3:2). Cu alte cuvinte, cum ați primit Duhul? Cum ne-am început viața de credință? Potrivit cu spusele lui Pavel, aceasta a început „prin credință“ în Evanghelie (Galateni 3:8). Apoi continuă, explicând modul în care crește și se dezvoltă un creștin, sau altfel spus „procesul de sfințire.“ El spune: „După ce ați început prin Duhul, vreți acum să sfârșiți prin firea pământească?“ (Galateni 3:3). Cu alte cuvinte, dacă noi înșine n-am putut începe lucrarea și a trebuit să-L credem pe Dumnezeu și să ne încredem în lucrarea Duhului Lui, de ce am crede că putem duce la bun sfârșit lucrarea prin propriile noastre eforturi? Apoi, Pavel pune o ultimă întrebare foarte subtilă, menită să-i pună pe gânduri: „Cel ce vă dă Duhul și face minuni printre voi, le face oare prin faptele Legii sau prin auzirea credinței?“ (Galateni 3:5). Trebuie să ne gândim cu mare atenție la această întrebare.

Observați contrastul prezentat de Pavel: el pune în antiteză *ascultarea* (împlinind faptele Legii) cu *credința*, aceasta din urmă fiind mijlocul prin intermediul căruia ne mântuiește Dumnezeu. Noi nu am fost mântuiți prin ascultare de Lege, ci prin har, prin credință. Mai mult, credința nu este numai mijlocul prin care suntem îndreptățiți ci și mijlocul prin care suntem sfințiți. Prin credință, creștem în cunoașterea adevărilor Evangheliei, pe măsură ce acceptăm ceea ce a făcut Hristos pentru noi și în noi. Suntem chemați să trăim prin credință nu numai pentru a fi îndreptățiți dar și pentru a fi sfințiți.

Încrederea în propriile noastre resurse este, probabil, cea mai relevantă descriere a necredinței, însă noi suntem chemați să încetăm a ne mai încrede în propriile noastre puteri și să trăim prin credință. Dumnezeu ne cheamă să renunțăm la alergarea după o neprihănire personală. Noi nu avem altă neprihănire decât cea care ni s-a dat prin unirea noastră cu Hristos. Credința recunoaște, cu smerenie, nevoia noastră și privind dincolo de sine, la Hristos, ea (credința) acceptă iertarea și neprihănirea desăvârșită pe care El ne-o oferă.

Ilustrație: În timpul Reformei protestante, Luther și Erasm dezbăteau problema legată de cea mai bună ilustrare a mântuirii și a nevoii noastre de har. Erasm a recunoscut că păcatul l-a îmbolnăvit pe om și a continuat spunând că nevoia noastră de har poate fi ilustrată de imaginea unui copil care învață să umble și care are nevoie de ajutor. Un om poate să facă câțiva pași înspre Dumnezeu, dar uneori este nevoie ca Tatăl său ceresc să-l prindă înainte de a cădea și să-l ajute să meargă mai departe. Luther s-a revoltat, deoarece această ilustrare sugera o nevoie prea mică de harul divin și i-a spus lui Erasm că se înșela. Luther a zis că mântuirea noastră se aseamănă mai mult cu situația unei omizi care este înconjurată de un cerc de foc. Dacă cineva nu-și întinde mâna să o salveze, aceasta va pieri negreșit.

Nevoia noastră de har pentru mântuire este absolută. Sfințenia lui Dumnezeu este desăvârșită și reclamă dreptatea lui Dumnezeu peste omul plin de păcate. Trebuie să renunțăm complet la orice nădejde în propria noastră neprihănire și să ne ținem strâns de Isus Hristos, căci altfel vom pieri negreșit. Dumnezeu trebuie să ne salveze întocmai ca pe omida din comparația lui Luther. Totodată, Dumnezeu ne cheamă la aceeași fel de renunțare la propriile resurse și în procesul sfințirii noastre. Dacă vrem să ne apropiem de Dumnezeu, trebuie să umblăm continuu în adevărul Evangheliei și în neprihănirea lui Hristos. Sfințenia Lui scoate la lumină tot păcatul nostru și, dacă nu credem că înaintea lui Dumnezeu suntem îndreptățiți prin credința în neprihănirea lui Hristos care ne este atribuită, vom muri în prezența sfințeniei lui Dumnezeu. Dacă credem că putem să ne tratăm de această boală a păcatului prin propriile noastre puteri, ne înșelăm în privința puterii pe care o are păcatul. Credință înseamnă a renunța complet la resursele noastre, în urma conștientizării tristei noastre neputințe. Când realizăm această mare nevoie, credința ne „alipește“ de Hristos și de toate resursele pe care numai El ni le poate asigura. Pe măsură ce vom creștem în credință, vom căuta tot mai mult să ne alipim de Isus și să căutăm viața și puterea pe care numai El le poate da.

V. CUM ÎNVĂȚĂM SĂ NE FUNDAMENTĂM CREDINȚA PE HRISTOS

Soluția lui Dumnezeu la incapacitatea noastră de a-l fi plăcuți prin puterile proprii nu este o strădanie și mai mare din partea noastră, ci o credință mai puternică în adevărul Evangheliei. Crezând aceste adevăruri, viața noastră începe să se înrădăcească în Hristos.

Deseori, când apare un obstacol în viață sau avem vreo responsabilitate dificilă, începem să elaborăm o strategie, gândindu-ne la diferite modalități în care am putea îndeplini sarcina respectivă. Sinceri să fim, deseori evităm situațiile dificile, deoarece ne este greu să ne imaginăm că am putea face ceva. În aceste situații, în centrul preocupărilor noastre sunt abilitățile noastre – resursele proprii.

Ce se va întâmpla când, într-o bună zi, vom fi surprinși de adevărata păcătoșenie a inimii noastre? Cu toate că am prefera ca păcatul nostru să rămână ascuns, Dumnezeu face ca acesta să fie adus la lumină. Din când în când, chiar și noi rămânem șocați de gravitatea păcatului nostru. Ce facem într-o astfel de situație? Probabil că ne-am dori să putem avea câteva săptămâni de ispășire. Sau, am putea să ne urâm pe noi înșine din cauza păcătoșeniei noastre. Nu mergem la Dumnezeu ca să ne mărturisim păcatul, numai după ce vom fi suferit puțin.

Înțelegeți ce se întâmplă? Încercăm să ne ispășim propriile noastre păcate prin suferință. Acesta este principiul din spatele penitenței. Încercăm să devenim vrednici de iertarea lui Dumnezeu. Când facem acest lucru, practic, recurgem la resursele proprii.

Ilustrație: În 21 august 1544, Martin Luther i-a scris lui George Spalatin – unul dintre prietenii săi loiali. Spalatin dăduse un sfat cuiva ca mai târziu să realizeze că sfatul acela era păcătos. Când și-a dat seama de acest lucru, amărăciunea și vinovăția l-au copleșit. Era convins că ar fi trebuit să aibă mai multă lumină și că ar fi trebuit să fie ultimul dintre toți oamenii care să comită o astfel de greșeală. Nimic nu-l putea consola. Când Luther a auzit de starea în care se afla prietenul său, i-a scris ca să-i ofere ușurare și mângâiere, spunându-i: „...cerința și povața mea sinceră este ca și tu să ni te alături nouă, celor care suntem niște adevărați păcătoși, mari și împietriți. Nu trebuie cu nici un chip să ni-L arăți pe Hristos ca fiind mărunț și neputincios față de noi, ca și cum El ne-ar putea ajuta numai atunci când vrem să ne scăpăm de păcate neînsemnate, imaginare sau copilărești. Nu! Nu! Acest lucru nu ar fi benefic pentru noi. Mai degrabă, El trebuie să fie un Mântuitor și Răscumpărător din nelegiuirile și fărădelegile noastre reale, incomensurabile, dureroase și condamnabile; da, și din păcatele cele mai mari și mai șocante; pe scurt, din imensa sumă a tuturor păcatelor adunate la un loc...”. Luther a continuat să-l mângâie pe Spalatin, dându-i același sfat pe care el însuși îl primise cândva. Luther i-a mărturisit următoarele: „Dr. Staupitz m-a mângâiat odată, cu o anumită ocazie, când eram în același “spital” și sufeream de aceeași întristare de care suferi și tu, spunându-mi așa: ‘Aha! Vrei să fii un păcătos dintr-o icoană și, ca urmare, să te aștepți să ai în Hristos un Mântuitor dintr-o icoană. Va trebui să te obișnuiești cu convingerea că Hristos este un Mântuitor real și tu ești un păcătos real. Deoarece, Dumnezeu nici nu glumește, nici nu se ocupă de afaceri imaginare. Când L-a trimis pe Fiul Său în lume și L-a jertfit de dragul nostru, Dumnezeu a fost cât se poate de serios în ceea ce făcea.’ ” Extras din *Martin Luther Companion to the Contemporary Christian*.

Am devenit noi niște păcătoși pictați într-o icoană care au nevoie doar de un Mântuitor pictat într-o icoană sau suntem noi păcătoși adevărați care au nevoie de un Mântuitor adevărat? Credința ne pune în legătură cu Hristos, și a fi legat de Hristos înseamnă a fi dezlegat de orice altceva. Nu putem adăuga nimic la ceea ce a făcut Hristos pentru noi. După cum spunea cineva: „Orice adăugire la lucrarea lui Hristos o va altera. Va deveni asemenea mirosului unui dihor în priveliștea unui minunat apus de soare. Da, este o priveliște frumoasă, numai că nu ți-ai dori să fii acolo.”

Dacă vom încerca să adăugăm neprihănirea noastră la neprihănirea lui Hristos, va rezulta o neprihănire personală care ne va face să nu avem răbdare cu ceilalți. Dacă vom trăi prin propriile noastre puteri, nu ne vom schimba niciodată cu adevărat, iar relațiile noastre vor fi egocentrate.

Creșterea noastră se produce pe măsură ce învățăm să renunțăm la propriile noastre resurse și începem să umblăm prin credința care este zidită pe Hristos.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Nu mai ai bucuria dragostei dintâi în Hristos? Dacă nu, de ce?
- ◆ În ce fel ni se aplică Evanghelia nouă, celor credincioși?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Scrie un paragraf pe marginea întrebărilor de mai jos și împărtășește-l cu instructorul tău.
 - ◆ Care este diferența dintre eforturile proprii și credință?
 - ◆ În ce fel ne sunt influențate gândurile și faptele vieții de zi cu zi de umblarea noastră prin credință?

CARACTERUL
DUHOVNICESC

LECȚIA **4**

Înțelegerea credinței II

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ **Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici**

Bazele

☞ **Scopul lecției**

Scopul acestei lecții este de a-i ajuta pe participanți să descopere ce înseamnă credința care lucrează prin dragoste și cum se manifestă ea în viața lor.

☞ **Rezultatele dorite**

După ce-și va fi însușit cunoștințele cuprinse în această lecție, fiecare participant ar trebui . . .

- ◆ Să înțeleagă că o dată cu creșterea credinței lui, va crește și dragostea lui pentru semenii.
- ◆ Să se vadă ca un păcătos care are nevoie de har și, pe măsură ce experimentează harul lui Dumnezeu, să devină tot mai plin de iubire și har față de ceilalți.

☞ **Schița lecției**

- I. Introducere
- II. Un exemplu biblic de credință care se manifestă prin dragoste
- III. Aplicație pentru credința care se manifestă prin dragoste

Înțelegerea credinței II

CREDINȚA CARE SE MANIFESTĂ PRIN DRAGOSTE

I. INTRODUCERE

În Galateni 3, Apostolul Pavel scrie câteva cuvinte menite să ne trezească, avertizându-ne de pericolul de a ne pierde încrederea în Hristos. Am văzut cât de importantă este pentru creștin credința fundamentată pe Hristos. Acesta este elementul cheie pentru creșterea noastră. După ce ne aduce la cunoștință acest adevăr, concluzia lui Pavel în capitolul 5 este că pe măsură ce umblăm prin credință, dragostea din inimile noastre va crește. Deschideți la Galateni 5 și citiți versetele 2-6.

În versetul 6, Pavel spune: „Căci în Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au nici un preț, ci credința care lucrează prin dragoste”. Cu alte cuvinte, nu putem adăuga nimic la Hristos și la lucrarea Lui de pe cruce. Tot ceea ce încercăm să adăugăm de la noi nu valorează nimic. Ceea ce ne va ajuta cu adevărat să creștem în viața de credință și să fim folosiți de Dumnezeu nu se află în noi înșine, în realizările noastre, experiența noastră sau în puțină neprihănire pe care ni se pare că o avem în noi înșine.

Important cu adevărat este să avem o credință crescândă, dinamică, în Hristos - o credință care ne conduce spre o cunoaștere mult mai apropiată a lui Dumnezeu și spre o conștientizare deslușită a păcatelor și slăbiciunilor noastre. Este vorba de o credință care apreciază și înțelege mai adânc harul lui Dumnezeu, o credință care este fundamentată pe lucrarea crucii lui Hristos, pentru ca puterea Lui să poată lucra cu tărie în noi și prin noi.

Pavel ne spune că dacă această credință lucrează în noi, ea se va manifesta prin dragoste. Cel care trăiește prin credință nu este constrâns de Lege, ci de dragoste. Credința aceasta generează în el o dragoste adevărată și astfel, aceste calități inseparabile – credința și dragostea – lucrează împreună.

II. UN EXEMPLU BIBLIC DE CREDINȚĂ CARE SE MANIFESTĂ PRIN DRAGOSTE

Evangelia după Luca consemnează un exemplu de credință care lucrează prin dragoste, manifestată în viața unei femei. Citiți Luca 7:36-50.

Isus a folosit această istorisire pentru a pune în contrast credința lui Simon cu cea a femeii. Datornicul care avea o datorie de 50 de dinari îl reprezenta pe Simon. Acesta credea că datorează puțin. El iubea puțin, deoarece credea că i s-a iertat puțin. Femeia păcătoasă era asemenea datornicului care avea o datorie de 500 de dinari. Ea știa că datorează mult. Ea a crezut că i s-a iertat mult și de aceea a iubit mult. Legătura dintre credință și dragoste este clară. Femeia a crezut că i s-a iertat mult și credința ei a făcut-o să-L iubească mult pe Isus. Simon credea în mod greșit că i s-a iertat puțin și lipsa lui de credință l-a făcut să se considere ca având o neprihănire a lui personală. Dragostea lui față de Isus era mică în comparație cu cea a femeii păcătoase.

III. APLICAȚIE PENTRU CREDINȚA CARE SE MANIFESTĂ PRIN DRAGOSTE

Asemenea lui Simon, deseori nu conștientizăm modul în care lipsa noastră de credință influențează felul în care ne relaționăm la ceilalți.

Ilustrație: Într-o zi, soțul și soția s-au trezit la auzul unui zgomot neobișnuit care venea din baie. Soțul merse repede în baie și văzu apa țâșnind dintr-o conductă ruginită. Alergă în demisol și închise robinetul principal de apă. Când reveni în casă, soția îi reaminti că în urmă cu câteva săptămâni îi arătase conductele ruginite și îi spusese să le repare înainte de a se sparge. El se scuză, zicând că nu i se păruse că acele conducte ar fi arătat chiar atât de rău și îi spuse: „Îl voi chema pe instalator și mă voi îngriji ca această problemă să fie rezolvată.”

cu toate că în mintea lui se gândea: „Ar trebui să pornesc spre serviciu“. Soția îi mulțumi soțului, cu toate că se gândea: „Chiar că ar fi trebuit să le repare acum câteva săptămâni. Asta ne mai lipsea!“.

După cum deseori se întâmplă, instalatorul nu se prea grăbi să ajungă la apartament; în timp ce, soțul aștepta, îngrijorându-se că pierde din ziua de lucru. El era un agent comercial al firmei Johnson & Johnson. Slujba lui consta în vânzarea produselor pentru spitale ale firmei lui.

Instalatorul nu apărură decât târziu, înainte de masă. După ce s-au înțeles asupra a ceea ce trebuia făcut, soțul plecă spre primul spital la care trebuia să meargă în ziua respectivă.

Nici unul din cele două spitale la care s-a dus nu a fost interesat să cumpere produse noi. Deși știa că este aproape ora 5:00 după amiază, totuși, a decis să contacteze încă un spital, în speranța că va putea câștiga ceva. Spitalul pe care l-a contactat era Spitalul de Copii „Novosibirsk“. Administratoarea cu care vorbi se arătă cât de cât interesată de produsele sale, însă se părea că avea chef de vorbit și despre alte lucruri. El o ascultă cu răbdare, încercând să strecoare în discuție informații legate de modul în care diferitele produse ar putea sluji nevoilor spitalului și, în cele din urmă, aceasta comandă o cantitate mare de produse pentru stocul spitalului. Agentul întocmi un contract și porni grăbit spre casă știind că a întârziat din nou. În timp ce mergea spre casă cu mașina, îl năpădi un sentiment de satisfacție. Chiar dacă nu și-a început bine ziua – se gândea el – totuși, a reușit să aranjeze cu instalatorul să repare conductele și chiar dacă vânzările n-au mers prea bine la început, totuși, a reușit ca în cele din urmă să realizeze ceva. Se simțea împăcat la gândul că este atât de responsabil în munca lui și că se îngrijește de familie.

Ajunse acasă în jurul orei 8:00, gândindu-se că va fi întâmpinat cu o masă caldă și sărutări afectuoase din partea soției și a copiilor ca răsplătă pentru marile sale eforturi de a rezolva problemele și de a-și întreține familia. În timp ce-i povesti soției despre succesul pe care l-a avut la Spitalul de Copii, observă că aceasta plângea. „Ce s-a întâmplat?“ întrebă el. Printre lacrimi, ea îi răspunse: „Nu-ți mai amintești? În seara aceasta trebuia să merg la un spectacol cu prietenele mele și tu urma să stai cu copiii“.

Încercând să se justifice, el spuse: „Îmi pare rău, draga mea. Dacă țevile nu s-ar fi spart, aș fi putut să-mi termin slujba la timp. Pe deasupra, nici vânzările n-au prea mers chiar de la început și de aceea, am mai mers la un spital și uite ce-a ieșit!“.

Cuprinsă de mânie, soția răspunse: „Totdeauna faci așa! Nu m-ai ascultat când ți-am spus de conductele care se rugineau. Meriți tot ceea ce ți s-a întâmplat azi! Dar se pare că întotdeauna eu sunt cea care trebuie să plătească, în cele din urmă, pentru lipsa ta de responsabilitate“.

El ripostă: „Asta-i bună! Încerc să mă îngrijesc de nevoile familiei și uite ce mulțumire primesc“. Apoi, merse spre bucătărie, iar soția fugi spre dormitor.

Aplicație: În ce fel i-ar fi putut ajuta Evanghelia pe cei doi, în această zi? Care adevăruri ale Evangheliei (dacă le-ar fi înțeles mai bine și le-ar fi crezut mai mult) ar fi putut schimba gândirea și atitudinea fiecăruia dintre ei? Prima dată, vom analiza în ce fel l-ar fi putut ajuta pe soț credința fundamentată pe Evanghelie.

A. Cum se aplică Evanghelia în cazul soțului

1. Legătura dintre credință și sinceritate

Soțul se percepe ca fiind o victimă a circumstanțelor, în loc să admită că nu a reușit să se îngrijească de familie, într-un mod practic. În loc să depindă de neprihănirea lui Hristos și să admită că a greșit, el încearcă să se apere, păstrându-și neprihănirea personală. Dacă ar fi depins de neprihănirea lui Hristos, ar fi fost sincer și și-ar fi recunoscut lipsurile în relațiile cu ceilalți.

2. Legătura dintre credință și dragoste

Soțul percepe timpul petrecut acasă, înainte de masă, ca pe o pierdere de vreme, nu ca o oportunitate de a-și arăta dragostea pentru soție. Deoarece identitatea lui se bazează pe realizările sale și nu pe faptul că Dumnezeu îl iubește, preocuparea lui este de a-și îndeplini sarcinile și nu de a-i iubi pe ceilalți. Credința în Evanghelie

cunoaște adâncimea dragostei lui Dumnezeu, din care se revarsă dragoste spre aproapele nostru.

3. Legătura dintre credință și pace

Soțul se raportează la problema sa fără a avea credință. În loc să creadă că Dumnezeu se va îngriji de nevoile copiilor Lui, el se poartă ca un orfan care este singur pe lume. Încearcă din răspuțeri să-și vândă marfa, formându-și obiceiul de a ajunge târziu acasă și de a-și neglija familia. Credința se manifestă prin certitudinea că „ziua de mâine se va îngrijora de ea însăși” (Matei 6:34).

B. Cum se aplică Evanghelia în cazul soției

1. Legătura dintre credință și smerenie

Cu toate că soția s-ar fi putut să aibă dreptate în privința conductelor, ea se percepe pe sine însăși, prin ochii neprihănirii ei personale, ca pe o persoană responsabilă, iar pe soțul ei ca pe un iresponsabil. Chiar dacă soțul ei se comportă uneori într-un mod iresponsabil, ea trebuie să recunoască faptul că fiecare are puncte tari și puncte slabe. Punctele ei tari nu ar fi trebuit să fie folosite ca să judece punctele slabe ale soțului ei. Deseori într-o situație, ambele persoane pot să-și dea seama că greșesc, dar din cauza mândriei, fiecare conchide că cealaltă persoană este vinovatul principal. Dar, în 1 Petru 5:5 găsim scris: „Și toți, în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie”. După Evanghelie, și soția are lipsurile ei și are nevoie deci de harul Lui.

2. Legătura dintre credință și iertare

Soția nu are discernământul necesar pentru a recunoaște dragostea soțului ei, manifestată în diferite feluri față de ea. De exemplu, nu s-a dus la lucru decât după ce a aranjat ca țevile să fie reparate. Mândria ne face să nu putem ierta cu adevărat și ne orbește, împiedicându-ne să vedem iubirea celorlalți. Soția a scăpat din vedere faptul că ea însăși este iertată, de aceea îi este greu să-și ierte soțul.

C. Cum ar trebui să ne influențeze credința în Evanghelie felul în care ne raportăm la ceilalți?

Ceea ce vedem din exemplul celor doi soți este felul în care banalizăm Evanghelia în viețile noastre. Ne gândim: „Eu am dreptate, ei greșesc”. Pur și simplu, nu ne conștientizăm păcatul și nevoia de iertare, astfel că avem dificultăți la capitolul “iertare”. De asemenea, nu ne conștientizăm slăbiciunile și de aceea, nu dobândim o încredere mai mare în Duhul Sfânt, El fiind singurul care ne poate da puterea să biruim păcatul.

Pe de altă parte, pe măsură ce credința noastră în Evanghelie crește, ajungem să pricepem tot mai mult cât de multe nevoi avem. Acest gen de credință aflată în creștere duce la o viață în care nu ne arogăm o neprihănire a noastră personală și nu considerăm că alții ne sunt datori în vreun fel.

Așa este credința care lucrează prin dragoste. Fie ca Dumnezeu să ne dea inimi pline de o credință în Evanghelie, care să crească neîncetat.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Care este legătura dintre credință și dragoste? În ce mod ar trebui ca credința noastră crescândă în Evanghelie să influențeze felul în care-i iubim pe semenii noștri?
- ◆ Ce împiedică creșterea credinței noastre în Evanghelie?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Gândește-te la o persoană apropiată (soț/soție, părinte sau copil). Cum îți manifesti iubirea față de această persoană? În ce fel a influențat lipsa ta de credință în Evanghelie modul în care ți-ai manifestat dragostea față de ea? Ce păcate ar trebui să îi mărturisești? Gândește-te la moduri concrete în care vrei să-ți manifesti iubirea față de această persoană, ca urmare a reînnoirii credinței tale în Evanghelie.

CARACTERUL
DUHOVNICESC

LECȚIA **5**

Sfințirea

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Bazele

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a corecta o des întâlnită înțelegere greșită a vieții creștine, care este golită de Hristos, și de a conștientiza faptul că, dacă vrem să creștem, crucea trebuie să devină punctul focal al vieții noastre.

☞ Rezultatele dorite

După ce-și va fi însușit cunoștințele cuprinse în această lecție, fiecare participant ar trebui . . .

- ◆ Să devină un creștin care se bucură de Hristos.
- ◆ Să înțeleagă că, dacă vrea să crească, trebuie să se concentreze asupra crucii și trebuie să-și trăiască întreaga viață prin prisma lucrării lui Hristos.
- ◆ Să-și pună încrederea în sine la picioarele lui Hristos și, prin credință, să primească puterea pe care numai Mântuitorul lui cel înviat poate să i-o dea.

☞ Schița lecției

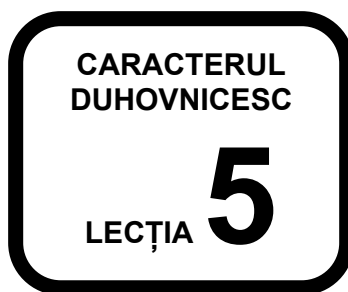
- I. Introducere
- II. Ce este sfințirea?
- III. Cum poate fi tradusă sfințirea în viața credinciosului (Diagrama Crucii)
- IV. Concluzie

☞ Figuri ilustrative

- ◆ 5.1 Diagrama Crucii

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Această lecție face uz de o ilustrație cunoscută sub numele de Diagrama Crucii. Este mult mai eficient să desenați diagrama, pas cu pas, în fața participanților, deoarece altfel aceștia vor încerca să descifreze întreaga diagramă în loc să fie atenți la voi. Nu le înmânați diagrama și nu faceți referire la aceasta decât la sfârșitul lecției.

Sfințirea

CRUCEA - PUNCTUL FOCAL AL VIEȚII CREȘTINE

I. INTRODUCERE

Prin aceste lecții despre Caracterul duhovnicesc, am încercat să construim o temelie pentru o trăire creștină dinamică. Ceea ce se întâmplă în viața voastră personală și în relația voastră personală cu Dumnezeu va influența lucrarea voastră de plantare de biserici mai mult decât orice alt lucru pe care-l faceți. Deseori, Domnul nostru Isus Hristos a vorbit despre lucrurile inimii când s-a adresat conducătorilor religioși din vremea respectivă. El știa că nimic nu cântărea mai mult decât ceea ce se întâmpla în inima liderului, atunci când era vorba de lucrarea lui Dumnezeu.

Acest aspect crucial necesită o atenție deosebită deoarece vedem că tot mai mulți conducători ai bisericilor sunt la pământ din punct de vedere spiritual din cauza vreunui păcat. Cum putem noi înșine să nu cădem? Cum se poate adânci dragostea noastră pentru Dumnezeu în loc să se răcească? Cum putem crește în credință, astfel încât să avem o relație vie cu Isus Hristos?

Pentru a avea o relație mai adâncă cu Dumnezeu, am dori să luăm adevărurile principale asupra cărora ne-am oprit în săptămâna aceasta și să ilustrăm felul în care un lider creștin se maturizează, ajungând să aibă o dragoste mai mare pentru Dumnezeu și o credință vie care să-l ajute să conducă, din punct de vedere spiritual, Biserica lui Isus Hristos. În primul rând, vom defini ce înseamnă viața creștină în adevărul ei sens și, în al doilea rând, vom învăța cum să facem ca crucea lui Hristos să devină punctul focal al vieții noastre.

II. CE ESTE SFINȚIREA?

Sfințirea este lucrarea neîntreruptă a lui Dumnezeu în viața credinciosului, prin care îl face cu adevărat sfânt. În această exprimare, cuvântul sfânt semnifică „a purta chipul lui Dumnezeu.” *Sfințirea este un proces prin care viața morală a unui om este adusă în conformitate cu statutul lui legal înaintea lui Dumnezeu (suntem declarați neprihăniți).* Este o continuare a ceea ce s-a întâmplat la nașterea din nou, când credinciosul a primit o infuzie de viață nouă (Ericson, p. 967-968).

Să observăm cele câteva fațete ale sfințirii. Am fost *regenerați spiritual prin* Duhul Sfânt pentru a putea fi transformați după chipul lui Dumnezeu. Însă, această transformare nu este completă. Ea constituie un proces continuu care se face prin conlucrarea dintre Dumnezeu și credincios. În Filipeni 2:12-13, ni se spune: „...duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, ...căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea.” Aici vedem că trebuie să *conlucrăm* cu Dumnezeu. Nu putem rămâne pasivi, gândindu-ne că Dumnezeu va lucra de unul singur ca să ne facă asemenea chipului Lui, ci trebuie să ne implicăm activ. Trebuie „să lucrăm”, dar nu pentru a fi acceptați de Dumnezeu *prin merite*. Munca noastră va fi mai degrabă expresia faptului că am înțeles și suntem adânc recunoscători pentru iertarea păcatelor noastre prin sângele lui Isus Hristos și pentru înfierea noastră în familia lui Dumnezeu.

III. CUM POATE FI ÎNȚELEASĂ SFINȚIREA ÎN VIAȚA CREDINCIOSULUI?

Ilustrația cunoscută sub numele de Diagrama Crucii ne poate ajuta să înțelegem mai bine procesul de sfințire din viața unui credincios.

- ◆ Notă pentru cursanți: Vă rugăm să nu consultați diagrama (Fig. 5.1) decât atunci când vă spune instructorul.

A. Ținta maturizării creștine: cunoașterea lui Dumnezeu

Domnul spune prin proorocul Ieremia:

„Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu“ (Ier. 9:23-24). Cel mai adesea, oamenii urmăresc cunoașterea, puterea și bogăția. Dar nouă ni se spune că țelul cel mai nobil este să-L cunoști pe Dumnezeu și să cunoști acele lucruri în care El își găsește plăcerea. Aceasta se leagă de felul în care Isus definește viața veșnică, în Ioan 17:3: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis tu“. Isus ne învață că viața veșnică înseamnă a-L cunoaște pe Dumnezeu așa cum este El cu adevărat. Cunoașterea lui Dumnezeu este scopul și semnificația vieții veșnice, de aceea, țelul cel mai înalt al vieții creștine ar trebui să fie acela de a-L cunoaște pe Dumnezeu în adevăr. Prin urmare, ar trebui să creștem neîncetat în a-L cunoaște în toată măreția Sa, devenind tot mai mult asemenea Lui. (Desenați o oblică ascendentă și scrieți „Măsura în care conștientizez perfecțiunea lui Dumnezeu.“)

Dar, pe măsură ce creștem în cunoașterea lui Dumnezeu, apropiindu-ne tot mai mult de frumusețea Sa, ce se va întâmpla cu noi?

Vom ajunge să ne cunoaștem mai bine și pe noi înșine. Mai specific, vom ajunge să ne vedem păcătoșenia care se amplifică pe măsură ce ne apropiem de caracterul desăvârșit al lui Dumnezeu. (Desenați oblica descendentă și scrieți „Măsura în care conștientizez păcătoșenia mea.“) Cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu cu atât mai mult ne dăm seama că El ne-a creat. Cu cât înțelegem mai bine frumusețea naturii Lui, cu atât mai îngrozitor devine păcatul nostru în ochii noștri. Creșterea în cunoașterea sfințeniei lui Dumnezeu, pe de o parte și a gravității păcatului, pe de alta, ar trebui să fie experiența normală a oricărui creștin, deși această experiență este cutremurătoare. De aceea, mulți oameni aleg să nu cunoască prea multe despre Dumnezeu. A-L cunoaște pe El înseamnă a deveni transparent și vulnerabil și acest lucru este înfricoșător pentru oamenii care au de ascuns păcate mari.

Dar această experiență poate fi și o bucurie negrăită! Îți poți imagina cum ar fi să-L cunoști pe președintele unei țări mari și să devii confidentul lui, cunoscându-i gândurile cele mai intime? Această analogie pălește în comparație cu emoția și privilegiul de a fi aduși în prezența lui Dumnezeu. Creatorul universului ne invită să-L cunoaștem într-un mod intim, să-L cunoaștem, în măsura capacităților noastre finite, dorințele, țelurile și planurile pe care vrea să ni le descopere în cadrul unei relații personale cu El. Mai mult, El vrea să devenim împreună-lucrători cu El în îndeplinirea țelurilor Sale.

O dată ce intrăm într-o astfel de relație, ne vom simți nevrednici de a cunoaște și de a fi iubiți de către Ființa Supremă, deoarece, cu cât Îl vom cunoaște mai mult pe Dumnezeu cu atât ne vom simți mai nevrednici. Dar, pe măsură ce această cunoaștere va crește, vom vedea semnificația iertării și împăcării cu Dumnezeu prin Isus Hristos și vom ajunge să-L cunoaștem pe Fiul în toată măreția lucrării Lui de pe cruce. Când descoperim măreția lui Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat cu Isaia, care a văzut slava lui Dumnezeu în Templu, sau cu poporul Israel care L-a întâlnit pe Dumnezeu la Muntele Sinai, descoperim adevărata slavă a Mântuitorului nostru, prin al cărui sânge noi, păcătoșii, suntem spălați de păcat și prin a cărui neprihănire desăvârșită suntem îmbrăcați în haine albe ca să ne putem apropia tot mai mult de acest Dumnezeu al slavei. Crucea capătă o însemnătate și mai mare pentru noi, pe măsură ce Îl cunoaștem tot mai mult pe Dumnezeu în măreția Lui. (Desenați 3 cruci în interiorul unghiului format de cele două oblice, începând cu una mică. Apoi, adăugați la dreapta acesteia alte două cruci de dimensiuni din ce în ce mai mari.) Începem să simțim împreună cu Apostolul Pavel care a zis: „Acum socotesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu“ (Filipeni 3:8a) sau, în alt loc: „...departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos“ (Gal. 6:14a). Isus Hristos și lucrarea Lui de pe cruce devin tot mai importante pentru noi.

B. Piedici în calea maturizării creștinului

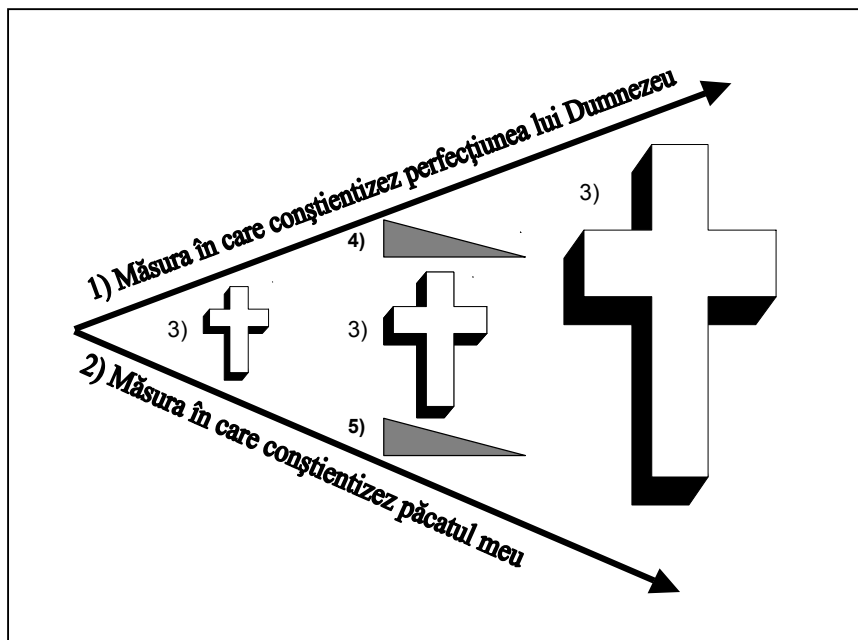
De ce nu experimentăm acest gen de creștere în viața noastră creștină? Unul dintre motivele pentru care nu avem parte de această experiență poate fi *defocalizarea*: atenția noastră s-a mutat de pe lucrarea făcută de Hristos la cruce, pe lucrarea noastră de slujire în viața lui Dumnezeu. Credem că viața creștină constă numai din ceea ce facem noi pentru Dumnezeu. Unii creștini nu realizează faptul că există alte aspecte ale vieții creștine, mult mai importante decât slujirea, cum ar fi cunoașterea lui Dumnezeu și relația personală cu El (Lc. 10:38-42).

În faptele noastre se reflectă o ascultare plină de recunoștință față de Dumnezeu pentru darul Mântuirii Sale. Cu toate acestea, se pare că mulți dintre noi suntem atât de preocupați de ceea ce facem încât cădem în capcana încercării de a câștiga acceptarea lui Dumnezeu și a oamenilor prin faptele noastre. De asemenea, suntem mândri de realizările noastre și, ca urmare, vrem ca ceilalți să aibă o părere bună despre noi. Faptele noastre devin temelia pe care ne construim identitatea.

Păcatul nepoate înșela și în alte feluri. S-ar putea, la un moment dat, să ne gândim că păcatul nostru nu contează în ochii lui Dumnezeu, (Ștergeți crucea din mijloc și desenați în locul ei una mai mică, apoi desenați un ic între partea superioară a crucii și „Măsura în care conștientizez perfecțiunea lui Dumnezeu”) și astfel importanța crucii scade. Practic, ceea ce facem noi aici (indicați icul) este că, în mințile noastre, îl facem Dumnezeu să fie mai puțin important decât este El cu adevărat. Suntem înșelați dacă imaginea noastră despre Dumnezeu este una redusă.

Uneori, s-ar putea să ne gândim: „Nu sunt un păcătos chiar atât de mare!” (*Desenați un ic între partea inferioară a crucii și „Măsura în care conștientizez păcatul meu”). Nu-i așa că văd mai ușor păcatul altuia decât pe al meu? De ce stau așa lucrurile? Este adevărat oare că eu nu am așa probleme cu păcatul cum au alții? Dacă gândim astfel, ne înșelăm pe noi înșine. Deoarece avem o părere prea înaltă despre noi înșine (indicați icul din partea de jos a diagramei), din nou, importanța crucii scade.*

Figura 5.1 Diagrama Crucii

IV. CONCLUZIE

Pentru a evita capcana faptelor, trebuie să creștem în cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu și în credință ca să putem înțelege adevărata sfințenie a lui Dumnezeu și adevărata păcătoșenie a inimii noastre. Trebuie să ne conștientizăm nevoia de har. Însă nu ne putem opri aici în creșterea noastră în credință. Trebuie să acceptăm, prin credință și noile *dimensiuni* ale vieții noastre în Isus Hristos. Cu toate că suntem mari păcătoși, Dumnezeu este plin de har și ne iartă tot păcatul. În Hristos, avem o neprihănire desăvârșită. Am devenit copii ai Dumnezeului celui viu și suntem iubiți de El. El își găsește plăcerea în noi și vrea să ne facă asemenea chipului lui Hristos.

Ca să ne biruim păcatul, nu trebuie să *punem accentul pe strădaniile personale*, ci pe o înțelegere mai clară a ceea ce a făcut Hristos pe cruce și anume, faptul că noi am murit și am înviat împreună cu El, deoarece suntem uniți cu Hristos (Rom. 6). Apoi, biruința Lui asupra păcatului a fost biruința noastră asupra păcatului. Păcatul nu mai este stăpânul nostru. Dar acest adevăr al vieții creștine nu înseamnă că păcatul nu mai încearcă să ne înrobească. De drept, el nu mai este stăpânul nostru, deși se luptă mereu să-și recâștige autoritatea și puterea asupra noastră. Zi de zi, clipă de clipă, trebuie să ne reamintim de ceea ce a făcut Hristos pentru noi pe cruce – ne-a luat păcatul și ne-a dat viață nouă. Dacă privim sfințirea din acest unghi, înțelegem că de fapt firea noastră va continua să fie păcătoasă până în ziua în care vom muri, dar, pe de lată parte, vom recunoaște în noi și viața lui Hristos.

Pe măsură ce creștem în cunoașterea lui Dumnezeu, suntem schimbați tot mai mult după chipul Lui. Neputința noastră de a face acest lucru prin puterile proprii se conturează tot mai mult pe măsură ce ne conștientizăm dependența totală de Hristos. Evanghelia devine mult mai relevantă pentru noi, iar nevoia noastră de Hristos devine mult mai mare. Înțelegem mai adânc lucrurile pe care le-am crezut la început și ne reamintim mereu adevărurile Evangheliei. Prin credință, facem ca ceea ce a săvârșit Hristos prin moartea și învierea Sa să ia ființă tot mai mult în viețile noastre.

Cuvintele lui Arthur Bennett descriu viața pe care ar trebui să o experimentăm în Hristos.

The Valley of Vision - Valea viziunii [corecte]- de Arthur Bennett Banner of Truth, Edinburgh

„Doamne, Tu, Cel Preaînalt și Sfânt, Smerit și Blând,
Tu m-ai adus în valea de unde pot avea o viziune corectă,
ca să trăiesc în adâncuri, dar să te văd pe Tine în înălțimi;
îngrădit de munții păcatului, dar privind la slava Ta.
Vreau să învăț, într-un mod paradoxal, că a coborî înseamnă a urca,
că a fi smerit înseamnă a fi înălțat,
că inima frântă este inima vindecată,
că duhul zdrobit este duhul care se bucură,
că sufletul pocăit este sufletul care biruiește,
că a nu avea nimic înseamnă a avea totul,
că a purta crucea înseamnă a purta cununa,
că a da înseamnă a primi,
că valea este locul viziunii nedistorsionate.
Doamne, în timpul zilei, stelele pot fi văzute din cele mai adânci fântâni,
și cu cât sunt mai adânci fântânile, cu atât strălucesc mai tare stelele Tale;
Vreau să găsesc lumina Ta în întunericul meu,
viața Ta în moartea mea,
bucuria Ta în întristarea mea,
harul Tău în păcatul meu,
bogăția Ta în sărăcia mea,
slava Ta în valea mea“.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Enumeră lucrurile pe care le-a câștigat Hristos prin moartea Sa pe cruce și prin învierea Sa din morți. Scrie pe o coală de hârtie modul în care vrei ca aceste lucruri să devină tot mai mult o realitate pentru tine.
- ◆ Cum poți să crești în sfințenie? Precizează în ce constă procesul zilnic de sfințire și ce legătură are aceasta cu ceea ce a făcut Hristos pe cruce?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Descrie modul în care îți vei însuși și vei aplica în viața ta personală ceea ce Hristos a câștigat prin moartea Sa pe cruce și prin învierea Sa din morți.
- ◆ Scrie-i unei persoane ce ai învățat despre creșterea în sfințenie și explică-i modul în care aplici în viața ta zilnică ceea ce a săvârșit Hristos pe cruce. Dă un exemplu concret de schimbare din viața ta de credincios care s-a produs după ce ai înțeles ce este *sfințirea*.

CARACTERUL
DUHOVNICESC

LECȚIA **6**

Un jurnal spiritual

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ **Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici**

Bazele

☞ **Scopul lecției**

Scopul acestei lecții este de a introduce ideea de jurnal spiritual ca fiind o unealtă practică care-i poate ajuta pe credincioși să acorde mai multă atenție creșterii spirituale, precum și dezvoltării lucrării în care sunt implicați.

☞ **Rezultatele dorite**

După ce-și va fi însușit cunoștințele cuprinse în această lecție, fiecare participant ar trebui . . .

- ◆ Să poată folosi jurnalul pentru a consemna cugetările personale de la timpul individual de părtășie cu Dumnezeu, motivele de rugăciune și răspunsurile la aceste rugăciuni, contactele de lucru, notițele pe marginea activităților cu grupele restrânse, precum și meditațiile zilnice.

☞ **Schița lecției**

- I. Introducere
- II. Cum se folosește un jurnal spiritual?

☞ **Figuri ilustrative**

- ◆ 6.1 Devoțiuni zilnice
- ◆ 6.2 Jurnalul zilnic

☞ **Anexe**

- ◆ 6A Pagini de jurnal - model

☞ **Sugestii pentru coordonatori**

- ◆ Este bine să alcătuiți sau să comandați jurnale pe care să le înmânați participanților spre folosire în timpul seminarului de instruire. Jurnalul Zilnic al Plantatorului de Biserici (The Church Planter's Daily Journal), alcătuit de The Bible League, este un jurnal foarte simplu și eficient. (Vezi Bibliografia pentru informații referitoare la adresă)

CARACTERUL
DUHOVNICESCLECTIA
6

Un jurnal spiritual

JURNALUL ZILNIC AL PLANTATORULUI DE BISERICI

I. INTRODUCERE

În ritmul alert al vieții, puțini oameni găsesc timpul și locul potrivit pentru a cugeta la Dumnezeu și la Cuvântul Său, pentru a reflecta asupra vieții și asupra felului în care ar putea să aplice Cuvântul lui Dumnezeu în viața personală. De vreme ce un ucenic are dorința de a se maturiza și de a se schimba, el își evaluează continuu viața. Asemenea împăratului David, el îi cere Domnului să îi cerceteze inima și viața, pentru a-i descoperi toate greșelile și păcatele. Venind cu acestea înaintea lui Dumnezeu el va avea șansa de a se schimba și de a se maturiza (Psalmul 139:23-24). Este atât de necesar să ne facem timp pentru a sta liniștiți înaintea lui Dumnezeu în fiecare zi, rupând lanțul alergărilor în care suntem prinși (Psalmul 46:10; 37:7).

Consemnarea zilnică a evenimentelor într-un jurnal este una din cele mai eficiente modalități de a învăța cum să avem simțul răspunderii în procesul maturizării noastre spirituale și în viața noastră de slujire. Jurnalul ne obligă să reflectăm asupra vieții și să ne stabilim prioritățile. El ne ajută, de asemenea, să creștem în credință, văzând, pe de o parte, progresul pe care-l facem în timp în cunoașterea și înțelegerea lui Dumnezeu, iar pe de altă parte, văzând felul în care Dumnezeu ne-a răspuns la rugăciuni. Când israeliții au traversat râul Iordan pentru a intra în Țara Făgăduită, Dumnezeu le-a poruncit să ia douăsprezece pietre din râu pentru a ridica un semn de aducere aminte. Acest lucru era menit să le amintească israeliților – atât generației prezente cât și generațiilor viitoare – de credințioșia lui Dumnezeu și de puterea Sa pe care a manifestat-o în mijlocul lor (Iosua 4:1-9). Într-un mod similar, consemnările lecțiilor pe care le-am învățat de la Domnul, a experiențelor prin care am trecut, a cererilor de rugăciune, precum și a răspunsurilor la acestea, constituie „pietre de aducere aminte” care, în vremuri de frământare și descurajare, ne vorbesc despre dragostea și credințioșia lui Dumnezeu față de noi. De-a lungul secolelor, creștinii au învățat foarte multe lucruri din jurnalele oamenilor lui Dumnezeu care au avut o chemare deosebită cum ar fi: Jonathan Edwards, Hudson Taylor, Amy Carmichael și alții. Jurnalele lor au constituit o mărturie scrisă despre relația lor cu Dumnezeu, precum și o încurajare în sensul că și noi putem avea o astfel de relație intimă cu El.

Pe lângă faptul că este o consemnare a creșterii noastre personale, jurnalul poate constitui o modalitate eficientă în dezvoltarea lucrării în care suntem implicați. Dacă Dumnezeu te cheamă să plantezi o biserică sau să faci parte dintr-o echipă de plantare de biserici, vei fi implicat în diferite activități specifice cum ar fi: evanghelizare, ucenicizare, înființarea și dezvoltarea grupurilor restrânse etc. Jurnalul poate sluji și la consemnarea întâlnirilor cu diverși oameni, a ideilor și scopurilor privitoare la întâlnirile grupurilor restrânse, a întrebărilor și preocupărilor pe care le ai și pe care vrei să le discuți cu mentorul tău etc. Pe de o parte, jurnalul are rolul unei mărturii concrete despre lucrarea ta, iar pe de altă parte, el te ajută să vezi modul specific în care te folosește Dumnezeu pentru a-i aduce pe oameni la El și pentru a înființa o biserică. Jurnalul mai poate fi răsfoit și împreună cu instructorul sau mentorul tău pentru a revedea consemnările făcute în el.

Consemnarea evenimentelor într-un jurnal îți poate fi de mare folos pe tot parcursul procesului de plantare de biserici. Pasajele ce urmează descriu elementele componente ale jurnalului zilnic al unui plantator de biserici pe care le poți folosi în alcătuirea propriului tău jurnal. Dacă instructorul sau mentorul nu-ți poate oferi un jurnal, Anexa 6A conține pagini de jurnal pe care le poți xeroxa și folosi. De altfel, ai putea adapta chiar și un caiet în acest scop. Important este ca jurnalul să te ajute să reflectezi asupra a ceea ce te învață Dumnezeu prin Cuvântul Lui și prin rugăciune, și să ai o mărturie scrisă a progresului făcut și a lecțiilor învățate în lucrarea ta de plantare de biserici.

II. CUM SE FOLOSEȘTE JURNALUL SPIRITUAL?

A. Devoțiunile* zilnice (Fig. 6.1)

Figura 6.1 redă un model de consemnare a cugetărilor de la timpul tău devoțional, petrecut în Cuvântul lui Dumnezeu, precum și a motivelor de rugăciune dimpreună cu răspunsurile la rugăciuni. Să observăm părțile componente ale jurnalului:

- ◆ **Textul de azi:** Notează-ți pasajul biblic pe care-l citești la timpul tău devoțional.
- ◆ **Cugetări personale:** Citește pasajul, gândește-te pe îndelete la ceea ce ai citit și roagă-te. Notează orice gând din partea Duhului Sfânt, legat de acest pasaj. Despre ce este vorba în text? Ce ai remarcat? Cum poți aplica aceste informații la viața ta, chiar în ziua de astăzi?
- ◆ **Promisiuni date nouă de Dumnezeu:** Este vreo promisiune în acest pasaj? Notează-ți-o și apoi mulțumește-I lui Dumnezeu pentru fiecare promisiune în parte.
- ◆ **Porunci pe care trebuie să le păzim:** Se menționează vreo poruncă în acest pasaj pe care trebuie să o păzești?
- ◆ **Rugăciuni:** Enumeră motivele de rugăciune pe care le ai pe suflet, precum și răspunsurile la cererile anterioare. Fii cât se poate de specific. Aceasta te va ajuta să vezi felul în care lucrează Dumnezeu prin rugăciunile tale.

B. Jurnalul zilnic (Fig. 6.2)

Figura 6.2 redă un model de jurnal zilnic. Jurnalul zilnic te ajută să monitorizezi progresul pe care l-ai făcut în lucrarea de plantare de biserici. Iată ce teme ai putea consemna în acest jurnal:

- ◆ **Planuri de acțiune:** Notează-ți orice acțiune făcută în direcția acestor planuri. Enumeră activitățile realizate ale unui plan de acțiune sau etapele unei lucrări în desfășurare.
- ◆ **Persoane contactate:** Enumeră persoanele pe care vrei să le evanghelizezi în ziua respectivă. Notează-ți rezultatele întâlnirilor. Le-ai împărtășit mărturia ta personală? Cum au reacționat? Sunt acele persoane deschise pentru Evanghelie?
- ◆ **Întâlniri:** Notează-ți observațiile privitoare la toate întâlnirile, grupurile restrânse, precum și funcțiile specifice ale acestora. Când și unde s-a ținut întâlnirea? Cine a condus-o? Ce s-a făcut (studiu biblic, grup de rugăciune, proiecția filmului Isus pentru prieteni)? Câți oameni au participat? Câți dintre participanți frecventează regulat întâlnirile? Câți vizitatori ați avut? S-a predat cineva lui Hristos? Consemnează orice probleme sau situații specifice de care trebuie să te ocupi în continuare.
- ◆ **Cugetări:** Fă-ți timp pentru a te gândi la ziua respectivă. Este ceva care îți atrage atenția în mod special? Ai învățat sau ai observat vreun lucru legat de viața sau lucrarea ta personală pe care vrei să-l notezi? Aceste cugetări sunt însemnări personale despre viața ta particulară. **Nu e nevoie să le împărtășești cu ceilalți.** Ele te ajută să ai o privire de ansamblu asupra zilei, notându-ți tot ce te-a învățat Duhul Sfânt în ziua respectivă.

* timpul zilnic de părtășie cu Dumnezeu

<p>Devoțiuni zilnice </p> <p>Pasajul de azi: <u>I Cor. 13</u></p> <p>☐ Gânduri personale: <u>Actiunile mele trebuie să fie motivate de dragoste. Să arăt iubire prin faptele mele. Dragostea este îndelung răbdătoare. Trebuie să fiu îndelung răbdător în dragostea mea față de alții.</u></p> <p>☐ Promisuni: <u>Acum toți suntem imperfecti, dar în cer, vom fi desăvârșiți și-L vom vedea pe Dumnezeu așa cum este. Acum, înțelegem numai în parte.</u></p> <p>☐ Porunci: <u>Să arăt dragoste conform atributelor enumerate în acest capitol. Să veghez ca acțiunile mele să fie motivate de dragoste.</u></p> <p>RUGĂCIUNE</p> <p>Cereri și Răspunsuri: <u>C: De a vorbi cu Dr. M. despre Isus.</u> <u>C: Formarea unei echipe de slujire</u> <u>R: Mama se simte mult mai bine</u></p>	<p>Jurnal zilnic Data: _____</p> <p>Planuri de acțiune</p> <p>☒ <u>Formarea unui triplet de rugăciune.</u></p> <p>☒ <u>Identificarea zonei țintă.</u></p> <p>☐ <u>Începerea studiului inductiv pe Ioan 17</u></p> <hr/> <p>Persoane contactate:</p> <table border="0"> <tr> <td>Nume:</td> <td>Comentarii:</td> </tr> <tr> <td><u>Dr. Martin</u></td> <td><u>I-am spus mărturia</u></td> </tr> <tr> <td><u>Mătușa Sanda</u></td> <td><u>A vizionat filmul Isus</u></td> </tr> <tr> <td><u>Di. Ion</u></td> <td><u>Mărturia mea. S-a pocăit!</u></td> </tr> </table> <hr/> <p>Întâlniri:</p> <p>Grupuri restrânse și funcții specifice: <u>La casa lui Ionel, la 7 p.m. Triplet de rugăciune (Ionel, Marin și eu) Ne-am rugat două ore. Ne-am înțeles să ne mai întâlnim</u></p> <hr/> <p>Reflecții de peste zi: <u>Mă bucur foarte mult de tripletul de rugăciune. Niciodată până acum nu m-am rugat regulat cu alții. Mă bucur de felul în care va folosi Dumnezeu rugăciunile noastre.</u></p>	Nume:	Comentarii:	<u>Dr. Martin</u>	<u>I-am spus mărturia</u>	<u>Mătușa Sanda</u>	<u>A vizionat filmul Isus</u>	<u>Di. Ion</u>	<u>Mărturia mea. S-a pocăit!</u>
Nume:	Comentarii:								
<u>Dr. Martin</u>	<u>I-am spus mărturia</u>								
<u>Mătușa Sanda</u>	<u>A vizionat filmul Isus</u>								
<u>Di. Ion</u>	<u>Mărturia mea. S-a pocăit!</u>								

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Pe tot parcursul ciclului de instruire în plantare de biserici, consemnează-ți zilnic gândurile pe marginea textului de la timpul tău de părtășie personală cu Dumnezeu, precum și progresul în lucrare. Fii pregătit să prezinți acest jurnal mentorului sau instructorului tău.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ *The Church Planter's Daily Journal (Jurnalul zilnic al plantatorului de biserici)*. The Bible League, 16801 Van Dam Rd., South Holland, IL 60473 USA. E-mail: bibleleague@xc.org

Pagini de jurnal – Model

DEVOȚIUNI ZILNICE

Pasajul de azi: _____

≤ **Gânduri personale**

≤ **Promisiuni - revendicare**

≤ **Porunci - împlinire**

≤ **Rugăciune –
Cereri de rugăciune și răspunsuri la rugăciune**

JURNAL ZILNIC

Planuri de acțiune:

^ _____
^ _____
^ _____
^ _____
^ _____
^ _____

Persoane de contact

Nume

Comentarii

_____	_____
_____	_____
_____	_____
_____	_____
_____	_____

Întâlniri

Grupuri celulă, întâlniri în case, funcții speciale

Reflecții de peste zi

STUDIUL BIBLIC

LECȚIA 1: BIBLIOLOGIE

- I. BIBLIA ESTE UNICĂ
- II. BIBLIA ESTE O REVELAȚIE
- III. BIBLIA ESTE INTELIGIBILĂ
- IV. BIBLIA ESTE PRACTICĂ
- V. BIBLIA ESTE DEMNĂ DE ÎNCREDERE

1A STUDIUL BIBLIC INDUCTIV

LECȚIA 2: ÎNȚELEGEREA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU

- I. ÎNȚELEGEREA BIBLIEI
- II. ÎNȚELEGEREA DIFERITELOR TIPURI DE LITERATURĂ DIN BIBLIE

LECȚIILE 3,4: STUDIUL BIBLIC INDUCTIV I

- I. INTRODUCERE
- II. OBSERVAREA
- III. INTERPRETAREA

LECȚIA 5: STUDIUL BIBLIC INDUCTIV II

- I. PRINCIPIILE STUDIULUI DE PARAGRAF
- II. STUDIUL DIRECȚIONAT ÎN GRUPURI MICI

LECȚIA 6: STUDIUL BIBLIC INDUCTIV III

- I. PRINCIPII ALE STUDIULUI TEMATIC (5 MINUTE)
- II. EXERCIȚIU DE STUDIUL TEMATIC
- III. SINTETIZAREA CONSTATĂRILOR STUDIULUI TEMATIC
- IV. APLICAȚIE PENTRU STUDIUL TEMATIC

METODE DE
STUDIU BIBLIC

1

LECȚIA

Metode de studiu biblic

Bibliologie

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Bazele

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a explica faptul că Dumnezeu a inspirat scrierea Bibliei astfel că manuscrisele originale n-au nici o greșeală și au fost păstrate cu grijă și transmise de către biserică. Prin urmare, Biblia este unealta de cea mai mare încredere și cea mai folositoare în lucrarea noastră de plantare de biserici.

☞ Rezultatele dorite

După ce-și va fi însușit cunoștințele cuprinse în această lecție, fiecare participant ar trebui . . .

- ◆ Să fie convins că Biblia este superioară oricărei alte forme de revelație.
- ◆ Să fie încredințat că poate folosi Biblia cu toată încrederea în lucrarea sa .
- ◆ Să știe că manuscrisele originale au fost inspirate de Dumnezeu și că traduceri moderne sunt precise numai în măsura în care au fost foarte atent traduse din original.

☞ Schița lecției

- I. Biblia este unică
- II. Biblia este o revelație
- III. Biblia este inteligibilă
- IV. Biblia este practică
- V. Biblia este demnă de încredere

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Evitați o descriere prea amănunțită legată de manuscrise, consiliile bisericilor sau alte detalii tehnice. În schimb, concentrați-vă asupra originii și caracterului divin al Bibliei astfel încât aceasta să-l motiveze pe participant să fie un student serios și un bun utilizator al Cuvântului.
- ◆ Dacă este posibil, procurați-vă extrase din traduceri de diferite limbi, inclusiv limbile originale (sau fotocopiile), pentru a-i ajuta pe participanți să înțeleagă că traduceri pe care ei le folosesc nu sunt singurele versiuni existente.
- ◆ Dacă scrierile apocrife constituie o chestiune dezbătută în țara voastră, aduceți mai multe broșuri sau materiale care se referă la aceste chestiuni astfel încât să puteți clarifica problema repede sau să vă ocupați de ea în afara orelor de curs. Astfel veți putea să nu vă abateți de la cursul lecției.

Bibliologie

ESTE BIBLIA DEMNĂ DE ÎNCREDERE?

I. BIBLIA ESTE UNICĂ

Biblia este cea mai importantă carte care s-a scris vreodată. Ea afirmă că constituie Însăși Cuvintele Dumnezeului Celui Atotputernic și Infinit, date cu scopul de a Se revela pe Sine Însuși omului finit. Biblia este cea mai amplă scriere pe care a cunoscut-o vreodată istoria, scrisă de peste 40 de autori diferiți, în trei limbi diferite, într-o perioadă de peste 1400 de ani. Cu toate acestea, unitatea, logica și lipsa contradicțiilor dovedesc că Dumnezeu Însuși este Autorul ei principal, Care l-a călăuzit pe fiecare autor uman, astfel încât produsul scrierii fiecăruia dintre ei să fie exact în conformitate cu planul Lui.

De asemenea, Biblia este cea mai importantă unealtă pentru plantatorul de biserici și pentru pastorul zilelor noastre. Cuvântul „viu și lucrător“ al lui Dumnezeu poate să pătrundă în inimile și sufletele acelor pe care dorim să-i câștigăm pentru Domnul. El ne echipează pentru orice lucrare bună, din această categorie făcând parte și lucrarea noastră de multiplicare a bisericilor de pretutindeni din țară. Biblia este standardul de referință (etalonul) pe baza căruia apreciem și evaluăm orice doctrină, practică, tradiție și orice altă carte. Istoria, tradiția și intelectul uman ne pot duce în rătăcire, însă Biblia rămâne neclintită ca fiind Adevărul lui Dumnezeu. Învățătura ei este întotdeauna corectă. Profețiile ei se împlinesc întotdeauna. Cuvintele ei ne ajută să-i câștigăm pe cei pierduți și să ne împotrivim diavolului. Biblia este indispensabilă vieții creștine și lucrării noastre.

În pofida învățaturii clare a Bibliei despre ea însăși, a minunilor și a profețiilor împlinite care au dovedit natura ei divină, Biblia a fost deseori atacată. Acest lucru este de înțeles. Ea este cea mai puternică armă pe care o avem, de aceea, Satan depune toate eforturile pentru a o discredita. Nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să vadă că lucrătorii lui Dumnezeu se îndoiesc de valoarea și acuratețea ei, și o ignoră sau o neglijează. De aceea, înțelegerea originii și căii de transmitere a Bibliei de la Dumnezeu la om, ne ajută să prețuim această unealtă minunată, precum și centralitatea ei pentru o lucrare încununată de succes.

II. BIBLIA ESTE O REVELAȚIE

A. Revelația generală

Dacă un om finit trebuie să înțeleagă un Dumnezeu infinit, atunci Dumnezeu trebuie să se reveleze pe Sine Însuși. Chiar dacă nu-L putem înțelege pe deplin pe Creatorul nostru, totuși, putem înțelege ceea ce El ne-a făcut de cunoscut. Dumnezeu ni s-a revelat în două feluri. Prima modalitate prin care Dumnezeu ni s-a descoperit se numește *Revelație generală*.

1. Pentru toți oamenii

Revelația generală este la îndemâna tuturor oamenilor. Orice om poate să vadă existența, puterea, slava și natura divină a lui Dumnezeu în creație (Psalmul 19:1; Romani 1:20). Conștiința fiecărui om mărturisește despre legea morală a lui Dumnezeu (Romani 2:15).

2. Limitată ca eficiență

Cu toate că revelația generală este la îndemâna tuturor, ea poate fi înțeleasă greșit. Oamenii pot cunoaște natura divină a lui Dumnezeu privind la creație și la cerințele morale ale lui Dumnezeu puse în conștiința lor. Însă revelația generală nu este

suficientă pentru a explica moartea ispășitoare și învierea lui Hristos, sau concepte de genul "credință" sau "har".

B. Revelația specială

Revelația specială implică intervenția supranaturală a lui Dumnezeu în viața omului pentru a-i comunica acestuia adevărul și voia Lui.

În trecut, formele specifice de revelație includeau tragerea la sorti (Iona 1:7; Luca 1:9; Fapte 1:26), Urim și Tumim (Levitic 8:8), visuri (Genesa 37:5), vedenii (Isaia 6:1), îngerii (Genesa 19:1), profeții (1 Împărați 22:7) și apariții vizibile ale lui Hristos ca Îngerul Domnului (Judecători 6:11).

Cele mai importante forme de revelație specială sunt Biblia, adică Cuvântul lui Dumnezeu și Isus Hristos, adică Cuvântul întrupat (Ioan 1:1, 14). Biblia este singura consemnare care constituie o autoritate, despre ceea ce a făcut și a spus Isus. Pe lângă faptele importante ale vieții Lui, consemnate în cele patru Evanghelii (Ioan 20:30-31), Vechiul Testament explică motivul pentru care El a venit pe pământ (Isaia 53:6), iar epistolele Noului Testament ne învață cum să trăim ca ucenici ai Lui (Romani 12:1-2).

III. BIBLIA ESTE INTELIGIBILĂ

Una dintre cele mai reușite înșelătorii ale lui Satan, din toată istoria, a fost tocmai atacul lansat asupra acestui aspect. Timp de mai multe secole, conducătorii religioși susțineau că omul de rând nu putea să înțeleagă Biblia. Cuvântul puternic al lui Dumnezeu era rezervat doar unui mic număr de privilegiați. Chiar și aceluia li s-a permis să folosească numai anumite traduceri (versiuni) care erau „aprobată”. Cert este faptul că nu aceasta a fost intenția lui Dumnezeu.

A. Biblia a fost scrisă în limba comună a vremii respective

Scriitorii Bibliei au folosit trei limbi. Cea mai mare parte a Vechiului Testament a fost scrisă în limba ebraică. Ebraica era limba vorbită în Israel. Folosirea ei de autorii Bibliei a făcut posibil ca fiecare tată să-și învețe copiii (Deuteronom 6:6-7). Ebraica este de asemenea o limbă care exprimă foarte bine sentimentele. Ca urmare, toți cititorii pot înțelege cu ușurință sentimentele lui Dumnezeu și ale personajelor biblice.

Anumite părți ale cărților Ezra și Daniel au fost scrise în limba aramaică. Aceste cărți au fost scrise în timpul robiei babiloniene a poporului lui Dumnezeu și în perioada imediat următoare acestei robii. În timpul exilului, mulți evrei au uitat limba ebraică și au adoptat limba aramaică a babilonienilor. Când limba poporului s-a schimbat, autorii Bibliei au folosit limba vorbită de oamenii de rând.

Noul Testament este scris în limba greacă. În urma cuceririlor lui Alexandru cel Mare, limba greacă s-a extins în toate țările cucerite de el. Pe vremea lui Hristos și a apostolilor, aceasta era limba internațională de pe tot cuprinsul Imperiului Roman. Există o formă literară a limbii și una obișnuită, greaca Koine. Autorii Noului Testament au ales Greaca Koine – cea mai eficientă pentru înțelegerea omului de rând, chiar dacă multora le era mai simplu să comunice în aramaică sau ebraică. Fără îndoială, scopul era ca toți să înțeleagă Cuvântul.

B. Biblia a fost scrisă folosind ilustrații simple din viața de zi cu zi

Autorii Bibliei n-au încercat să ne impresioneze cu învățături iscusite. În schimb, ei s-au străduit să scrie în așa fel, încât Biblia să fie pe înțelesul tuturor, folosind ilustrații simple din viața de zi cu zi. De aceea, au vorbit despre soți, soții și copii, despre recolte și turme. Ei au folosit stiluri literare care comunicau cel mai bine ideile lor. Ei relatează fapte cu ajutorul narațiunii istorice, iar sentimentele le pun în lumină prin intermediul povestirilor din viață. Descriu frumusețea prin poezie. Arată înțelepciunea prin proverbe. Folosesc scrieri profetice pentru a comunica fantasticul și escatologicul. Scopul rămâne același. Dumnezeu vrea ca noi să înțelegem Cuvântul Său.

IV. BIBLIA ESTE PRACTICĂ

Dumnezeu vrea ca noi să folosim Biblia. Ea nu este menită a fi un obiect religios pe un raft, peste care se depune praful, ci o unealtă extrem de practică. Dumnezeu a ținut cont de limitările noastre atunci când ne-a transmis conținutul ei.

A. Biblia a fost scrisă în mod progresiv

Este o provocare pentru mințile noastre să înțeleagă chiar și adevărurile simple despre Dumnezeu infinit. Știind aceasta, Dumnezeu S-a revelat pe Sine Însuși și voia Sa ca privire la omenire în mod progresiv – pas cu pas (Evrei 1:1). Astfel, înainte ca Evanghelia să fie revelată în Noul Testament, au fost puse temelii în Vechiul Testament. Revelarea legilor, a ritualurilor și a promisiunilor sunt necesare pentru a putea învăța (înțelege) următorul fapt important. Mesajul biblic devine clar pe măsură ce secțiunile majore ale Bibliei sunt citite în ordinea progresivă în care s-au scris.

B. Biblia a fost scrisă cu ajutorul evenimentelor istorice

Biblia nu este un simplu document istoric din care s-au omis evenimente istorice de o importanță majoră. Cu toate acestea, Biblia ne revelează modul în care Dumnezeu a lucrat de-a lungul istoriei cu oamenii. Dumnezeu a folosit oameni reali, nu cu personaje fictive. Biblia este folositoare deoarece a fost scrisă de oameni reali, de diferite profesii, care ne relatează experiențe ale vieții reale, pentru a ne arăta cum să trăim

1. Povestirile patriarhilor au fost scrise de către Moise în Pentateuh

Aceștia erau capii de familie, care se străduiau să trăiască o viață neprihănită în mijlocul unor oameni fără frică de Dumnezeu. Ei s-au străduit să-și pună încrederea în Dumnezeu, și să transmită copiilor lor adevărul Lui.

2. Preoții au scris cărțile istorice ale Vechiului Testament

Preoții erau puși deoparte pentru a-l sluji lui Dumnezeu. Cu toate că mulți L-au slujit pe Dumnezeu cu credincioșie (1 Samuel 12:23), unii s-au abătut de la căile Lui (1 Samuel 2:12). Preoții au experimentat, pe de o parte, bucuria în prezența Lui, iar pe de altă, durerea jertfelor de ispășire pentru păcatele poporului, cu toate acestea, uneori erau copleșiți de oboseală și plictiseală (Maleahi 1:13).

3. Împărații au contribuit cu Psalmi și cărți despre înțelepciune

Împărații se străduiau să păstreze un echilibru între viața religioasă și cea politică. Dumnezeu – Împăratul Împăraților – uneori îi înălța (1 Împ 3:12), alteori îi smerea (2 Sam 12:11-12). Influența lor au adus fie belșug de binecuvântare asupra poporului Israel, fie nenorocire (2 Împ 20:13-16).

4. Profeții au scris cărțile profetice

Profeții erau cei care vesteau oamenilor Cuvântul lui Dumnezeu. Când prevesteau binecuvântări, erau bine primiți. Când prevesteau judecată erau deseori prigoniți și chiar omorâți (1 Împ 19:14). Cu toate acestea, ei se străduiau să rămână credincioși lucrării pe care o făceau. În paralel cu aceștia, dar și împotriva lor, își desfășurau lucrarea profeții mincinoși care suceau mesajul lui Dumnezeu (Ier. 28:10-14).

5. Apostolii au transmis învățătura lor Bisericii în Noul Testament

Slujba Apostolilor și a celor apropiați lor, care au scris Noul Testament, era de a face ucenici din toate neamurile, cu lucrători, finanțe, clădiri și alte resurse limitate. Aceștia proveneau din medii foarte diferite din punctul de vedere al educației și profesiei lor. S-au confruntat cu mari greutăți, persecuții și moarte (2 Cor 11:23-29). S-au ocupat atât cu problemele administrative, cât și cu cele spirituale, cum ar fi păcatul din bisericile nou înființate. Erau solicitați la nesfârșit atât în ceea ce privește timpul, cât și energia lor. Ei au învățat puterea rugăciunii și a Cuvântului lui Dumnezeu.

C. Biblia a fost scrisă cu sinceritate

Biblia este unică în literatura vremii antice în ce privește acuratețea cu care s-au consemnat atât izbânzile, cât și înfrângerile poporului lui Dumnezeu. Indiferent dacă un

om era păstor sau împărat, Biblia consemnează cu fidelitate faptele vieții lui și modul în care s-a raportat Dumnezeu la el. Chiar și păcatele personajelor care au constituit modele de credință sunt consemnate cu acuratețe (Gen 12:10-20; Numeri 20:7-12; 2 Sam 11). Mai mult, scriitorii Bibliei n-au încercat să prezinte viața creștină ca fiind ușoară. În mai multe rânduri, Isus i-a învățat pe ucenicii Săi, în repetate rânduri, despre prețul mare care trebuie plătit ca ucenic al Său (Mat 10:37-39; Luca 9:57-62; Ioan 15:18-21). Biblia este asemenea unui prieten credincios care ne spune mai degrabă adevărul, decât să ne ascundă informațiile neplăcute, dar necesare, pe care trebuie să le cunoaștem.

V. BIBLIA ESTE DEMNĂ DE ÎNCREDERE

Dumnezeu vrea ca Biblia să fie o unealtă inteligibilă, practică și eficientă pentru viața și lucrarea noastră. El a lucrat și încă mai lucrează pe tot parcursul procesului de transmitere a Bibliei oamenilor. Acest proces a început cu primii autori și continuă și azi, ori de câte ori deschidem și citim în Cuvântul Lui. În ce constă acest proces?

A. Inspirația

Termenul inspirație care literal înseamnă "respirația" [lui Dumnezeu] - insuflare - sugerează faptul că Biblia este lucrarea unui Dumnezeu viu (2 Tim 3:16). Deoarece Biblia este o lucrarea divină, ea trebuie privită ca atare.

Biblia nu este un simplu produs al gândirii omenești, ci este chiar Cuvântul lui Dumnezeu vorbit prin gura omului sau scris de condeii lui. Toți profeții și apostolii au pretins că vorbeau și scriau cuvintele unei alte Persoane și anume, ale lui Dumnezeu Însuși. Chiar și Isus, Fiul lui Dumnezeu, a spus că El vorbește numai Cuvintele pe care I le-a dat Tatăl. Conform 2 Pet 1:20-21, „oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt.” Este important de observat că Biblia însăși este inspirată de către Dumnezeu și nu oamenii care au scris-o. Mai mult, inspirația nu se referă la calitatea literară a celor scrise, ci la originea și caracterul lor divin.

B. Păstrarea

Încă de la început, am remarcat natura unică a Bibliei. De-a lungul secolelor, oamenii care copiau textele au fost foarte de devotați, manifestând o deosebită grijă pentru a copia textul biblic cu acuratețe. Ei au făcut foarte puține greșeli, și numărul mare de manuscrise descoperite au făcut posibil să descoperim și să corectăm greșelile care s-au făcut. Secțiunile din Biblie a căror text original nu s-a găsit sunt puține la număr și nici una din aceste secțiuni nu cuprinde învățături sau doctrine importante.

Luând în considerare numărul mare de copiiști, miile de ani de-a lungul cărora textele s-au transmis numai prin copiere, numeroasele limbi în care s-a copiat Biblia, suprafața geografică foarte întinsă și numeroasele încercări de a distruge Biblia, este uimitor faptul că, totuși, avem un text care nu numai că este redat cu atâta acuratețe, dar este și vrednic de încredere. Dumnezeu a lucrat astfel încât aceste texte să fie păstrate conserve pentru ca noi să le putem folosi.

C. Canonizarea

Termenul „canon” este împrumutat din limba greacă *κανον*, care înseamnă regulă sau standard. Creștinii au folosit canonul încă din secolul al IV-lea pentru a identifica lista de cărți cu autoritate [inspirate] care aparțineau Vechiului Testament sau Noului Testament pe baza cărora erau evaluate toate celelalte cărți.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, mulți părinți ai Bisericii primare sau Consilii bisericești au contribuit la procesul de canonizare. Aceștia au examinat mesajul în sine al cărților, credibilitatea autorilor, concordanța dintre cartea respectivă și celelalte cărți acceptate și acceptarea cărții de către Biserică. Canonizarea Vechiului și Noului Testament a fost mai degrabă un proces decât un eveniment și s-a desfășurat sub supravegherea Duhului Sfânt.

În vremea lui Isus, Vechiul Testament se alcătua din Lege, Profeți și Scrieri. La începutul erei creștine, toate cele 39 de cărți ale Vechiului Testament erau general

acceptate, cea mai veche listă de canonizare datând din anul 170 d.Hr. Procesul de canonizare a Noului Testament, cu cele 27 de cărți, s-a încheiat în secolul al IV-lea. Există un consens general în ceea ce privește cele 66 de cărți ale Bibliei, excepțiile de la acest consens fiind doar Cărțile apocrife.

Scrierile apocrife sunt respinse de către Biserica Protestantă și acceptate de către Biserica Ortodoxă și cea Romano-catolică. Cu toate acestea, se pare că există o mare diferență între scrierile apocrife și celelalte 66 de cărți. Scrierile apocrife nu se pretind a fi parte din Scriptură, conțin erori evidente și nu li s-a acordat statutul de scrieri canonizate de către comunitatea evreiască. Totuși, scrierile apocrife au un stil devoțional care se potrivește cu închinarea liturgică a bisericilor ortodoxe și romano-catolice. Scrierile apocrife conțin câteva afirmații care au fost folosite, în timpul Reformei, de biserica romano-catolică, în lupta împotriva protestanților. Poate că acestui fapt se datorează includerea lor de către Sinodul de la Trent în canonul Bisericii Catolice din anul 1548 d.Hr.

D. Traducerea

Oamenii lui Dumnezeu au înțeles că dorința lui Dumnezeu este ca fiecare om să audă Cuvântul Lui în limba maternă și s-au trudit pentru a face posibil acest lucru. Este o lucrare imensă și încă se află în curs de desfășurare. Limbile și culturile moderne deseori sunt foarte diferite de cele ale vremii în care s-a scris Biblia și se schimbă continuu. Traducătorii trebuie să aleagă cuvintele și expresiile cele mai potrivite pentru a putea transmite cât mai precis înțelesul din limbile originale și în același timp trebuie să facă traducerea cât mai accesibilă oricărei vârste sau nivel educațional. Nici o traducere nu este perfectă, dar pregătirea lingvistică modernă, descoperirile noi de manuscrise, precum și creșterea în înțelegerea biblică ajută la această lucrare ce pare a fi fără sfârșit. Este necesară o comparație permanentă cu textele din limba originală pentru a ne asigura că o anumită traducere transmite cu acuratețe înțelesul Cuvântului lui Dumnezeu. Dumnezeu a folosit oameni înzestrați, educați și capabili, dependenți de El în ceea ce privește călăuzirea și înțelepciunea Lui în acest proces continuu, foarte important.

E. Iluminarea

Pe măsură ce creștinul citește, studiază și cugetă la Cuvântul lui Dumnezeu, Duhul Sfânt îi descoperă înțelesul celor citite. Procesul de iluminare este de asemenea un proces deschis (fără sfârșit) sau cel puțin așa ar trebui să fie. Este un efort comun, o conlucrare, în sensul că oamenii nu pot învăța fără iluminarea Duhului (2 Cor 2:11-14; Ps 119:18) și Duhul nu iluminează fără efortul omului (2 Tim 2:15; Ps 119:97-99; Prov 2:1-5).

A-i învăța pe alții Cuvântul lui Dumnezeu este o lucrare de cinste deosebită (2 Tim 4:17) însă este și o responsabilitate serioasă (Iacov 3:1). Învățătura nu trebuie dată nicicând fără o pregătire într-o atitudine de rugăciune serioasă. Și totuși, Dumnezeu S-a îngrijit, punându-ne la dispoziție toate resursele necesare – un text vrednic de încredere în limba maternă, precum și abilitatea de a înțelege Cuvântul Lui cu ajutorul Duhului. Nu ne lipsește altceva decât decizia de a mânuși Scriptura corect și cu credincioșie, folosind-o în primul rând pentru propria noastră creștere spirituală, și apoi, în lucrarea noastră cu alții. Ce privilegiu să fim parte din acest proces de transmitere a Cuvântului viu al lui Dumnezeu unei lumi nevoiașe care merge la pierzanie.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ De ce crezi că Dumnezeu nu a lăsat să se păstreze manuscrisele originale ale Bibliei, cu toate că ar fi putut foarte ușor să facă acest lucru?
- ◆ Dumnezeu a folosit o varietate atât de mare de oameni (autori) care să scrie Biblia. Au avut acești oameni ceva în comun? Ce anume? Dacă Dumnezeu ar scrie o carte azi, ar vedea El acea calitate în tine și te-ar alege?
- ◆ Această lecție afirmă că "iluminare" înseamnă că omul nu poate învăța fără Duhul, dar Duhul nu iluminează fără efortul omului. Ești de acord? Care este echilibrul între aceste două aspecte?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Gândește-te la autorii Bibliei ca la niște oameni reali, aflați în lucrări reale. Alege dintre ei unul care seamănă cel mai mult cu tine. Descrie pe scurt modul în care ți se aseamănă, cum este lucrarea lui în comparație cu a ta și ce sfat special ți-ar putea da referitor la lucrarea în care ești implicat.
- ◆ Interesează-te ce traduceri ale Bibliei sunt disponibile în limba ta maternă. Încearcă să găsești informații despre istoria acestor traduceri. Când s-a terminat prima traducere, de către cine și în ce circumstanțe? Care au fost motivațiile care au stat la baza traducerilor ulterioare? Care sunt punctele tari și slabe ale fiecărei traduceri în parte?
- ◆ Enumeră modurile specifice în care folosești Biblia în viața ta de zi cu zi și în lucrarea ta. Apoi, enumeră alte modalități noi prin care ai putea să faci ca Biblia să aibă un rol mult mai important decât cel pe care l-a avut până acum.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Geisler, Norman L. & Nix, William E. From God to Us (De la Dumnezeu, pentru noi)
- ◆ Bruce, F. F. The New Testament Documents: Are They Reliable?(Documentele Noului Testament: sunt ele vrednice de încredere?)

Studiu biblic inductiv

BAZELE CREDINȚEI CREȘTINE

Pasajele de mai jos pot fi folosite în scopul unui studiu inductiv cu tema: învățătura Bibliei despre conceptele de bază ale vieții și credinței creștine. Aceste pasaje reprezintă o sursă disponibilă participantului care începe să ucenicizeze noilor credincioși în grupurile celule, ucenicizarea individuală etc.

Autoritatea Bibliei

Apoc 1:1-3
Luca 24:27-48
Ps 119:94-118
Ps 119:159-168
2 Pet 1:19-21
1 Pet 1:24-25
2 Tim 3:14-17

Rugăciunea

Ps 55
Mat 26:36-44
Mat 6:5-13
Mat 5:44-48
Iacov 5:13-18
Marcu 11:20-26
Rom 8:26-28

Studiul biblic

Deut 17:18-20
Ps 1
Luca 4:1-13
Luca 4:14-21
Ios 1:7-9
Prov 2:1-5
Prov 4:20-22

Trăirea conform planului lui Dumnezeu

Filimon 4:6-7
Prov 3:5-6
Prov 16
Eccl 2:1-26
Mat 4:18-23
Luca 22:39-42
Iacov 4:1-10

Evangelizarea

Marcu 5:1-20
1Pet 3:15-16
2Cor 3:1-3
Fapte 22:1-21
Fapte 4:1-20
Fapte 18:24-28
Marcu 16:9-20

Dărnicia

2Cor 8:1-5
2Cor 9:6-11
Marcu 10:17-23
1Ioan 3:16-18
Marcu 4:24-25
Mat 6:1-4
1Cor 16:1-2

Ispita

Rom 6:1-14
Luca 4:1-13
Evrei 2:17-18
1Cor 10:13
Ga 6:1-11
Apoc 3:7-11
Iacov 1:12-15

Pocăința

Luca 5:29-32
Luca 13:1-9
2Pet 3:8-9
Is 1:10-20
1Ioan 1:8-10
Fapte 26:20
Iona 3:1-10

Iertarea

Gen 45:4-15
Ps 103:2-18
Mat 6:12-15
Luca 15:11-32
Efes 4:31-32
Marcu 11:24-26
Mat 18:21-35

Viața nouă în Hristos

2Cor 5:16-21
Ioan 15:5-8
Gal 3:26-28
Rom 8:1-11
Filimon 3:7-11
Rom 6:3-11
Col 3:1-4

Auto-disciplinarea

Prov 6:6-11
1Pet 1:13-16
Ioan 14:21
Rom 12:1-3
Col 3:15-17
Iacov 1:19-25
Luca 6:47-49

Părtășia creștină

1Tes 5:11-15
Luca 22:24-27
Evrei 10:24-25
Efes 1:15-23
Rom 12:3-16
Fapte 12:5-19
Fapte 2:38-47

METODE DE
STUDIU BIBLIC

LECTIA **2**

Înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ **Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici**

Bazele

☞ **Scopul lecției**

Scopul acestei lecții este de a-i prezenta plantatorului de biserici un context în care se poate înțelege adevărul biblic.

☞ **Rezultatele dorite**

După ce-și va fi însușit cunoștințele cuprinse în această lecție, fiecare participant ar trebui . . .

- ◆ Să cunoască contextul de bază în care se poate înțelege Cuvântului lui Dumnezeu.
- ◆ Să fie convins că Biblia este inteligibilă .

☞ **Schița lecției**

- I. Înțelegerea Bibliei
- II. Înțelegerea diferitelor genuri literare din Biblie.

☞ **Figuri ilustrative**

- ◆ 2.1 Istoria răscumpărării lumii în Vechiul Testament și în Noul Testament
- ◆ 2.2 Cronologia Bibliei

Înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu

APLICAREA ADEVĂRULUI BIBLIC

I. ÎNȚELEGEREA BIBLIEI

Unul din darurile pe care Dumnezeu le-a dat Bisericii Sale este acela de „învățător.” Învățătorii au slujba specifică de a-i învăța pe oamenii lui Dumnezeu. Fiecare echipă de plantare de biserici trebuie să aibă membri care să fie în stare să învețe și să predice cu acuratețe Cuvântul lui Dumnezeu. De asemenea, Dumnezeu a dat fiecărui credincios Duhul Sfânt ca să-i fie învățător personal. Cu ajutorul Duhului Sfânt, fiecare credincios poate să înțeleagă Biblia.

Plantatorii de biserici trebuie să fie capabili să studieze Biblia pentru a putea astfel crește spiritual și pentru a-și dezvolta lucrarea în care sunt implicați. Din nefericire, mulți plantatori de biserici au puține ocazii de a fi instruiți și numai un număr limitat de materiale sunt disponibile în limbile materne. Cu toate acestea, este posibil să studiezi și să înțelegi Biblia, chiar dacă singura carte pe care o are la dispoziție o persoană este însăși Biblia.

Cu toate că putem învăța multe modalități de abordare a studiului biblic, cel mai important este să depindem de Duhul Sfânt și să fim dispuși să împlinim ceea ce am învățat. Isus a spus că Duhul Sfânt ne va călăuzi în tot adevărul (Ioan 16:13). De asemenea, El ne-a învățat că Se va descoperi continuu celor care Îl iubesc și care păzesc poruncile Lui (Ioan 14:21). Nu este vorba de o alegere între a studia din greu și a depinde de Duhul Sfânt - ambele sunt importante.

II. ÎNȚELEGEREA DIFERITELOR TIPURI DE LITERATURĂ DIN BIBLIE

Cărțile Bibliei ilustrează, fiecare, diferite forme literare. Faptul de a cunoaște tipul de discurs literar în care a fost scris un anumit pasaj din Scriptură poate să-ți fie de folos în a înțelege mai bine lucrurile. Citești ziarul în același fel în care citești o scrisoare personală? Înțelegi un contract legal întocmai ca pe o poezie? Bineînțeles că nu! Acestea sunt scrise cu diferite scopuri, au limbaje și semnificații diferite. În același fel, putem înțelege mai bine părțile diferite ale Bibliei când știm cărui gen literar aparțin.

A. Cărți istorice

Biblia este plină de consemnări istorice și biografii. De exemplu, cartea Judecători relatează istoria poporului Israel în perioada dintre cucerirea țării de către Iosua și domnia împăratului Saul. Cartea Neemia este practic jurnalul lui Neemia - însemnările lui personale despre reconstrucția zidurilor Ierusalimului. Evangheliile sunt biografii ale vieții lui Isus și conțin învățăturile Lui. Cartea Faptele Apostolilor consemnează istoria Bisericii Primare.

Istoria Bibliei este plină atât de exemple demne de urmat cât și de exemple negative pe care trebuie să le evităm. Samson, de exemplu, este un personaj biblic ale cărui acțiuni nu s-au bazat pe principii biblice. Consemnările istorice trebuie să fie evaluate în lumina principiilor clar enunțate în alte părți ale Bibliei.

B. Cărți de înțelepciune

Biblia dă învățătură. În ea găsești diferite îndrumări, porunci, principii, proverbe, doctrine și sfaturi practice. Partea cea mai mare a cărții Levitic conține instrucțiuni detaliate pentru preoții israeliți. Proverbele conțin sfaturi pline de înțelepciune în aspecte precum finanțe, relații și muncă. Epistolele lui Pavel către diferitele biserici specifice sunt pline de învățături și principii călăuzitoare practice.

C. Cărți profetice

Cele mai multe scrieri profetice sunt consemnări ale unor predici, care inițial s-au adresat poporului lui Dumnezeu. Isaia, Ieremia și Ezechiel, cele mai lungi cărți profetice, sunt o colecție de predici care gravitează în jurul slujbelor acestor profeți. Menirea acestor cărți nu este de a fi citite de la început la sfârșit ca un singur întreg. Secretul înțelegerii acestor cărți constă în a găsi începutul și sfârșitul predicilor individuale și de a le citi una după alta. Indicii în acest sens sunt începuturile de capitol sau expresii de genul: „Auziți Cuvântul Domnului...” sau „În acea zi...” sau „Cuvântul a venit la...” Cărțile mai scurte ca de exemplu Habacuc, Amos și Naum pot conține numai una sau câteva astfel de predici.

D. Cărți poetice

În literatura poetică a Bibliei își găsesc expresia toate sentimentele și emoțiile omenești. Multe cărți biblice conțin poezie. Psalmii și Cântarea Cântărilor sunt în întregime poetice și multe dintre cărțile profetice sunt, de asemenea, predominant poetice.

În multe limbi, poezia se bazează pe ritm sau sunete repetate. Poezia limbii ebraice se bazează în schimb pe repetiția unor idei similare. Psalmul 19:7 este un exemplu de acest gen de paralele analogice:

*Legea Domnului este desăvârșită,
și înviorează sufletul.
Mărturia Domnului este adevărată,
și dă înțelepciune celui neștiutor.*

Cele două părți ale versetului sunt analoge, așa cum și cuvintele „lege” și „mărturie” sunt sinonime și se referă la Scriptură. Ambele, „lege” și „mărturie” sunt ale „Domnului.” Calitățile amândouă sunt pozitive: „desăvârșită” și „adevărată.” Ambele au un efect asupra oamenilor, înviorându-le sufletul și făcându-i înțelepți.

Uneori, se face analogie între idei contrastante, cum ar fi în Psalmul 20:7:

*Unii se bizuiesc pe carele lor,
alții pe caii lor;
dar noi ne bizuim pe Numele Domnului,
Dumnezeului nostru.*

Observați contrastul dintre „unii” și „noi.” Aici se face paralelă contrastantă între încrederea în Domnul și încrederea în oameni.

E. Cărți escatologice

Unele profeții sunt scrise într-un stil special, care definește literatura escatologică. Cuvântul escatologic înseamnă „nedezvăluit” deoarece vorbește despre evenimente care vor avea loc în viitor. Unele exemple se găsesc în cartea Daniel, Matei 24, Marcu 13, Luca 17 și 21 și cartea Apocalipsa. Pasajele apocaliptice fac uz foarte mare de simboluri. Este necesar să înțelegem simbolistica pentru a putea interpreta mesajul. Aceste pasaje prevestesc a doua venire a lui Hristos și victoria Lui finală asupra lui Satan. Sfinții lui Dumnezeu vor fi atunci răzbunați. În mod tipic, întreaga creație va fi implicată în evenimentele ce preced venirea (informații extrase din Inch and Bullock, eds. 1981. *Literature and Meaning of Scripture (Literatura și înțelesul Scripturii)*. Baker Book House.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Inch și Bullock, eds. 1981. *Literature and Meaning of Scripture (Literatura și înțelesul Scripturii)*. Grand Rapids: Baker Book House.
- ◆ Ramm, Bernard. 1956. *Protestant Biblical Interpretation (Interpretarea biblică din punct de vedere protestant)*. Boston: W.A. Wilde Publishers.

Figura 2.1

Figura 2.2

METODE DE STUDIU
BIBLIC

LECȚIILE **3,4**

Studiu biblic inductiv I

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Bazele

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a-l învăța pe plantatorul de biserici cum să studieze Biblia cu ajutorul principiilor studiului biblic inductiv.

☞ Rezultatele dorite

După ce-și va fi însușit cunoștințele cuprinse în această lecție, fiecare participant ar trebui . . .

- ◆ Să știe cum să facă studiu biblic inductiv.
- ◆ Să fie determinat să studieze Cuvântul lui Dumnezeu.
- ◆ Să înceapă să aplice principiile acestui studiu.

☞ Schița lecției

- I. Introducere
- II. Observare
- III. Interpretare
- IV. Aplicație

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Această lecție ar trebui să se desfășoare pe parcursul a două ore.

METODE DE STUDIU
BIBLIC
LECȚIA **3,4**

Studiu biblic inductiv I

PRINCIPIILE STUDIULUI BIBLIC INDUCTIV

I. INTRODUCERE

Studiului biblic inductiv este o metodă fundamentală, fiind incorporată în toate tipurile de studiu biblic. În această lecție vom urmări trei pași ai studiului biblic inductiv: observarea, interpretarea și aplicația.

II. OBSERVAREA

Prin observare se urmărește consemnarea faptelor existente în pasajul biblic ales, răspunzând la întrebarea: „Ce spune textul?”. Următoarele paragrafe ne indică procedeele care ne ajută să înțelegem conținutul textului.

A. Observarea solicită o atitudine corectă a minții

Studiul serios presupune muncă. Când ne apropiem de Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să avem răbdarea și hotărârea de a persevera până când textul este înțeles. Se impune o atenționare a studentului: nu vă pierdeți în detalii; împărțiți-vă timpul în mod proporțional pentru toate pasajele studiate. Nu vă mulțumiți cu o privire aruncată în treacăt, continuați să vă puneți întrebări, căutând răspunsuri semnificative. Nu acordați aceeași importanță tuturor lucrurilor, ci discernați cu grijă ce este mai important.

B. Folosiți întrebările de bază: Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum? și De ce?

Puneți aceste întrebări la fiecare verset. Poate că veți găsi sau poate nu veți găsi răspunsuri la toate aceste întrebări, în funcție de pasaj.

1. Cine?

- ◆ Cine a scris această carte a Bibliei? (Dacă acest lucru nu reiese din pasaj, s-ar putea să găsiți răspunsul în primul verset al cărții.)
- ◆ Cui i-a fost adresată?
- ◆ Enumerați-i pe toți cei menționați în verset/pasaj.

2. Ce?

- ◆ Enumerați toate evenimentele, obiectele și acțiunile menționate în verset/pasaj.

3. Unde?

- ◆ Unde a fost scris textul?
- ◆ Unde are loc acțiunea din acest pasaj?
- ◆ Enumerați toate locurile menționate în verset/pasaj.

4. Când?

- ◆ Când a fost scris textul?
- ◆ Când a avut, are sau va avea loc acțiunea?
- ◆ Enumerați toate referințele temporale. La ce timp gramatical este povestită acțiunea din pasaj (trecut, prezent, viitor)?

5. Cum?
 - ◆ Cum s-a desfășurat acțiunea?
6. De ce?
 - ◆ Se pot deduce din pasaj cauzele sau motivele? (Atenție: să nu descifrăm în pasaj propria noastră idee, ci mai degrabă să citim pasajul cu grijă.)

C. Descoperiți forma sau structura pasajului

1. Limbajul figurativ (Figuri de stil)

Comparația

- ◆ Prin această figură de stil se compară două lucruri diferite folosindu-se cuvinte cum ar fi: „ca și” sau „asemenea” .“ În Psalmul 1 se face o comparație între omul neprihănit și un pom sădit lângă un izvor de apă. Atât unul cât și celălalt aduc roade și le merge bine.

Parabola

- ◆ Parabola este o comparație sub formă de povestire. Isus i-a ajutat pe ucenici să înțeleagă împărăția Sa, spunându-le o pildă despre lucrătorii care au primit aceeași plată, cu toate că unii au lucrat mai mult decât alții. El începe cu cuvintele: „Fiindcă Împărăția cerurilor se aseamănă cu un gospodar care a ieșit dis-de-dimineată, să-și tocmească lucrători la vie...” (Matei 20:1).

Metafora

- ◆ Prin acest procedeu sunt comparate două lucruri diferite fără a se folosi cuvinte de genul „ca și” sau „asemenea”. Când Isus le-a spus fariseilor și saducheilor „pui de năpârcci”, El a folosit o metaforă pentru a-și exprima indignarea față de neprihănirea de sine pe care o etalau (Matei 3:7).

Alegoria

- ◆ Parabola este o comparație lungă; alegoria este o metaforă lungă. În Judecători 9:7-15, Iotam spune o poveste despre un spin fără valoare care domnește peste pomii roditori, pentru a descrie corupția liderului politic.

Hiperbola

- ◆ Prin această figură de stil, sunt exacerbate până la extremă (exagerate) anumite lucruri pentru a se pune ceva în evidență. Isus a spus că o persoană care judecă are o barmă în ochi fără a-și da seama de acest lucru, deși din punct de vedere fizic așa ceva este cu neputință. Totuși, mesajul Lui era că o persoană care nu este conștientă de propriile sale păcate este incapabilă să evalueze păcatele altcuiva.

Sarcasmul

- ◆ Prin acest procedeu lingvistic, se lansează o critică, folosindu-se de fapt laude nemeritate și ridicole. Pavel critică mândria corintenilor, scriind: „O, iată-vă sătui! Iată-vă ajunși bogați! Iată-vă împărățind fără noi!” (1 Cor 4:8).

2. Interpretarea limbajului figurativ

Se cere o muncă serioasă pentru a determina când este vorba de un limbaj figurativ sau de unul literal în scrierile autorilor biblici. Ar fi o mare greșeală să ignorăm o poruncă a lui Dumnezeu, pretinzând că este vorba de un limbaj figurativ, în exprimarea ei. Pe de altă parte, a spune că fiecare verset ar trebui interpretat *ad literam* conduce la confuzii majore. Când Isus a spus: „Eu sunt pâinea vieții,” în mod sigur nu a vrut să spună că El este o pâine (Ioan 6:35).

Cum putem face distincția între limbajul literal și cel figurativ? Am putea să punem următoarele întrebări:

- ◆ Oare acest pasaj pare absurd sau imposibil dacă este interpretat literal?

Exemplu: „...și toți copacii din câmpie vor bate din palme” (Is 55:12).

- ◆ În acest pasaj, Dumnezeu, care este Duh apare descris ca având un trup fizic și alte trăsături strict umane?

Exemplu: „Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă” (Is 59:1).

- ◆ Afirmția care urmează este oare figurativă?

Exemplu: „Ascultați o altă pildă: ...” (Matei 21:33).

Dacă nici una din întrebările de mai sus nu este adevărată, atunci interpretați textul literal.

D. Găsiți cuvintele cheie

Exemplu: În 1 Ioan 2:15-17, cuvântul cheie este “lumea”. Scrieți fiecare situație în care apare acest cuvânt și observați ce se spune despre el în acel verset.

E. Analizați comparațiile și antitezele:

Exemplu: În Psalmul 1, cu ce este comparat cel neprihănit? Pe două coloane, scrieți deosebiriile dintre cel neprihănit și cel rău.

Omul neprihănit	Omul rău

F. Notați pașii în desfășurarea progresivă a unei idei sau ordinea în care se succed gândurile

Exemplu: Isaia 40:29-31

- ◆ „[Dumnezeu] dă tărie celui obosit;“
- ◆ „mărește puterea celui ce cade în leșin.“
- ◆ „Tinerii obolesc și ostenesc;“
- ◆ „tinerii se clatină“ dar
- ◆ „cei ce se încred în Domnul...își înnoiesc puterea... zboară... aleargă... umblă...”

G. Observați repetițiile

Exemplu: Citiți Ioan 17:20-26. Ce cuvinte se repetă? (Ar trebui să găsiți cel puțin patru.) Enumerați cuvintele care se repetă și vedeți ce spune Isus despre fiecare dintre ele. Ce legătură există între acestea?

H. Vizualizați acțiunea verbelor

Exemplu: Să ne întoarcem la pasajul din Isaia 40:20-31. Pe măsură ce citiți din nou aceste versetele, vizualizați acțiunile care sunt descrise.

I. Folosiți-vă imaginația în cazul ilustrațiilor

Exemplu: Citiți Matei 9:36-38. Încercați să vă imaginați ilustrația folosită de Isus.

J. Examinați explicațiile

Exemplu: Matei 13:31-39

K. Observați cuvintele de legătură (prepoziții și conjuncții)

Exemplu: Gal 5:19-23

L. Fii dispus să-ți schimbi punctul de vedere**M. Fă-ți însemnări în Biblie în timp ce citești**

Notă: Multora nu le place să-și facă însemnări în Biblie. Se sugerează să-și transcrie textul ce urmează să fie studiat sau să-și procure o altă Biblie pe care să poată face însemnări.

III. INTERPRETAREA

A interpreta înseamnă a înțelege semnificația celor observate pe parcursul studiului biblic. Ea răspunde la întrebarea: „Care este înțelesul celor studiate?”

A. Procesul interpretării

1. Determină scopul autorului
2. Determină gândul cheie
 - ◆ Despre ce scrie autorul?
 - ◆ Ce spune referitor la acest subiect?
 - ◆ Care este ideea centrală a pasajului? (într-o propoziție)
3. Determină succesiunea gândurilor

B. Regulile de bază ale interpretării biblice

1. Principiile generale ale interpretării biblice
 - ◆ Porniți de la încredințarea că Biblia este Cuvântul autoritar al lui Dumnezeu
 - ◆ Biblia se interpretează cel mai bine pe sine
 - ◆ Credința mântuitoare și Duhul Sfânt sunt necesare pentru o bună înțelegere a Scripturii.
 - ◆ Interpretați experiențele personale în lumina Scripturii și nu invers.
 - ◆ Scopul primordial al Bibliei este de a schimba viețile noastre, nu de a ne mări cunoștința.
 - ◆ Fiecare creștin are dreptul, responsabilitatea și privilegiul de a investiga și de a interpreta Cuvântul lui Dumnezeu cu ajutorul Duhului Sfânt.
2. Principii gramaticale, istorice și teologice ale interpretării biblice
 - ◆ Interpretați cuvintele ținând seamă de semnificația lor în contextul cultural și istoric al autorului.
 - ◆ Este important să înțelegem Biblia din punct de vedere gramatical înainte de a încerca să o înțelegem din punct de vedere teologic.
 - ◆ Când două doctrine scripturale par a fi contradictorii, acceptă-le pe amândouă ca fiind scripturale cu încrederea că din perspectiva lui Dumnezeu conflictul este rezolvabil.
 - ◆ Când se folosește limbajul figurativ, se urmărește sublinierea unei idei de bază deci nu încercați să scoateți mai multe învățături din pasaj decât există.

C. Corelarea principiilor biblice

A corela înseamnă a face legături între textul studiat și alte pasaje din Scriptură, precum și legături, în cadrul pasajului studiat, între diferite elemente/aspecte.

1. Dacă ai o Biblie cu trimiteri, citește-le pe toate.
2. Sintetizează într-un paragraf contextul pasajului.
3. Fă o schiță.
4. Fă o planșă.

IV. APLICAȚIA

Aplicația este traducerea în viața de zi cu zi a celor studiate, cu scopul dezvoltării caracterului personal și a eficienței lucrării. Pentru a aplica ceea ce am învățat trebuie să răspund la întrebarea: „Ce înseamnă asta pentru mine personal?” La care dintre următoarele domenii se referă aplicația?

A. Credință

- ◆ Ce mă învață acest pasaj despre credința personală?

B. Atitudini

- ◆ Ce pot să învăț despre atitudini pozitive sau negative? Care sunt rezultatele fiecăreia dintre acestea? Cum pot schimba o atitudine negativă? Există vreun mod în care se pot scăpa de atitudini negative și distructive cum ar fi: frica, îngrijorarea, anxietatea, ura, resentimentele sau gelozia?

C. Acțiuni

- ◆ Care ar trebui să fie acțiunile mele? Sunt greșeli care trebuie evitate? Acțiuni/activități care trebuie schimbate?

D. Păcate

- ◆ Spre ce păcate din viața mea arată textul? Trebuie să le mărturisesc în fața lui Dumnezeu? Sau în fața semenilor mei?

E. Exemple

- ◆ Ce exemple ar trebui să urmez sau să evit?

F. Provocări

- ◆ În ce modalități concrete pot să aplic provocările la a trăi în conformitate cu anumite standarde mai înalte în relațiile mele cu familia, prietenii și biserica locală?

G. Promisiuni

- ◆ Care sunt câteva din promisiunile specifice pe care mă pot bizui în viața mea de zi cu zi? Trebuie să îndeplinesc anumite condiții pentru a beneficia de promisiunea respectivă?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Citiți Ioan 17. Enumerați cuvintele care se repetă. Ce spune acest pasaj despre lume?
- ◆ Răspundeți la următoarele întrebări referitoare la slava lui Dumnezeu:
- ◆ Ce înseamnă cuvântul „slavă?” (Dacă aveți un dicționar biblic, uitați-vă la definiția cuvântului.)
- ◆ Unde își are originea slava lui Isus? Are ea o dimensiune temporală (un început)?
- ◆ Cum L-a proslăvit Isus pe Tatăl pe pământ?
- ◆ Cum Îi aduc urmașii lui Isus slavă Lui?

BIBLIGRAFIE

- ◆ Arthur, Kay. 1994. *How to Study Your Bible (Cum să studiezi Biblia)*. Eugene, Oregon: Harvest House Publishers.
- ◆ Jenson, Irving L. 1962. *Independent Bible Study (Studiu Biblic Independent)*. Chicago: Moody Press.
- ◆ Traina, Robert A. 1952. *Methodical Bible Study (Studiu biblic metodic)*. Wilmore, Kentucky: Asbury Theological Seminary.
- ◆ Wald, Oletta. 1956. *Joy of Discovery (Bucuria descoperirii)*. Minneapolis: Bible Banner Press.
- ◆ Yohn, Rick. 1982. *First Hand Joy (Bucurie de o înaltă calitate)*. Colorado Springs: NavPress.

Studiu biblic inductiv II

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ **Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici**

Bazele

☞ **Scopul lecției**

Scopul acestui curs practic este de a arăta cum se face un studiu de paragraf, folosind principiile observării, interpretării și aplicației.

☞ **Rezultatele dorite**

După ce-și va fi însușit cunoștințele cuprinse în această lecție, fiecare participant ar trebui . . .

- ◆ Să știe cum să facă studiu de paragraf.
- ◆ Să știe cum să fie un semănător credincios ca să-L întrebe pe Dumnezeu unde să arunce sămânța.
- ◆ Să se roage cu credincioșie pentru o recoltă bogată.

☞ **Schița lecției**

- I. Principii ale studiului de paragraf
- II. Studiu direcționat în grupuri mici
- III. Aplicație

☞ **Sugestii pentru coordonatori**

- ◆ Împărțiți participanții în două grupuri mici. Fiecare grup să facă un studiu de paragraf al „Pildei semănătorului” din Matei 13:1-9, 18-23. (Trimiteri: Marcu 4:1-28; Luca 8:4-15)
- ◆ Faceți referire la Metode de studiu biblic - Lecția 3 în timp ce studiați „Pilda semănătorului” și aplicați principiile observării, interpretării și aplicației.
- ◆ Dacă timpul cursului practic este de 60 minute, alocați 20 minute fiecărui punct de mai sus.

Studiu biblic inductiv II

APLICAȚIE PRACTICĂ PENTRU STUDIU DE PARAGRAF

I. PRINCIPIILE STUDIULUI DE PARAGRAF

Studiul de paragraf este aplicarea metodei de studiu biblic inductiv la un pasaj selectat din Scriptură. Pașii care trebuie urmați:

- ◆ Alegeți pasajul din Scriptură pe care doriți să-l studiați. Asigurați-vă că el constituie un întreg care conține un subiect principal – o unitate de conținut. În multe Biblii, unitățile de conținut sunt indicate prin titluri.
- ◆ Analizați pasajul folosind observarea, interpretarea și aplicația.

II. STUDIU DIRECȚIONAT ÎN GRUPURI MICI

Fiecare grup va face un studiu de paragraf al „Pildei semănătorului” din Matei 13:3-9, 18-23. (Trimiteri: Marcu 4:1-28; Luca 8:4-15)

A. Observarea

Citiți pasajele acordând atenție detaliilor. Cu ce tip de scriere/limbaj avem de-a face? Ce lucruri se compară?

B. Interpretarea

- ◆ Ce reprezintă sămânța?
- ◆ Cine aruncă sămânța? (Comparați cu 1 Cor 3:6.)
- ◆ Cine este semănătorul?
- ◆ Ce reprezintă diferitele tipuri de pământ?
- ◆ Descrieți cum au crescut plantele (sau cum nu au crescut) în diferitele tipuri de pământ.
- ◆ Ce reprezintă păsările?
- ◆ Ce sunt spinii?
- ◆ Ce a vrut să spună Isus prin cuvintele: „Cine are urechi de auzit să audă“?
- ◆ Citiți 2 Cor 1:18; 2:10-14. Care este rolul Duhului Sfânt în procesul convertirii?

C. APLICAȚIA

Scrieți un lucru sau două din lecție pe care le puteți aplica în propria viață săptămâna aceasta.

Subiecte pentru reflecție:

- ◆ Ar trebui să însămânțăm numai pământul bun?
- ◆
- ◆

- ◆ Putem face ceva pentru a „deșțeleni pământul?”
- ◆ Cere-lui Dumnezeu să-ți arate unde să semeni.
- ◆ Roagă-te ca Dumnezeu să pregătească terenul inimilor celor cărora le vei împărtăși Cuvântul.
- ◆ Roagă-te pentru cei care au auzit deja Cuvântul, ca Satan să nu li-l fure.
- ◆ Roagă-te pentru cei în viața cărora știi că Cuvântul lui Dumnezeu este împresurat de grijile lumii acesteia.
- ◆ Roagă-te pentru o recoltă îmbelșugată.

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Fă un studiu inductiv pe Filipeni 4:4-9 respectând următorii pași:

Observarea

- ◆ Citește pasajul de cel puțin trei ori și răspunde la următoarele întrebări:
- ◆ Ce tip de scriere este cartea Filipeni?
- ◆ Cui îi este adresată?
- ◆ Citește contextul și identifică câteva din problemele cu care se confrunta biserica din Filipi.

Interpretarea

- ◆ Citește Galateni 5:22 și vezi care dintre exemplele de Roadă a Duhului sunt menționate în pasajul din Filipeni.
- ◆ Ce exemplu a fost dat credinciosului pentru a-l urma?
- ◆ Cum pot beneficia de pacea lui Dumnezeu?

Aplicația

- ◆ Observați că atât inima (sentimentele) cât și mintea joacă un rol în împăcarea cu Dumnezeu. Ce rol joacă acestea în viața ta personală? Există un echilibru între inima și mintea ta?

Studiu biblic inductiv III

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ **Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici**

Bazele

☞ **Scopul lecției**

Scopul acestui curs practic este de a arăta cum se face un studiu tematic.

☞ **Rezultatele dorite**

După ce-și va fi însușit cunoștințele cuprinse în această lecție, fiecare participant ar trebui . . .

- ◆ Să știe cum să facă studiu tematic.
- ◆ Să știe cum să se roage biblic.
- ◆ Să fie devotat rugăciunii.

☞ **Schița lecției**

- I. Principii ale studiului tematic
- II. Exercițiu de studiu tematic
- III. Sintetizarea constatărilor studiului tematic
- IV. Aplicație pentru studiu tematic

☞ **Sugestii pentru coordonatori**

- ◆ Faceți referire la Metode de studiu biblic - Lecția 3 și folosiți principiile observării, interpretării și aplicației.

Studiu biblic inductiv III

APLICAȚIE PRACTICĂ PENTRU STUDIUL TEMATIC

I. PRINCIPII ALE STUDIULUI TEMATIC (5 MINUTE)

A. Definiție

Prin studiu tematic se înțelege descoperirea a ceea ce spune Dumnezeu în legătură cu un subiect (sau temă), studiind subiectul respectiv în contextul unei cărți din Vechiul sau Noul Testament, sau în contextul Bibliei întregi. Această metodă se poate folosi în studiile despre o învățătură, idee, frază sau orice alt subiect menționat în Biblie. Ne va ajuta să studiem sistematic, cu rigurozitate și în contextul întregului.

B. Pașii de lucru

Cu toate că trebuie urmați pașii menționați în Metode de studiu biblic - Lecția 3, există câțiva pași specifici care ne ajută să studiem o temă. Înainte de a începe observarea, alegeți tema pe care vreți să o studiați. Dacă aveți o concordanță biblică, folosiți-o în scopul alcătuirii unei liste care să cuprindă toate trimerile pentru acea temă, incluzând și trimerile cuvintelor înrudite (de exemplu: bucurie, a se bucura). Dacă nu aveți la dispoziție o concordanță, alcătuiți o listă cu trimerile pe care le cunoașteți. Dacă doriți, puteți să studiați o carte întreagă prin intermediul studiului unei anumite teme din cartea respectivă, de exemplu: „dragostea“ din 1 Ioan.

1. Observația
 - ◆ Faceți adnotări pentru fiecare verset.
2. Interpretarea
 - ◆ Luați fiecare verset individual și apoi în context. Ce se spune despre temă?
 - ◆ Comparați versetele. Vă ajută un verset să înțelegeți alt verset?
 - ◆ Categorișiți.
 - ◆ Sintetizați tema într-un paragraf.
3. Aplicația

II. EXERCIȚIU DE STUDIU TEMATIC

Împărțiți grupul mare în trei grupuri mici pentru exercițiu practic. Fiecărui grup i se va da o sub-temă pe care o vor studia, folosind principiile observării, interpretării și aplicației. Fiecare grup trebuie să-și aleagă o persoană care să noteze toate constatările făcute și care să le prezinte în fața grupului mare.

Notă pentru instructori: Deoarece participanților nu li se cere să aibă o concordanță asupra lor, ei trebuie să alcătuiască o listă cu toate trimerile biblice pe care le știe despre întrebările desemnate.

A. Grupul 1:

- ◆ Cine trebuie să se roage?
- ◆ Când trebuie să se roage?

B. Grupul 2:

- ◆ Unde trebuie să se roage?
- ◆ Ce trebuie să se roage?

C. Grupul 3:

- ◆ Pentru cine trebuie să se roage?
- ◆ Cum trebuie să se roage?
- ◆ De ce trebuie să se roage?

Notă pentru instructori: Împărțiți cursul practic în trei părți egale ca durată: (1) pentru lucrul în grupuri mici, (2) pentru prezentarea în fața grupului a constatărilor și scrierea sintetizată a acestora, (3) pentru aplicație și rugăciune.

Notă: Pasul c) „categorisirea“ s-a explicat (adică, cine, când, unde etc.). Pentru pasul d) „Sintetizați tema într-un paragraf“, fiecare grup trebuie să sintetizeze într-un paragraf sub-tema care i-a fost desemnată, adică să scrie cine trebuie să se roage, când etc. Toate grupurile mici trebuie să prezinte în fața grupului mare lucrurile pe care le-au constatat.

III. SINTETIZAREA CONSTATĂRILOR STUDILUI TEMATIC

Tot grupul împreună trebuie să scrie un paragraf sintetizat despre rugăciune.

IV. APLICAȚIE PENTRU STUDIU TEMATIC

Petreceți ultimele minute rugându-vă specific pentru unele lucruri pe care ei le-au învățat despre rugăciune.

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Faceți un studiu tematic despre „dragoste“, din 1 Ioan 4:7-21.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Duewel, Wesley L. 1982. *Touch the World Through Prayer (Atinge lumea prin rugăciune)*. Grand Rapids: Frances Asbury Press/Zondervan.

EVANGHELIZARE

LECȚIA 1: INTRODUCERE

- I. Introducere
- II. Natura evanghelizării
- III. Nevoia de evanghelizare
- IV. Motivația corectă pentru evanghelizare
- V. Locul evanghelizării în strategia P.B.S.

1A. TRIPLETE DE RUGĂCIUNE

LECȚIA 2: ÎNȚELEGEREA EVANGHELIEI

- I. Introducere
- II. Persoana și lucrarea lui Hristos
- III. Cum putem să-L cunoaștem pe Dumnezeu prin Isus Hristos

2A. ILUSTRĂȚIA CU PODUL

LECȚIA 3: CUM SĂ-ȚI FACI MĂRTURIA PERSONALĂ

- I. Natura unei mărturii
- II. Importanța unei mărturii
- III. Exemple de mărturii
- IV. Pregătirea unei mărturii

EVANGHELIZARE

1

LECȚIA

Evanghelizare – introducere

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Câștigarea sufletelor

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a prezenta natura, nevoia, motivul și locul evanghelizării în strategia P.B.S. (Plantare de Biserici până la Saturație)

☞ Rezultatele dorite

După ce-și va fi însușit cunoștințele cuprinse în această lecție, fiecare participant ar trebui . . .

- ◆ Să știe definiția de bază a evanghelizării și să înțeleagă că este mai mult decât un eveniment; este un proces.
- ◆ Să știe că Dumnezeu iubește pe toți oamenii și dorește ca ei să fie mântuiți.
- ◆ Să recunoască nevoia urgentă a celor pierduți și să fie motivați să-i evanghelizeze din dragoste necondiționată.
- ◆ Să știe că își pot dezvolta abilitățile în acest domeniu.
- ◆ Să știe că evanghelizarea este esențială pentru procesul de plantare de biserici până la saturație.

☞ Schița lecției

- I. Introducere
- II. Natura evanghelizării
- III. Nevoia de evanghelizare
- IV. Motivația corectă pentru evanghelizare
- V. Locul evanghelizării în strategia P.B.S.

☞ Anexe

- ◆ 1A Triplete de rugăciune

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Cereți-le participanților să citească cu voce tare versetele selectate în secțiunea III a acestei lecții.

EVANGHELIZARE

LECTIA **1**

Evanghelizare - introducere

ATÂT DE MULT A IUBIT DUMNEZEU LUMEA

I. INTRODUCERE

Fără nici o îndoială, evanghelizarea este o lucrare importantă. De asemenea, este o muncă grea și descurajantă pentru cei cu mai puțină experiență în acest domeniu. Cu siguranță că ucenicii lui Isus au simțit uneori, ca și mulți dintre noi, că nu au chemarea să facă această lucrare. Putem găsi speranță în Evanghelia după Matei.

În Matei 4:19, Isus îi provoacă și îi încurajează pe niște oameni să-L urmeze cu următoarele cuvinte: „Vino după Mine și te voi face pescar de oameni.” Ei aveau, în domeniul pescuitului, o experiență pe care El dorea să o folosească și să o aplice în mod diferit în viețile lor - pentru a-Și zidi Biserica. La fel am dori să se întâmple și în viețile noastre. Pe măsură ce-L urmăm pe Hristos, Îl ascultăm și-I împlinim poruncile, ne rugăm să ne facă pescari de oameni, capabili de a-i atrage și de a-i câștiga pe oameni pentru El. Acum când începem să discutăm acest subiect important, cere-I Domnului să facă lucrarea necesară, pe care numai El o poate face, pentru a te transforma într-un bun pescar de suflete.

Există multe modalități de a pescui. Se pot folosi ambarcațiuni mari, utilaje complicate, năvoade uriașe în care peștii sunt prinși cu miile. Se pot arunca mreje mai mici în care se prind doar câțiva. Se pot folosi apoi cârlige cu care peștii se prind pe rând. Nu la fiecare aruncare de undiță prindem un pește, însă putem învăța din fiecare experiență. Pentru a prinde peștii, trebuie să mergem acolo unde sunt pești. În unele tipuri de pescuit, peștii sunt atrași cu momeală pe gustul lor. În altele, mergem acolo unde se adună ei și-i prindem cu năvodul.

În același mod, există o multitudine de metode pentru a aduce bărbații, femeile, tinerii și copiii la Hristos. Cu toate acestea, există o singură Evanghelie. Pentru a-i câștiga pe oameni la o credință care să le schimbe viața, trebuie să colaborăm cu Duhul lui Dumnezeu care dovedește lumea vinovată în ceea ce privește păcatul, neprihânirea și judecata (Ioan 16:8). De multe ori, combinăm multe metode și strategii pentru a-i câștiga pe oameni pentru Hristos. Unele dintre acestea vor fi descrise în această lecție sau în următoarele lecții despre evanghelizare.

II. NATURA EVANGHELIZĂRII

Definiția simplă a evanghelizării este “a transmite Vestea Bună”. Vestea că mântuirea este posibilă în Isus Hristos este cea mai bună veste care poate ajunge la urechea și la inima omului. Lucrarea de evanghelizare are menirea de a-i ajuta pe cei care nu au credință în Hristos să primească această credință. Oricum, scopul evanghelizării nu a fost atins în momentul în care cineva a decis să se încreadă în Hristos. Evanghelizarea presupune așezarea unei temelii pe care să se poată zidi o nouă viață în Hristos și în virtutea căreia se pot stabili și întreține relații de părtășie între credincioși.

Procesul de evanghelizare este doar un mijloc prin care Domnul îi implică pe creștini, în colaborare cu lucrarea Duhului Sfânt pentru a zidi împărăția lui Dumnezeu, Biserica lui Hristos. Spre deosebire de lucrarea Duhului Sfânt în inimile oamenilor care este invizibilă, eforturile creștinilor de a evangheliza sunt atât văzute cât și nevăzute.

În ceea ce privește eforturile nevăzute, noi ne rugăm „în ascuns” ca Dumnezeu să ne îndrepte spre cei cu inima pregătită, Îi cerem să pregătească inimile pentru mesajul Evangheliei și Îl rugăm să păzească sămânța care deja a fost aruncată. De asemenea, Îl rugăm să ne ajute să prezentăm Evanghelia într-un mod deslușit și îi implicăm și pe alții,

cerându-le să ne susțină în rugăciune. Stabilirea de „triplete de rugăciune,” organizate cu scopul de a contribui în mod practic la lucrarea de evanghelizare, a fost o strategie plină de succes în acest domeniu. Încurajează-i pe alții să se roage pentru lucrarea de evanghelizare în care ești implicat, urmând exemplul lui Pavel din Efeseni 6:19-20 și Coloseni 4:2-6.

În ceea ce privește eforturile văzute, de fiecare când avem ocazia să ne întâlnim cu oamenii pe care Dumnezeu ni-i scoate în cale, vrem să le împărtășim credința noastră în Isus. Inițiem relații autentice cu oamenii din comunitatea noastră. Petrecem timp cu ei pentru a le da ocazia să vadă cum trăim și pentru ca noi să putem vedea viețile lor. Vom câștiga astfel încrederea multor persoane și familii, extinzând astfel mărturia lui Hristos.

Evanghelizarea presupune activități specifice menite să faciliteze auzirea Evangheliei, cum ar fi actele simple de slujire, împărțirea de tractate, sau activități mai complexe precum organizarea unei campanii evanghelice prin vizionarea filmului *Isus* sau invitând un mare evanghelist.

Prin evanghelizare, împărtășim mesajul Evangheliei. Cea mai eficientă prezentare a mesajului Evangheliei este cea autentificată de viețile noastre. Felul în care ne trăim viața poate însufleți cuvintele pe care le rostim. Integritatea, compasiunea și sinceritatea noastră sunt unelte pe care Domnul le folosește pentru a ne face „sare și lumină” acolo unde trăim. Iată provocarea pe care ne-o lansează un simplu poem:

Scrii o Evanghelie, un capitol pe zi
Prin ceea ce faci și ceea ce zici.
Oamenii ți-o citesc, de-i bună sau rea.
Care este evanghelia ta?

III. NEVOIA DE EVANGHELIZARE

A. Suntem responsabili să-L prezentăm pe Dumnezeu lumii

Încă din vremea lui Isus, ucenicilor li s-a dat însărcinarea de a-L înfățișa pe Domnul și Împărăția Lui întregii lumi. Apostolii au fost primii cărora li s-a încredințat această responsabilitate. Ei au înțeles că sunt martori - ambasadori și purtători de cuvânt pentru Hristos. Aceste roluri presupun o prezentare fidelă a adevărului așa cum îl înțelegem noi și o prezentare fidelă a lui Dumnezeu care ne-a câștigat și ne-a trimis. Pavel și-a înțeles responsabilitatea ca pe o datorie sau obligație pe care o avea față de Domnul și față de cei pierduți.

- ◆ 2 Cor 5:16-21
- ◆ Matei 28:18-20
- ◆ Marcu 16:15
- ◆ Fapte 1:8
- ◆ Romani 1:14-17
- ◆ 1 Petru 1:9
- ◆ 2 Timotei 2:24-26
- ◆ 2 Timotei 4:15

B. Din punct de vedere spiritual, oamenii sunt pierduți și despărțiți de Dumnezeu pentru totdeauna, fără Isus Hristos.

Pe lângă faptul că oamenii sunt separați de Dumnezeu din punct de vedere spiritual, nu au nici o putere să se răscumpere pe ei înșiși. Datorită păcatului, Duhul Sfânt nu locuiește în ei. Fie că este conștientă sau nu, o astfel de persoană este damnată și se află într-o stare disperată pentru care nu există soluție decât cea oferită numai de Isus Hristos.

- ◆ Romani 1:18b
- ◆ Romani 3:9-20, 23
- ◆ Ioan 14:6
- ◆ Fapte 4:12
- ◆ Ezechiel 3:16-21
- ◆ Efeseni 2:1-3
- ◆ Romani 6:23

C. Mulți oameni sunt gata să asculte și să înțeleagă soluția pentru dilema lor

Filozoful francez Blaise Pascal a spus că în om există un gol care are forma lui Dumnezeu și pe care numai El îl poate umple. De-a lungul secolelor, oamenii au găsit diverse soluții pentru problema lor spirituală. Lista de mai jos selectează doar câteva din numeroasele exemple ale celor din Noul Testament care și-au discutat în mod deschis condiția sperând să găsească o soluție pentru problema lor. Asemeni lor sunt și alții gata să asculte Evanghelia dacă vom fi gata să le-o transmitem lămurit.

- ◆ Nicodim - Ioan 3
- ◆ Femeia de la fântână - Ioan 4
- ◆ Zacheu - Luca 19
- ◆ Orbul din naștere - Ioan 9
- ◆ Mulțimile din Ierusalim - Fapte 2
- ◆ Famenul etiopian - Fapte 8

D. Evanghelia operează pe două coordonate: în profunzime și în lărgime

1. Evanghelia are impact spiritual

Evanghelia schimbă realitățile spirituale. Mută oamenii din împărăția Satanei în Împărăția lui Dumnezeu, din întuneric la lumină, din moarte la viață. Nu mai suntem vrăjmași ai lui Hristos nici robi ai păcatului, ci împreună cu cei care vin la credință prin noi, devenim oameni în casa lui Dumnezeu. Coloseni 1:10-14

2. Evanghelia are impact global

Evanghelia schimbă vieți în toată lumea - în marile metropole, în sate mici de munte, în junglă, printre tinerii rebeli, în familiile cu probleme, printre oamenii de afaceri și liderii politici preocupați de problemele lor. Pe toate continentele, Evanghelia are efect. Familiile, comunitățile și națiunile întregii lumi sunt schimbate de Evanghelia lui Hristos.

3. Evanghelia are impact social

Pe măsură ce oamenii vin la Hristos și se lasă umpluți de Duhul Sfânt, comunitatea celor ce Îl iubesc pe Hristos poate exercita o influență morală cu efecte benefice asupra națiunii căreia îi aparțin.

4. Evanghelia are impact personal

Toți cei care și-au pus încrederea în Isus Hristos în urma auzirii mesajului Evangheliei pot depune mărturie despre modul în care harul lui Dumnezeu i-a schimbat pe ei personal, făcându-i oameni noi. Sunt afectați atât indivizii cât și familiile.

5. Evanghelia are impact în prezent

Evanghelia dătătoare de viață a lui Hristos ne-a eliberat. Am fost mântuiți de pedeapsa păcatului. Mai mult, vom fi izbăviți de păcat. Cu toate acestea, chiar acum suntem mântuiți de sub puterea păcatului. Evanghelia aduce schimbări azi. 1Corinteni 15:55-56; Romani 5:8-10

6. Evanghelia are impact care se propagă din generație în generație

Prin cei care au venit la credință datorită lucrării Evangheliei în ei, putem să influențăm nu doar generația prezentă ci și pe cea viitoare. Putem deveni temelia unei generații spirituale în familia noastră și în afara acesteia.

7. Evanghelia are impact veșnic

Schimbarea adusă de Evanghelie nu afectează doar viața noastră pe pământ ci și destinul nostru etern. Ca Mireasă a lui Hristos, noi, Biserica, suntem o mărturie veșnică pentru lumea spirituală în ceea ce privește mila și harul lui Dumnezeu. Efeseni 3:10, 11

IV. MOTIVAȚIA EVANGHELIZĂRII

A. Este posibil să vestim Evanghelia din sentimentul datoriei sau din obligație față de Dumnezeu și față de alții

Pavel scrie în Romani 1:14 că le era dator celor care nu auziseră mesajul Evangheliei. Se simțea dator să împărtășească altora ceea ce avea, Evanghelia. Oamenii lui Dumnezeu adesea s-au numit pe ei înșiși slujitorii Lui, sugerând astfel că activitatea pe care o făceau se datora, cel puțin în parte, răspunsului lor față de autoritatea lui Dumnezeu, stăpânul lor.

În Coloseni 1:28, apostolul Pavel vorbește despre scopul lui de propovăduire a Evangheliei: „...ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos.” Deseori, ceea ce îi motivează pe oamenii lui Dumnezeu să facă evanghelizare este atingerea scopului de lungă durată de a vedea împlinite planurile lui Dumnezeu pentru omenire. Nădejdea și împlinirea ce rezultă din acest lucru ne pot impulsiona în slujirea noastră de propovăduire.

B. Este posibil să vestim Evanghelia dintr-un sentiment de teamă de Dumnezeu și de judecata Lui

Adeseori, nu iubirea de Dumnezeu sau de oameni și nici sentimentul datoriei sunt mobilele slujirii noastre, ci faptul că suntem responsabili înaintea lui Dumnezeu și că într-o zi Îi vom da socoteală pentru slujirea noastră stârmește în noi sentimente de teamă. Chiar și această teamă ne poate motiva să slujim. Dumnezeu l-a avertizat cu asprime pe Ezechiel, spunându-i să le vestească oamenilor mesajul Lui, altfel va suporta consecințele (Ezec 3:6-12).

C. Este posibil să vestim Evanghelia chiar și având motivații complet greșite

În scrisoarea sa către o biserică tânără, Pavel menționează că unii propovăduiau Evanghelia „din pizmă și din duh de ceartă” (Fil 1:15). El continuă, spunând că acest lucru este de mică importanță atâta vreme cât Evanghelia lui Hristos este propovăduită. Acesta era lucrul cel mai important. El se bucura pentru că lucrul cel bun se petrecea chiar dacă avea la bază motivații greșite! (Fil 1:15-18).

D. De asemenea, putem vesti Evanghelia din dragoste pentru Hristos și pentru cei pierduți

Credinciosul care crește în maturitate, crește, de asemenea, și în dragoste pentru Hristos și, în consecință, pentru cei pe care Hristos îi iubește - Biserica și cei pierduți. Pavel a vorbit de dragostea lui Hristos care ne „constrânge” să ducem oamenilor “vestea bună” (2 Cor 5:14).

Din citirea cărții 1 Ioan, se pare că ceea ce l-a motivat și însuflețit pe apostolul Ioan să propovăduiască Evanghelia a fost dorința de a atrage cât mai mulți oameni la părtășie cu Biserica. „Cu cât mai mulți, cu atât mai bine” ar fi putut descrie modul în care dragostea lui pentru oameni l-a stimulat în lucrarea continuă de propovăduire a Evangheliei.

V. LOCUL EVANGHELIZĂRII ÎN STRATEGIA P.B.S.

Strategia plantării de biserici până la saturare depinde în mare parte de efortul concentrat de evanghelizare. Evanghelizarea până la saturație merge mână-n mână cu plantarea de biserici până la saturație. Lucrarea inițială și de bază a evanghelizării - câștigarea oamenilor la credința în Hristos - trebuie să fie precedată de lucrarea continuă de creștere și echipare a noilor convertiți și a ucenicilor. Însă, în această fază ulterioară, nu trebuie să neglijăm importanța lucrării de evanghelizare neîntrerupte și deliberate, stabilind legături cu cei pierduți și călăuzindu-i la credința în Hristos. Există un echilibru care trebuie menținut între a spune oamenilor vestea bună și a-i asista pe cei care deja au ajuns la credință. A neglija una din cele două aspecte înseamnă a primejdi stabilitatea lucrării lui Dumnezeu în care suntem implicați.

Cu siguranță că trebuie să fim un sprijin pentru cei pe care ni i-a încredințat Dumnezeu să-i ucenicizăm, însă nu trebuie să ne mulțumim niciodată cu numărul celor care au primit

credița. Este important să nu pierdem din vedere lucrarea de evanghelizare, ci să ne asumăm în continuare responsabilitatea de a propovădui Evanghelia celor pierduți. Dacă oamenii nu sunt câștigați în mod neîntrerupt pentru Hristos (având în vedere ciclul plantării de biserici), nu mai poate fi vorba de noi biserici, formarea de noi lideri și nici de multiplicarea continuă a bisericilor. Evanghelizarea constituie primul pas în plantarea de biserici până la saturație.

Echiparea și mobilizarea tuturor noilor convertiți în vederea lucrării de evanghelizare va fi de importanță majoră în strategia P.B.S.

ÎNTEBĂRI PENTRU REFLECȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICAȚII

- ◆ Crezi că Dumnezeu te poate folosi să-i câștigi pe alții la El?
- ◆ Care a fost cel mai important lucru care ți s-a întâmplat vreodată ție, personal?
- ◆ Dacă acesta este adevărat, atunci, care este cel mai important lucru pe care-l poți face în viață pentru a influența în bine numeroasele persoane pe care le cunoști?
- ◆ Care este „slujba unui evanghelist“ (2 Tim 4:2)?
- ◆ Ce te motivează cel mai mult în propovăduirea Evangheliei?
- ◆ Poți identifica zece oameni din „lumea“ ta care au nevoie de o relație personală cu Hristos?
- ◆ Care sunt primii pași pe care trebuie să-i faci pentru sporirea eforturilor tale de evanghelizare?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Roagă-te cu regularitate, în cadrul „triplețelor de rugăciune“, pentru mântuirea celor pe care Dumnezeu ți i-a pus pe inimă. (Vezi Anexa 1A: Triplete de rugăciune.)
- ◆ Împărtășește partenerilor din „triplețul de rugăciune“ modul în care vrei să-i încurajezi și să le dai socoteală.

Triplete de rugăciune

I. CE ESTE UN TRIPLET DE RUGĂCIUNE?

Este o modalitate simplă și practică prin care putem să câștigăm oamenii la Hristos: împreună cu alte două persoane, vă dedicați rugăciunii consecvente pentru mântuirea a două persoane, cunoștințe sau rude care încă nu au o relație personală cu Isus. Apoi, bucurați-vă pe măsură ce vedeți împlinirea versetelor din Matei 18:19-20: „Acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.”

II. CUM FUNCȚIONEAZĂ UN TRIPLET DE RUGĂCIUNE

- ◆ Alege doi creștini, prieteni sau rude, cu care să formezi tripletul.
- ◆ Fiecare din voi va alege numele a trei persoane care nu-L cunosc pe Isus ca Mântuitor și Domn personal.
- ◆ De comun acord, stabiliți un timp pe săptămână, în care să vă rugați pentru cele două persoane. Vă puteți întâlni în casele voastre, la locul de muncă, la școală sau înainte de biserică.
- ◆ Rugați-vă împreună pentru fiecare din cei două oameni pentru ca ei să-L primească pe Hristos ca Mântuitor personal. Rugați-vă atât pentru nevoile lor specifice cât și pentru membrii familiilor lor.
- ◆ În măsura în care acest lucru este posibil și ești călăuzit de Dumnezeu, stabilește relații personale de prietenie cu cei „trei”. Roagă-te pentru fiecare în parte în timp ce te implici astfel.
- ◆ Când oamenii pentru care te-ai rugat devin creștini, continuă să te rogi pentru ei după cum te călăuzește Dumnezeu, însă în tripletul de rugăciune alege alți trei prieteni sau rude care nu-L cunosc pe Isus și roagă-te pentru ei. În tripletul de rugăciune, atenția trebuie să fie concentrată asupra prietenilor și rudelor care nu-L cunosc pe Isus în mod personal.

Te poți ruga și cu familia ta folosind modelul „tripletului de rugăciune!”

III. FOAIE DE LUCRU PENTRU UN TRIPLET DE RUGĂCIUNE

- ◆ Partenerii tripletului meu de rugăciune sunt:
 1. _____
 2. _____
- ◆ Noi ne rugăm pentru:

Enumerați numele a cel puțin două prieteni nemântuiți pentru care tripletul de rugăciune se va ruga regulat:

Lista mea	Lista 2	Lista 3

EVANGHELIZARE

LECȚIA **2**

Înțelegerea Evangheliei

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ **Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici**

Câștigarea sufletelor

☞ **Scopul lecției**

Scopul acestei lecții este de a prezenta conținutul mesajului biblic al Evangheliei lui Isus Hristos.

☞ **Rezultatele dorite**

După ce-și va fi însușit cunoștințele cuprinse în această lecție, fiecare participant ar trebui . . .

- ◆ Să aibă motive biblice temeinice pentru a se bucura de bunătatea lui Dumnezeu arătată în persoana și lucrarea lui Hristos.
- ◆ Să poată propovădui vestea bună a mântuirii prin Isus Hristos.
- ◆ Să înceapă să înțeleagă legătura dintre Evanghelie și conceptele cheie ale Noului Testament cum ar fi harul, răscumpărarea, credința și pocăința.

☞ **Schița lecției**

- I. Introducere
- II. Persoana și lucrarea lui Isus Hristos
- III. Cum putem să-L cunoaștem pe Dumnezeu prin Isus Hristos.

☞ **Anexe**

- ◆ 2A Ilustrația cu podul

☞ **Sugestii pentru coordonatori**

- ◆ Când prezentați conceptele acestei lecții, faceți referire la Ilustrația cu podul din Anexa 2A.
- ◆ În prezentarea acestei lecții despre Evanghelie, căutați modalități de a accentua mesajul harului redat în capitolul Caracterul duhovnicesc.

EVANGHELIZARE

LECȚIA **2**

Înțelegerea Evangheliei

PUTEREA LUI DUMNEZEU PENTRU MÂNTUIRE

I. INTRODUCERE

Într-o scrisoare către o biserică nou întemeiată în Roma, apostolul Pavel scrie următoarele cuvinte:

Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede; întâi a iudeului, apoi a grecului; deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință” (Romani 1:16-17).

Ce anume este această Evangheliie de care Pavel spune că nu-i era rușine? Mulți nu știu ce să răspundă la această întrebare. Cineva ar putea spune cu toată convingerea că **noi** suntem Evanghelia. Aparținând trupului lui Hristos, suntem expresii vii ale acestei vești bune și anume că oamenii pot avea o relație personală cu Isus Hristos și pot fi transformați de El. Cu toate acestea, chiar dacă lucrul acesta este adevărat, el nu reprezintă întreg adevărul.

Unii cred că Evanghelia este un set de reguli și principii care trebuie înțelese și după care trebuie să trăim. Alții cred că Evanghelia presupune aderarea la un anumit grup sau adoptarea unei maniere de comportament. Aceștia ar spune: „Alătură-te nouă și vei fi și tu creștin!”

Pe măsură ce studiem ce înseamnă Evanghelia în această lecție, este important să înțelegem că adevăratul creștinism nu este o filozofie care trebuie înțeleasă, nici un set de reguli după care trebuie să trăim, nici un stil de viață pe care trebuie să-l adoptăm. În esență, creștinismul are de-a face cu o persoană vie, Dumnezeu, și cu modul în care cineva poate să aibă o relație cu El prin Fiul Lui, Isus Hristos. Chintesența Evangheliei, deci, este Isus Hristos Însuși - cine este El, ce a făcut și cum poate fi cineva să-L cunoască personal.

II. PERSOANA ȘI LUCRAREA LUI ISUS HRISTOS

A. El este creatorul și prin puterea Lui există toate lucrurile

Biblia ne spune că Isus Hristos este cel care a creat și prin care există toate lucrurile (Ioan 1:2-3; Col 1:16, 17; Evrei 1:2). Deoarece ne-a creat, El știe toate lucrurile de care avem nevoie pentru a funcționa conform planului Său inițial. Am fost creați de El ca să avem părtășie cu El.

B. El s-a întrupat, luând chip de om

Isus, Fiul lui Dumnezeu, de bună voie s-a făcut părtăș firii omenești (Ioan 1:14). El este chipul vizibil al Dumnezeului invizibil (Col 1:15). Cele două naturi distincte ale lui Dumnezeu și ale omului sunt unite inseparabil într-o singură persoană (Col 2:9). El este întru totul Dumnezeu și întru totul om, dar totuși o persoană, și este singurul Mijlocitor între Dumnezeu și om (1 Tim 2:5). Deoarece s-a făcut părtăș firii omului în toate, El poate să ne ajute în slăbiciunile noastre; totuși, în El nu s-a găsit păcat (Evrei 2:14, 16-17; 4:15).

C. El a dat ucenicilor Săi un exemplu de viață trăită pentru Dumnezeu

Viața exemplară pe care a trăit-o Isus Hristos, a stârnit în oameni interesul pentru învățătura Lui. El Și-a ales un grup restrâns de oameni care să-L urmeze și care să observe viața Lui, prin care mesajul Evangheliei să poată fi comunicat apoi oamenilor de

pretutindeni. Viața lui Isus ne slujește ca model de trăire în comunitățile de care aparținem. Cu toate acestea, Isus nu a venit doar să trăiască printre oameni, ci chiar să moară pentru ei.

D. El a murit pe cruce

Isus Și-a asumat, de bună voie, slujba de Mijlocitor. El a suferit chinuri fizice, emoționale și spirituale, a fost răstignit, a murit și a fost îngropat (Fil 2:8). Prin aceasta, El a ispășit păcatele noastre, deși El Însuși n-a avut păcat. Prin ascultarea și jertfa Lui desăvârșită, El a potolit mânia lui Dumnezeu (Rom 5:19; Evrei 10:14). El a câștigat pentru noi nu numai împăcarea noastră cu Dumnezeu, dar și o moștenire veșnică (Col 1:19-20; Evrei 9:12, 15).

E. El a înviat din mormânt

Deoarece este Dumnezeu, mormântul nu L-a putut cuprinde. A treia zi a înviat în același trup în care a fost răstignit (Ioan 20:25, 27; 1 Cor 15:4). El s-a arătat ucenicilor, precum și multor altor sute de martori (1 Cor 15:5-6). Învierea Sa arată lămurit că Dumnezeu a acceptat jertfa Lui pentru păcat. Învierea lui Hristos a transformat moartea înfricoșătoare într-o poartă de intrare în prezența lui Dumnezeu. Deoarece a înviat, avem și noi nădejdea vieții veșnice.

F. El s-a înălțat la cer

Hristos s-a înălțat la cer și a șezut la dreapta lui Dumnezeu Tatăl, continuând să fie Mijlocitorul nostru (Evrei 1:3; Romani 8:34). Înainte de moartea Sa, Isus le-a spus ucenicilor că va merge să le pregătească un loc și apoi se va întoarce după ei (Ioan 14:1-3).

G. El va reveni să-Și ducă Mireasa acasă și să judece lumea

Când va fi sosit vremea, Hristos va reveni în putere ca să-Și primească Mireasa, adică Biserica. Cei care L-au mărturisit pe Hristos ca Domn și Mântuitor vor primi viața veșnică, iar cei care L-au respins pe Isus vor primi judecata veșnică (1 Ioan 4:11; Mat 25:1-46).

III. CUM ÎL PUTEM CUNOAȘTE PE DUMNEZEU PRIN ISUS HRISTOS

A. Recunoaște-ți starea înaintea lui Dumnezeu

- ◆ Recunoaște că ești mort în păcatul tău, că ai moștenit (împreună cu descendenții lui Adam) vina păcatului adamic, aceeași moarte în păcat și aceeași fire păcătoasă (Romani 5:12, 15-19).
- ◆ Recunoaște-ți păcatele (Romani 3:23).
- ◆ Înțelege că mântuirea nu se poate obține prin fapte bune (Efes 2:8, 9).
- ◆ Înțelege că fără Dumnezeu n-ai nici o nădejde (Efes 2:12).

B. Crede în Isus Hristos

- ◆ Înțelege că mântuirea nu este posibilă decât prin Isus Hristos, singurul Mijlocitor între Dumnezeu și om (Ioan 14:6; 1 Tim 2:5).
- ◆ Acceptă Evanghelia nu numai cu mintea dar și cu inima (Romani 10:9, 10).
- ◆ Mărturisește-L pe Isus Hristos ca Domn (Romani 10:9, 10).
- ◆ Cunoaște că ești mântuit prin har, prin credință (Efes 2:8, 9).
- ◆ Cunoaște că Hristos a împlinit tot ce este necesar ca tu să poți fi mântuit (Rom 5:15-19; Evrei 10:11-14).

C. Mărturisește-ți păcatul și renunță la el

- ◆ În rugăciune, mărturisește-ți specific păcatele înaintea lui Dumnezeu (1 Ioan 1:8-10).
- ◆ Cere-ți iertare în Numele lui Isus (Fapte 10:43).
- ◆ Renunță la păcat și hotărăște-te pentru o viață trăită în ascultare de Dumnezeu prin puterea Duhului Sfânt (Rom 6:11-13; 8:5, 6).

D. Crede că ai viața nouă în Hristos

- ◆ Ești o făptură nouă (2 Cor 5:17).
- ◆ Ești împăcat cu Dumnezeu (Rom 5:9-11).
- ◆ Ai viața veșnică (1 Ioan 5:13).
- ◆ Ești sigur de mântuirea ta, nu pentru cine ești sau ce ai făcut, ci pentru cine este Dumnezeu și pentru ceea ce El a făcut ca să te împace cu Sine (Mat 10:28, 29; 2 Cor 5:18, 19).

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ De ce Evanghelia lui Isus Hristos este „vestea bună“?
- ◆ Ce vrea să însemne Ioan 5:24 care spune că noi am „trecut din moarte la viață“ în momentul în care am crezut?
- ◆ Simplu spus, Har înseamnă faptul că noi am primit bogăția lui Dumnezeu pe cheltuiala lui Hristos. Cum poți comunica acest adevăr oamenilor în mijlocul cărora trăiești?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Petrece, de mai multe ori în luna aceasta, un timp mai îndelungat în rugăciune, mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru această mântuire prin har.
- ◆ Împărtășește Ilustrația cu podul din Anexa 2A cu un creștin proaspăt convertit sau cu un necreștin. Notează-ți în jurnal sau discută cu mentorul tău despre modul în care aceștia au înțeles ilustrația. Le-a fost de folos această aplicare a Evangheliei? Ce i-a ajutat cel mai mult? e anume din ilustrație a fost mai greu de înțeles sau chiar imposibil de înțeles? Te poți gândi la o ilustrație prin care să le explici altora mântuirea în mod deslușit? Împărtășește această ilustrație cu echipa de lucru sau cu mentorul/instructorul tău.

BIBLIOGRAFIE

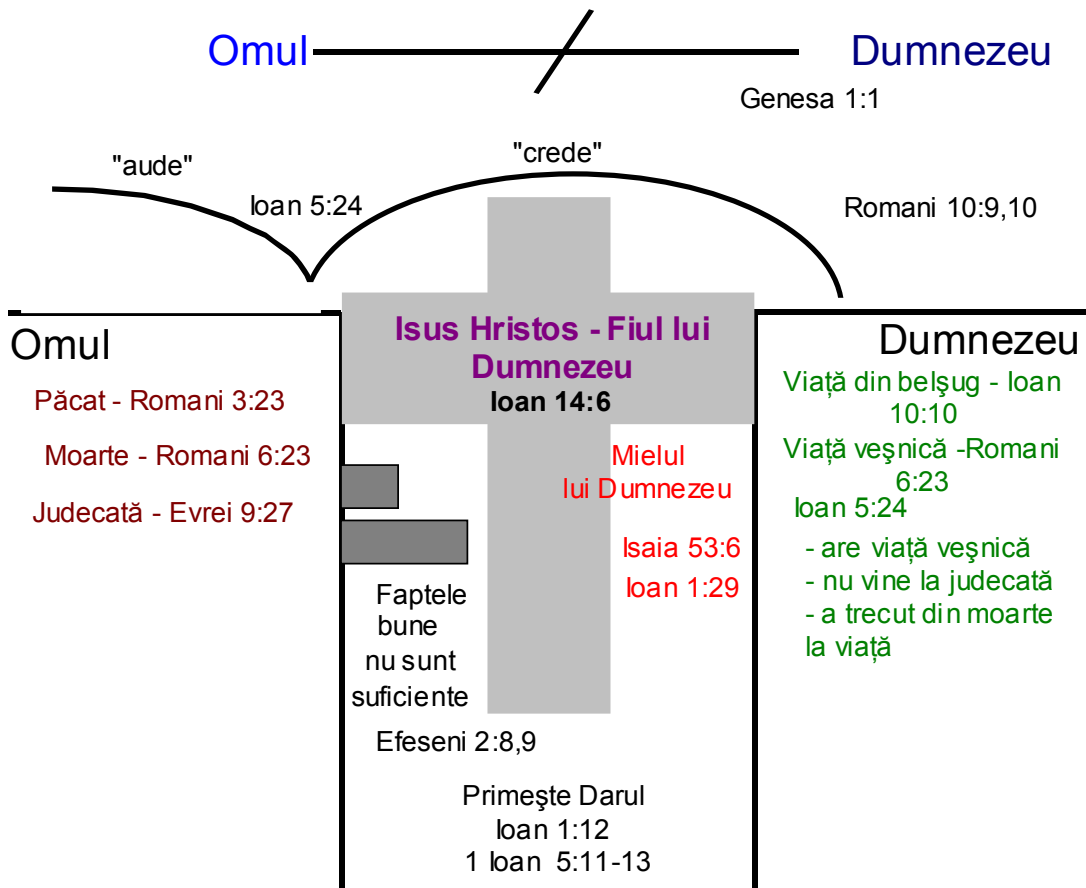
- ◆ Little, Paul E. *How to Give Away Your Faith* (Cum să-ți împărtășești mântuirea)
- ◆ Coleman, Robert. *The Master Plan of Evangelism* (Planul de evanghelizare al Învățătorului).
- ◆ McDowell, Josh. *More than a Carpenter* (Mai mult decât un simplu tâmplar)
- ◆ Mailsel, John. *Is Jesus God?* (Este Isus Dumnezeu?)

EVANGHELIZARE
ANEXA
2A

Ilustrația cu podul

PODUL CE DUCE LA VIAȚA VEȘNICĂ

Ilustrația cu podul este menită a fi desenată pornind de la o foaie albă de hârtie. Ea poate fi explicată unuia sau mai multor indivizi o dată. Este o modalitate interesantă și concisă de a prezenta faptele de bază ale Evangheliei. În funcție de timp și necesități, diagrama poate fi redată într-o manieră mai complexă sau simplă. Pentru a fi de folos, cel care o prezintă trebuie să fie foarte familiarizat cu modul în care prezentarea ilustrației decurge și cu versetele biblice la care se face referire.

EVANGHELIZARE

LECȚIA **3**

Cum să-ți faci mărturia personală

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ **Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici**

Câștigarea sufletelor

☞ **Scopul lecției**

Scopul acestei lecții este de a-i învăța pe plantatorii de biserici despre importanța și pregătirea unei mărturii personale.

☞ **Rezultatele dorite**

După ce-și va fi însușit cunoștințele cuprinse în această lecție, fiecare participant ar trebui . . .

- ◆ Să știe cum să prezinte, scurt și concis, faptele care l-au condus la acceptarea lui Hristos, cum s-a convertit și impactul pe care l-a avut credința asupra vieții lui.
- ◆ Să înțeleagă impactul spiritual pe care-l poate avea o mărturie personală.
- ◆ Să formuleze o versiune de trei-cinci minute a mărturiei personale, pe care să o împărtășească cu ceilalți.

☞ **Schița lecției**

- I. Natura unei mărturii
- II. Importanța unei mărturii
- III. Exemple de mărturii
- IV. Pregătirea unei mărturii

☞ **Sugestii pentru coordonatori**

- ◆ Parcurgeți, prin studiu inductiv, mărturia orbului din naștere din Ioan 9:13-34 sau mărturia lui Pavel din Fapte 9, 22 și/sau 26 pentru a ilustra și sublinia aspectele cheie ale unei mărturii.

EVANGHELIZARE

LECȚIA **3**

Cum să-ți faci mărturia personală

IATĂ CE A FĂCUT DUMNEZEU PENTRU MINE!

I. NATURA UNEI MĂRTURII

A. Suntem chemați să fim martori

În Fapte 1:8, Isus le promite ucenicilor că vor primi putere când se va pogori peste ei Duhul Sfânt și ei Îi vor fi martori. Dar ce este acela un martor? Într-o curte de justiție, martor este persoana chemată să spună altora ceea ce a văzut. El spune adevărul despre un eveniment crucial după cum l-a perceput. Ne se așteaptă ca martorul să știe lucrurile cu lux de amănunte și să aibă mai multe variante ale adevărului. Se așteaptă ca el să spună numai aceea ce își amintește, clar și sincer. Conținutul pledoariei sale se numește mărturie.

B. Suntem chemați să depunem mărturie

Fiecare din noi, cei care ne-am pus credința în Hristos, avem o mărturie de împărtășit. Cum te-ai întâlnit cu Hristos? Mărturiile noastre sunt tot atât de personale ca și amprentele digitale sau fulgii de zăpadă. Mărturiile noastre pot oferi o înțelegere mai profundă a felului în care Dumnezeu lucrează printre oameni. Înțelegerea aceasta este esențială pentru ca necredincioșii să ia o decizie în cunoștință de cauză. De asemenea, mărturiile noastre sunt o încurajare pentru cei care-L iubesc pe Dumnezeu. Când vorbim despre modul în care Hristos a lucrat în viața noastră, ceilalți sunt îndemnați la o credință și ascultare mai mare.

II. IMPORTANȚA UNEI MĂRTURII

A. Biruința asupra împotrivrării față de Evanghelie

Oamenii sunt selectivi cu ce aud. Cei pe care vrei să-i câștigi la Hristos pot fi reticenți față de o abordare profund teologică a mântuirii. Ei vor fi, însă, nerăbdători să audă mărturia despre felul în care tu personal ai ajuns să crezi în Hristos. Oamenilor le place să audă fapte de viață. Chiar dacă nu întotdeauna admit acest lucru, ei așteaptă totuși să le dai un motiv serios pentru a crede. Mărturia ta, împărtășită în mod sincer, concis și creativ, poate fi folosită de Duhul Sfânt pentru a le deschide ochii și mințile ca să vadă adevărul spiritual într-o nouă manieră.

B. Înfrângerea lui Satan în lupta spirituală

Când ne împărtășim credința cu alții, suntem angajați împreună cu Dumnezeu într-o luptă spirituală, asaltând împărăția celui rău. În Apocalipsa 12:10-12, citim următoarele:

„...Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. Ei l-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte. De aceea, bucurați-vă, ceruri, și voi care locuiți în ceruri!”

Observați mijlocul prin care a fost învins pârâșul fraților noștri...„sângele Mielului” și „cuvântul mărturisirii lor.” Lucrarea terminată a lui Hristos și relația noastră cu El sunt cele două realități pe care Dumnezeu le folosește ca să-L înfrângă pe cel rău. Mărturia ta despre credința în Hristos și credincioșia față de El constituie o unealtă importantă pe care Dumnezeu o folosește a zidirea bisericii Sale. Chiar dacă trebuie să trecem prin

necaz, prin suferință sau în cele din urmă prin moarte, noi biruim și Satan pierde! Așa că spune oamenilor ceea ce a făcut Dumnezeu în viața ta!

III. EXEMPLE DE MĂRTURII DIN SCRIPTURĂ

- ◆ Femeia de la fântână (Ioan 4:28-29)
- ◆ Orbul din naștere (Ioan 9:13-34)
- ◆ Convertirea lui Pavel (Fapte 9, 22 și 26)

În capitolul 9, Luca relatează convertirea lui Pavel.

În capitolul 22, Luca relatează mărturia lui Pavel care a fost întreruptă când vorbea înaintea evreilor din Ierusalim.

În capitolul 26, Luca relatează mărturia pe care a făcut-o Pavel înaintea împăratului Agripa.

În capitolele de mai sus, observați modul în care Pavel accentuează diferitele aspecte ale aceleiași mărturii pentru a avea priză la auditoriul diferit.

- ◆ Mărturia lui Pavel despre evenimentele care se petreceau în Ierusalim (Fapte 24:10-21).

IV. PREGĂTIREA UNEI MĂRTURII

În timpul care a mai rămas din această lecție, vă rugăm să vă pregătiți o mărturie de 3-5 minute. Cereți-I lui Dumnezeu să vă ajute să vă amintiți clar modul în care a avut loc convertirea voastră. Faceți-vă însemnări legate de ideile sau versetele cheie pe care vreți să le includeți neapărat. Împărtășiți trei lucruri în spațiul alocat mai jos:

A. Cum era viața ta înainte de a-L întâlni pe Hristos?

În această secțiune, atenția se va concentra asupra nevoilor pe care ai crezut că le va împlini Hristos în viața ta. Aceasta este ca o punte de legătură între tine și persoana pe care vrei să o câștigi. De ce ai avut nevoie de Hristos?

B. Cum te-ai întâlnit cu Hristos?

Ce s-a întâmplat, de fapt? Unde erai? Când ți-ai pus nădejdea în Hristos? Ce anume ai făcut? Care sunt cuvintele Bibliei pe care le-a folosit Duhul Sfânt în viața ta? Te-a ajutat cineva în acest proces?

C. În ce fel s-a schimbat viața ta după ce L-ai cunoscut pe Hristos?

În ce fel ți-a influențat credința viața? Care sunt modurile practice în care viața ta a fost schimbată? Au survenit schimbări la care nu te așteptai? Ți-au fost împlinite așteptările?

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Care ar fi câteva momente sau împrejurări concrete ale zilei sau săptămânii în care ți-ai putea împărtăși mărturia? Circuli cu mijloace de transport în comun? Ai pauze la serviciu sau mănânci acolo? Cere-I Domnului să-ți aranjeze „întâlniri divine” pentru a-ți putea împărtăși mărturia.

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Împărtășește-ți mărturia la cel puțin trei creștini care pot să-ți spună dacă ești explicit în prezentarea ei.
- ◆ Pregătește-te să-ți împărtășești mărturia în timpul următoarei lecții.

RUGĂCIUNE

LECȚIILE 1,2: RUGĂCIUNE CONJUGATĂ

- I. Introducere
- II. Preambul
- III. Model

RUGĂCIUNE
LECȚIILE **1,2**

Rugăciune conjugată

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Bazele

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a prezenta un model de rugăciune și o structură a rugăciunii colective, pentru a facilita dezvoltarea unui obicei de a vă ruga împreună cu alții.

☞ Rezultatele dorite

După ce-și va fi însușit cunoștințele cuprinse în această lecție, fiecare participant ar trebui . . .

- ◆ Să înțeleagă ceea ce Isus i-a învățat pe ucenici ca răspuns la rugămintea lor: „Doamne, învață-ne cum să ne rugăm.”
- ◆ Să fie consecvent în rugăciune.

☞ Schița lecției

- I. Introducere
- II. Preambul
- III. Model

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Această lecție necesită două ore de predare. Folosiți această lecție ca ghid de lucru pentru prima întâlnire de rugăciune conjugată.
- ◆ Pe măsură ce studiați rugăciunea Tatăl nostru și urmați principiile observării, interpretării și aplicației, faceți referire la capitolul Metode de studiu biblic.

RUGĂCIUNE
LECȚIILE

1,2

Rugăciune conjugată

I. INTRODUCERE

Următoarele două ore trebuie petrecute în rugăciune, folosind ca model rugăciunea Tatăl nostru (Mat 6:9-13; Luca 11:1-4). Vom lua fiecare din cele șase fraze ale rugăciunii și vom porcede la observare și interpretare înainte de a petrece majoritatea timpului în aplicație - rugăciunea.

II. PREAMBUL

În Matei, rugăciunea Tatăl nostru este inclusă în Predica de pe munte. Înainte de a-i învăța cum să se roage, Isus le dă următoarele instrucțiuni: (1) nu vă rugați ca fățarnicii cărora le place să fie văzuți, (2) mai degrabă, rugați-vă lui Dumnezeu în ascuns, (3) nu bolborosiți aceleași vorbe ca păgânii, și (4) înțelegeți că Dumnezeu deja știe de ce aveți nevoie.

În consemnarea din Luca, Isus tocmai se rugase, când unul din ucenici Îl roagă să-i învețe cum să se roage, tot așa cum Ioan Botezătorul și-a învățat ucenicii. Observați că Isus i-a învățat pe ucenici rugăciunea Tatăl nostru deoarece aceștia l-au cerut să-i învețe cum să se roage. La începutul timpului personal de rugăciune, cereți-l lui Dumnezeu să vă învețe cum să vă rugați.

Ca răspuns la cererea ucenicilor, Isus le-a dat următorul model:

III. MODEL

A. „Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-Se Numele Tău;“ (Mat 6:9)

1. Observarea
2. Interpretarea

◆ „Tatăl nostru“

Ca grup, noi Îl recunoaștem pe Dumnezeu ca tatăl „nostru“, nu pentru că suntem fii ai lui Avraam, ci pentru că suntem fii ai lui Dumnezeu prin credința noastră în Isus Hristos (Ioan 1:12; 3:3; Gal 4:7).

◆ „care ești în ceruri“

Acest lucru face diferența clară dintre acest tată și tatăl nostru pământesc.

◆ „sfințească-Se“

A sfinți înseamnă „a pune deoparte“ (Gen 2:3; Lev 10:3; 11:44). În ce fel Dumnezeu este „pus deoparte?“

(1) El nu are egal.

(2) Se deosebește de oricine și orice

(3) Prin toate atributele Sale, El este unic. De exemplu, dragostea Lui este mai presus de orice dragoste și de toate la un loc; depășește capacitatea noastră de înțelegere.

Dați alte exemple pentru a ilustra ce înseamnă sfințenia lui Dumnezeu pentru voi; în ce domenii este El pus deoparte?

◆ „Numele Tău“

Declarații ale Vechiului Testament

În cultura evreilor, numele unei persoane descria persoana respectivă. Citiți Exod 3:14-15. Care era Numele lui Dumnezeu?

În Vechiul Testament, una din modalitățile prin care Dumnezeu S-a revelat pe Sine Însuși poporului Israel a fost folosindu-Și numele. Cere-ți-le participanților să citească următoarele versete:

- (a) IEHOVA JIREH - EU SUNT cel care-ți poartă de grijă (Gen 22:8).
- (b) IEHOVA RAFA - EU SUNT cel care te vindecă (Exod 15:26).
- (c) IEHOVA QUANA - EU SUNT gelos (Exod 34:14).
- (d) IEHOVA NISI - EU SUNT steagul tău (Exod 17:15).
- (e) IEHOVA M'KADEȘ - EU SUNT DOMNUL care te sfințesc (Exod 31:13).
- (f) IEHOVA ȘALOM - EU SUNT pacea ta (Judec 6:24).
- (g) IEHOVA ROHI - EU SUNT păstorul tău (Ps 23).
- (h) IEHOVA ȚIDKENU - EU SUNT dreptatea ta (Is 42:6).

Declarații ale Noului Testament

În Evanghelia lui Ioan, Isus spune despre Sine că este EU SUNT (Ioan 8:58). Prin învățăturile și minunile Sale, El ne-a descoperit și alte însușiri ale persoanei lui Dumnezeu:

- (a) EU SUNT pâinea vieții (Ioan 6:35).
- (b) EU SUNT lumina lumii (Ioan 8:12).
- (c) EU SUNT ușa oilor (Ioan 10:7, 9).
- (d) EU SUNT Păstorul cel bun (Ioan 10:11).
- (e) EU SUNT calea, adevărul și viața (Ioan 14:6).
- (f) EU SUNT învierea și viața (Ioan 11:25).
- (g) EU SUNT Vița (Ioan 15:5).

3. Aplicația

Toți împreună, lăudați-L pentru cine este El. Citați alte versete care ne arată atributele Lui. Lăudați-L pentru fiecare dintre ele. Cântați cântece de laudă.

B. „vie împărăția Ta; facă-Se voia Ta, precum în cer și pe pământ.“ (Mat 6:10)

1. Observația
2. Interpretarea

Evreii așteptau un împărat care să domnească peste o împărăție materială. Pe Isus L-a preocupat mult mai mult domnia ca Împărat spiritual în inimile oamenilor. În Luca 17:20-21, El le-a spus celor ce-L urmau: „Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.“ Dar, va veni o zi când El va domni peste pământ (Apoc 11:15).

3. Aplicația

Recunoaște-L ca Împăratul tău. Mărturisește că nu ești decât un slujitor. Cere-I să domnească peste biserica, familia și țara ta. Cere ca voia Lui să se facă în situațiile specifice în care te găsești. Roagă-te ca voia Lui să se facă când începi să te gândești la plantarea unei noi biserici.

C. „Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi;“ (Mat 6:11)

1. Observația

2. Interpretarea

Pâinea reprezintă trebuințele vieții. Trebuie să ne rugăm pentru nevoile zilei de azi.

3. Aplicația

Roagă-te pentru nevoile personale.

D. „și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri;“ (Mat 6:12)

1. Observația

2. Interpretarea

Dacă vrem ca Dumnezeu să ne ierte, trebuie ca și noi să-i iertăm pe alții.

3. Aplicația

- ◆ Mărturisește orice păcat pe care știi că-l ai în viață (Ioan 1:9).
- ◆ Renunță la orice mânie, amărăciune, resentimente, frustrare și auto-compătimire (Efes 4:31-32).
- ◆ Iartă pe oricine ți-a greșit mai recent sau în trecut. Cere-I lui Dumnezeu să-ți dea o dragoste supranaturală pentru acei oameni.
- ◆ Cere-I lui Dumnezeu să-ți arate care sunt persoanele cărora trebuie să le ceri iertare. Contactează cât mai curând cu putință aceste persoane și cere-ți iertare. Dacă este cazul, dă înapoi ceea ce ai luat.

E. „și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău.“ (Mat 6:13)

1. Observația

2. Interpretarea

Cel rău este diavolul, Satan. Chiar dacă Satan este înfrânt, el continuă să-i înșele pe copiii lui Dumnezeu cu minciunile lui. Adevărul și dragostea sunt armele cu care luptăm împotriva lui (Ioan 17).

3. Aplicația

Cere-I lui Dumnezeu să te izbăvească de cel rău.

F. „Căci a Ta este Împărăția și puterea și slava în veci.“

1. Observația

2. Interpretarea

Cercul rugăciunii se închide cu focalizarea atenției din nou spre Dumnezeu.

3. Aplicația

Încheiați timpul de rugăciune conștientizând și afirmând faptul că lucrați pentru Împărăția Lui și că puterea Lui este cea care va duce la bun sfârșit această lucrare, spre slava Lui. Amin.

